COLECȚIA

Iubiri de poveste

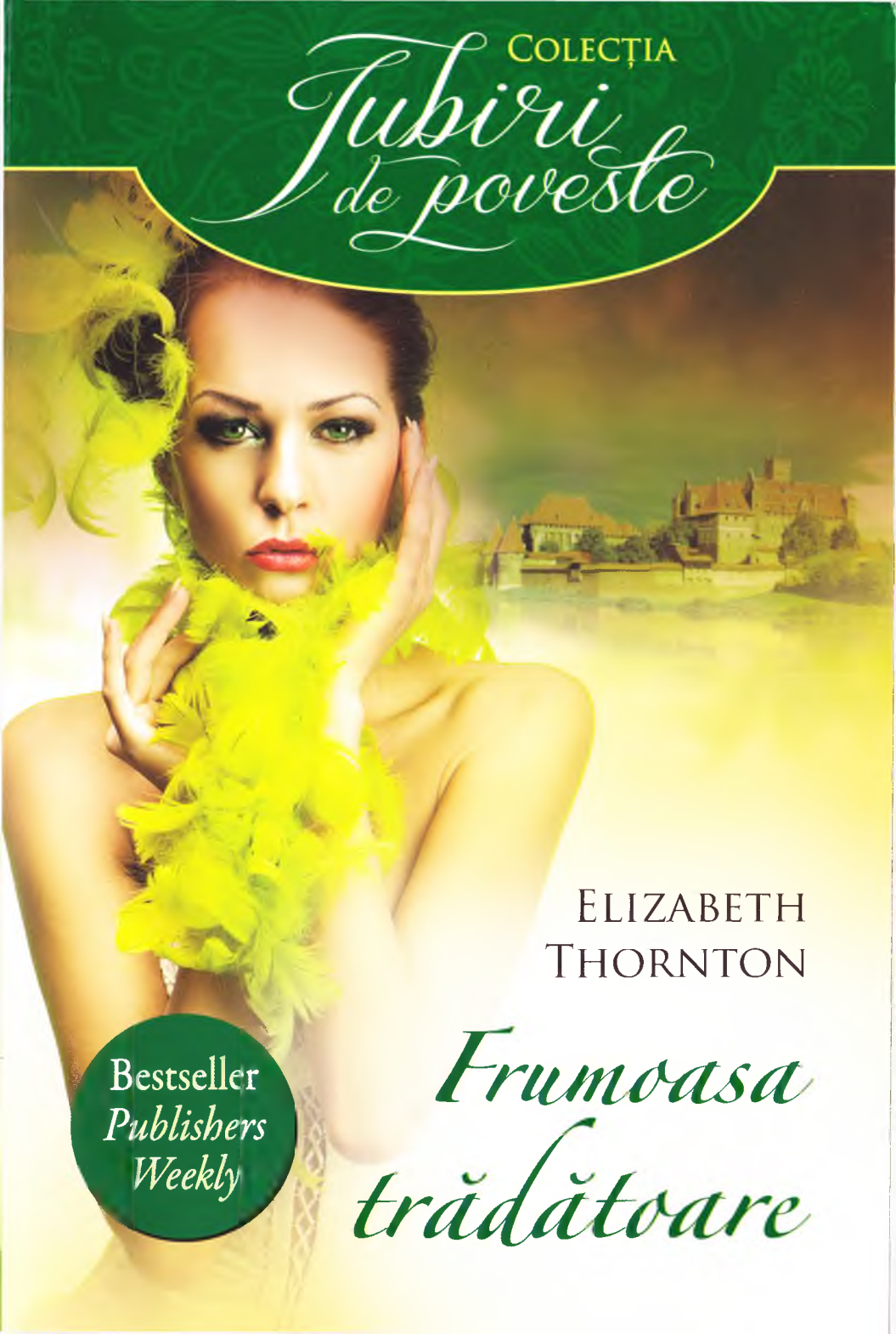

ELIZABETH THORNTON

Bestseller *Publishers Weekly*

Frumoasa trădătoare

Uneori, capitularea este cea mai dulce răzbunare...

Scoția, 1885. O societate secretă, intitulată Demos, luptă prin toate mijloacele pentru independența provinciei, fără a se da înapoi chiar de la a pune la cale asasinarea reginei Victoria. Alex Hepburn, un agent al Serviciilor Secrete provenit dintr-o veche familie scoțiană în care darul clarviziunii se transmite din generație în generație, este însărcinat cu protejarea suveranei. Dejucarea unui complot îl aduce față în față cu o tânără impetuoasă și enigmatică, Mahri Scot, de a cărei loialitate nu poate fi sigur. Deși împiedică asasinarea suveranei la castelul Balmoral, Mahri este totodată membră a grupării Demos, pe care Alex a jurat să o distrugă. Întâlnirea lor are ca urmare declanșarea unor evenimente pe care nici unul nu le prevăzuse, și Alex trebuie să descopere cine este cu adevărat Mahri. Afecțiunea pe care aceasta i-o arată este sinceră sau parte a unui plan pentru a-i adormi bănuielile? Și ce legătură are cu Profesorul, conducătorul din umbră al organizației Demos?

„Spionaj, crimă, dragoste – Elizabeth Thornton reunește toate ingredientele unei povești pline de suspans, mister și pasiune."
Romantic Times

Elizabeth Thornton este autoarea a peste 25 de romane de dragoste, care au primit premii de excepție în domeniu, fiind traduse în peste 15 limbi. Șapte dintre cărțile sale au ajuns pe lista titlurilor nominalizate pentru Premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-715-3
9 786066 867153
Alma

The Scot and I
Elizabeth Thornton
Copyright © 2009 Mary George

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Frumoasa trădătoare
Elizabeth Thornton
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
THORNTON, ELIZABETH
Frumoasa trădătoare / Elizabeth Thornton. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-715-3
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH THORNTON

Frumoasa trădătoare

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

ELIZABETH THORNTON

Frumoasa trădătoare

Pentru rudele și prietenii mei din Aberdeen și Deeside.
„Pentru vechi cunoștințe."

Capitolul 1

Castelul Balmoral, iulie 1885

În clipa în care dăduse cu ochii de ea, Alex știuse că această femeie avea să-i provoace necazuri. Cu toate că era suficient de drăguță și de cochetă pentru a atrage atenția oricărui bărbat, nu de vreo încurcătură amoroasă se temea el. Se gândea la cazul la care lucra, întrebându-se dacă nu cumva tocmai aceea era persoana pe care o căutase atâta.

Părul blond era cel care o făcea să iasă în evidență. În Deeside, localnicii erau în general celți cu părul negru, așa cum era el însuși. Această tânără femeie avea înfățișarea unui trandafir englezesc. Precis avea să constate că ochii ei erau albaștri.

Ea întoarse repede capul, ca și cum și-ar fi dat seama că o studia cineva, iar privirile lor se întâlniră și se susținură. În acea fracțiune de secundă de dinainte ca necunoscuta să se uite în altă parte, el simți acel fior de recunoaștere, ca un curent electric foarte slab trecându-i prin creier. Era ciudat, având în vedere că n-o mai întâlnise niciodată.

„Urmărește-o, Hepburn", își spuse.

După ce o privi rătăcind printre oaspeți de parcă și-ar fi căutat un prieten, Alex și-o alungă din minte. Părea suficient de inofensivă. În afară de asta, el nu căuta o femeie, ci un bărbat. *„Ca bheil sibh, Mac an diaboil?* Unde ești, fiu de diavol?"

Dintr-odată se auzi o voce în apropiere:

– Maiestatea Sa e pe cale să-și facă intrarea. Ce facem acum?

Cel care vorbise era Gavin, fratele lui Alex. Cu toate că asemănarea dintre ei era izbitoare, comportamentul și expresia lui Gavin aveau un șarm care îi lipsea complet lui Alex.

–Așteptăm, răspunse acesta.

Studie mulțimea de oaspeți adunată în sala de bal a castelului, remarcând că elita societății scoțiene venise să-și exprime respectul față de Maiestatea Sa regina Victoria. Nu avea să se danseze la această recepție. De când rămăsese văduvă, suverana ducea o viață retrasă, iar frivolitatea era privită ca un păcat.

Se lăsă tăcerea când ușile dinspre galeria reginei se deschiseră, iar Maiestatea Sa intră flancată de garda ei de onoare îmbrăcată în kilturi. Alex se plasase astfel încât să-i poată studia pe invitați. Le cerceta chipurile, căutând orice detaliu care i s-ar fi părut ciudat. Spera ca adversarul lui să nu fie la fel de vigilent, deoarece altfel ar fi dedus că acest spectacol era o minciună, o capcană abil pusă în scenă pentru a prinde un trădător.

„Regina" nu era regina, ci o doar o femeie care semăna cu ea, „lacheii" ei în haine de un verde întunecat nu erau lachei, ci agenți de poliție. El nu făcea parte din acest dispozitiv, ci lucra independent, raportându-i doar șefului secției, comandantul Durward, iar în absența acestuia, cum era cazul acum, lui Dickens, persoana care se ocupa de securitate.

Gavin nu avea nici un rol în operațiune. Făcea parte dintre oaspeți, dar știuse că se punea ceva la cale atunci când fratele lui venise cu o săptămână mai devreme la casa de pescuit și vânătoare a familiei. Alex îi spusese că se așteptau să fie probleme la recepția reginei. De asemenea, îi ceruse să-și țină gura închisă și ochii deschiși, acesta fiind singurul rol pe care era dispus să-l lase să-l joace. În acel moment, Gavin îi studia pe musafiri, imitându-și fratele.

În vreme ce regina și escorta ei străbăteau încet culoarul pe care slujitorii ei îl eliberaseră, toate capetele erau aplecate. Fustele doamnelor foșniră când acestea își făcură plecăciunile. Alex se înclină superficial. Când își ridică privirea, o văzu pe femeia blondă apropiindu-se repede de el. Abia ce conștientizase gândul când aceasta ridică un revolver pe care îl ținuse ascuns între faldurile fustelor și apăsă trăgaciul. Auzi bubuitura asurzitoare a armei descărcându-se, simți trecerea glonțului care îl rată

la un milimetru, auzi geamătul cuiva de lângă el care fusese lovit, apoi se propti mai bine pe picioare în timp ce agitația oaspeților care țipau crescu și se micșoră ca valurile unei mări furioase. Fu ușurat să constate că gărzile reginei strânseseră rândurile în jurul „Maiestății Sale" și o zoreau afară. Totuși, când se auzi a doua împușcătură, care lovi candelabrul de deasupra, făcându-l să se clatine alarmant, oamenii panicați se năpustiră spre ușile vitrate care dădeau spre grădină. „Lacheii" nu putură face nimic pentru a-i reține.

Alex cercetă valul pulsatoriu de invitați care se luptau să iasă. Nu se zărea nici urmă a femeii cu păr blond.

–Gavin! Caută o femeie blondă, strigă el pe deasupra vacarmului. N-o lăsa să scape.

Fratele său dădu din cap și își croi drum prin mulțime.

Murmurând o înjurătură furioasă, Alex se lăsă într-un genunchi pentru a-l examina pe rănit. Acesta era cu un an sau doi mai tânăr decât Gavin, iar chipul îi era însuflețit de culoare. A murmurat:

–Ai văzut asta? Cineva a încercat să mă ucidă!

Glonțul i se înfipsese în braț, chiar sub cot, dar, cu toate că rana îi sângera abundent, nu părea să fie în primejdie. După ce pescui din buzunar o batistă, Alex o împături și îi spuse tânărului să și-o țină apăsată pe rană pentru a opri curgerea sângelui.

Clocotea de furie. O judecase greșit pe cățeaua aia prefăcută. Se gândise că, dacă ea era asasina – deși nu păruse probabil ca o femeie să fie pe măsura unei astfel de sarcini –, nu avea o poziție bună pentru a trage în regină. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că primul vizat ar fi fost el. Odată ce-l îndepărta din drum, ucigașa avea cale liberă spre adevărata țintă. Acel glonț îl ratase milimetric, înfigându-se în trupul bărbatului de alături. Era un miracol că scăpase cu viață.

O clipă mai târziu, cu răsuflarea întretăiată de efort, Gavin se întoarse. Ținea în mână o perucă blondă.

–Am găsit asta pe terasă, spuse el. Poate că se numără printre oaspeții pe care lacheii i-au reținut pentru interogatoriu; la fel de bine, e posibil să se fi panicat și să fi fugit spre râu.

–Nu e cazul. Era prea rece și prea inteligentă ca să nu fi avut un plan de scăpare bine gândit, își zise Alex. Se ridică, îl ajută și pe bărbatul rănit să se ridice și, luând peruca din mâna lui Gavin, și-o îndesă în buzunar. Du-l pe acest gentleman... Apropo, care e numele dumneavoastră?

–Ramsey, se prezentă celălalt strâmbându-se de durere. Ronald Ramsey.

–Du-l pe domnul Ramsey să-l vadă un medic, apoi ne vedem în curte.

–Sprijiniți-vă de brațul meu, domnule Ramsey, spuse Gavin cu blândețe. Eu sunt Gavin Hepburn, iar gentlemanul pe care tocmai l-ați cunoscut – care a rostit doar câteva cuvinte și toate au fost ordine – este fratele meu, Alex. Suntem din familia Hepburn din Feughside. Vizitați regiunea? Întreb pentru că nu vă recunosc chipul.

În vreme ce Gavin și Ramsey se îndepărtau, Alex se îndreptă spre ieșire. Admiră tactica fratelui său. Cu toate că Gavin părea să susțină o conversație banală, de fapt obținea declarația acelui om. Urmau să fie luate multe declarații în acea seară și multe spirite aveau să se încingă înainte ca acești oaspeți exaltați să ajungă în paturile lor.

Ajuns pe terasă, își goli mintea de orice gând și își rezervă un moment pentru a admira peisajul. În Highlands, soarele apunea devreme. La stânga lui se vedea marginea rozalie a astrului dispărând pe după crestele munților Cairngorm. În fața lui se zărea cărarea care ducea spre râu. Pădurea de arbori limita priveliștea, la fel cum făcea și pădurea de oameni care acum erau mânați înapoi în castel.

Închise ochii și opri manifestarea părții active a creierului său.

Toate simțurile sale vibrau, dar acel simț care i-ar fi putut fi de folos acum, al șaselea, era evident atipit.

Al șaselea simț. Nu era o glumă. Era o moștenire de la bunica lui, celebra Vrăjitoare din Drumore, cum o numeau superstițioșii. De mare folos nu îi era. Nu putea să citească în mințile altora sau să audă voci misterioase. Singurul avantaj era că uneori îl îndruma în direcția corectă. Dar când avea cea mai mare nevoie de el, ca acum, îl abandona ca o femeie nestatornică.

Unde era muierea aia? Cum de știuse că el era cel pe care trebuia să-l doboare înainte de a încerca s-o ucidă pe regină? Pentru numele lui Dumnezeu, doar se presupunea că era agent secret! Dar și mai important era s-o depisteze acum pe necunoscută.

Vârî mâna în buzunarul hainei, scoase peruca blondă și o strânse între degete. Simți din nou acel fior de recunoaștere ca un curent electric slab trecându-i prin creier. Frecă peruca de obraz, iar acel curent deveni mai puternic, mai convingător.

Sprâncenele lui negre se împreunară în vreme ce încerca să-și amintească fiecare detaliu legat de acea femeie care îl învinsese pe teren propriu.

Era de înălțime medie. Cu trăsături delicat sculptate. O siluetă zveltă, scoasă în evidență de o rochie care nu era frapantă, dar se potrivea ocaziei, din mătase de un albastru-cenușiu. Ochii ei erau albaștri... nu, nu albaștri, ci cenușii, la fel de cenușii și de limpezi ca apele râului Dee într-o zi senină. Îl deruta și îl intriga. De ce o remarcase din mulțime? Datorită pregătirii lui ca agent? Datorită celui de-al șaselea simț? Sau era altceva? Și de ce nu acționase sub impulsul primei impresii care-i spusese că acea femeie avea să provoace necazuri?

Își lipi peruca de față și inhală.

O imagine prinse contur în mintea sa. Văzu un tânăr, un băiat de fapt, în pantaloni din lână ecosez și cu o beretă pe cap, îngenuncheat lângă un izvor cu apă limpede precum cristalul. Băiatul luă niște apă în mâinile făcute căuș și o bău cu lăcomie. În spatele lui se înălțau crestele muntelui Cairngorm.

Era mai bine. Al șaselea simț funcționa corespunzător. Nu putea să citească mințile oamenilor și nici nu avea premoniții desprinse din vise, așa cum era cazul altora. Darul lui se manifesta

cu mai multă putere atunci când atingea obiecte care aparțineau prăzii sale. Fiindcă asta era acum pentru el femeia blondă: o pradă. Iar băiatul din viziune îi era, cu siguranță, complice.

– Deci aici te aflai! Auzi vocea lui Gavin venind parcă de la mare distanță. Nu m-ai auzit strigându-te?

Imaginea din mintea lui Alex se dizolvă instantaneu. Băgă peruca în buzunar.

– Eram cufundat în gânduri. Spune-mi, ai aflat ceva de la domnul Ramsey?

– Al naibii de puțin. Spune că n-a văzut nimic. E cam zguduit. Ei bine, are tot dreptul să fie, nu? Nu vrea decât să se ducă acasă și să uite toată povestea.

– Trebuie s-o fi văzut pe femeia care a tras.

– Insistă că n-a văzut nimic. Acum se uita la regină, iar în clipa următoare, un glonț i-a lovit brațul. Gavin își sprijini un braț de balustradă și își privi fratele. Ești sigur că a fost o femeie? Când Alex își întoarse capul și-i văzu expresia încruntată, Gavin ridică din umeri: Scuze că am întrebat. Firește că ești sigur. Doar că mi se pare o crimă să implici o femeie în asemenea treburi murdare.

– Gavin, ei *sunt* niște criminali, trădători de fapt, iar femeia probabil că este unul dintre principalii lor oameni de acțiune. Este curajoasă și descurcăreață. Și să-ți mai spun ceva. A vrut să mă omoare pe mine, nu pe domnul Ramsey. Dacă mă elimina, avea cale liberă spre regină.

Gavin încremeni. În cele din urmă, spuse pe un ton iritat:

– Ce se petrece, Alex? Mi-ai zis foarte puține. Am aflat doar frânturi.

– Ți-am spus doar atât cât trebuia să știi, și asta doar pentru că ești fratele meu și, implicit, am încredere în tine.

– Nu te porți ca și cum ai avea încredere în mine.

Ochii lor se întâlniră, un clarvăzător grampian[1] privindu-l pe altul. Darul lui Gavin era să planteze idei în mintea celor vizați.

[1] Grampian – regiune în estul Scoției, unde se află și munții cu același nume (n.tr.)

Alex știa că, dacă nu era atent, avea să flecărească precum un copilaș, spunându-i lui Gavin toate secretele sale.

Zâmbind ușor, replică:

– Îți cunosc toate trucurile, frate, așa că nici măcar să nu te gândești să te joci cu mintea mea. Am încredere în tine mai mult decât în oricare altul. Asta ar trebui să-ți fie suficient.

– N-ai încredere în colegii tăi?

– Până la un punct. Începea să se enerveze, iar când Gavin deschise gura să continue, Alex i-o reteză: Uite ce e, n-ar trebui să-ți spun nimic. Tu nu faci parte din joc. Tot ce pot să-ți zic este că o femeie a tras în mine în seara asta, iar eu vreau s-o găsesc.

Aceste cuvinte solemne fură urmate de o tăcere lungă, gânditoare. În cele din urmă, Gavin spuse:

– Presupun că muza aia cu toane nu-ți poate spune încotro s-a dus.

– Depinde. Alex privi spre crestele munților. Spune-mi, Gavin, unde este cel mai probabil să găsim un izvor cu apa rece ca gheața?

– În munți. Gavin, observându-i expresia, îl întrebă: De unde ți-a venit ideea asta? De la muză?

– De unde din altă parte să-mi vină o idee atât de stupidă? Ar fi bine să pornim la drum.

– Glumești? În curând va fi beznă, și se face al naibii de frig în munții ăștia. De ce nu putem aștepta până dimineață?

– Ca să-i dăm un avans? Nici vorbă de așa ceva. Remarcând rânjetul care se lățea pe chipul fratelui său, Alex vru să știe: Ce-i?

– În ciuda cuvintelor tale, frate, cred că tocmai am fost invitat să iau parte la joc.

Alex mârâi.

Puțin mai târziu, Gavin observă:

– Castelul e ferecat ca o închisoare. E puțin probabil să ne dea niște cai. Se presupune că suntem musafiri, îți amintești? O să vrea să ne pună întrebări.

– O să ne dea caii, căci altfel Maiestatea Sa o să vrea să afle motivul pentru care nu ni-i dau. Ridicându-și o mână, Alex rosti solemn: Ia aminte, frățioare, și învață cum se face.

– Ultima dată când mi-ai zis asta, spuse Gavin cu arțag, mi-am rupt brațul căzând din căsuța din copac.

Singurul răspuns al lui Alex fu un rânjet, care pieri însă curând. În vreme ce se îndreptau spre grajd se gândi la femeie, amintindu-și de un alt loc și de un alt timp când o femeie drăguță, tot blondă, îi atrăsese pe el și pe trei dintre agenții lui într-o capcană mortală.

Capitolul 2

Mahri își săltă fustele și o luă la fugă ca un iepure, strecurându-se printre copaci de parcă niște copoi s-ar fi aflat pe urmele ei. Cu toate că alesese cea mai bună rută pentru a scăpa neobservată, nu se baza pe asta. Mereu exista câte un agent mai deștept decât ceilalți, unul care putea aduna doi și cu doi, dându-și seama că îi păcălise. În timp ce agenții se ocupau de oaspeții care se revărsaseră pe peluză, ea rămăsese aproape de zidurile castelului, dispăruse după un colț și se cufundase în umbre.

Își pierduse peruca în îmbulzeală, dar asta n-o îngrijora. Nu se puteau folosi de ea pentru a o găsi. Era sigură că multe doamne pierduseră obiecte mai de preț.

Gândul la bărbatul brunet o îngrijora cel mai tare. Un fior de recunoaștere se deslușise pe chipul lui. Spera că nu era un agent. Un agent care să țină minte chipurile era tot ce-i lipsea acum.

Ciudat era că nu-și amintea de el, deși era genul de bărbat pe care o femeie și l-ar fi amintit, nu doar pentru că era înalt, brunet și frumos, ci și pentru că părea... distant, inaccesibil. De fapt, reprezenta o provocare. Dar nu pentru ea. În ultima vreme avusese parte de suficiente provocări ca să-i ajungă pentru tot restul vieții.

Dacă nu se mișca mai repede, tot restul vieții o să însemne doar câteva ore. Nu mai putea da ceasul înapoi, și nici nu voia s-o facă. Dejucase complotul care vizase asasinarea reginei. De acum avea două grupuri de ucigași pe urmele ei: Serviciile secrete ale Maiestății Sale și membrii propriei celule.

Urcă și tot urcă până ajunse la zidul care marca hotarul vechiului domeniu. Acolo se opri ca să tragă aer în plămâni și să se uite îndărăt pe drumul pe care venise. Era mai întuneric în vale decât pe coasta muntelui, iar în pădurea care împrejmuia castelul și la marginile ei licăreau o mulțime de lumini. Se gândi că erau servitorii care răscoleau tufișurile pentru a da de ea. Dacă șiretlicul ei avusese succes, urmau să găsească peruca și să creadă că se îndreptase spre râu. Dacă... dacă... dacă...

Își înălță capul pentru a depista zgomotele făcute de eventualii urmăritori. Nu deslușì nimic, doar sunetul vântului care se juca neobosit cu frunzele copacilor din apropiere.

Încă ținea revolverul încleștat în mână. Îl puse pe coama zidului și trase de o piatră până când aceasta căzu cu un sunet surd pe pământ. În nișa apărută găsi săculețul pe care îl ascunsese acolo cu o noapte în urmă. În doar câteva minute, se dezbrăcă de hainele pe care le purta și se îmbrăcă în cele bărbătești care se aflau în săculeț. Puse la loc săculețul și piatra, se dădu un pas îndărăt și își examină opera. Era perfect.

– O să mă întorc după tine, îi promise săculețului.

Aproape că fu tentată să ia rochia cu ea, dar precauția învinse. În caz că era capturată, avea s-o dea de gol.

Își luă arma și o rupse din nou la fugă. Turnuri mari de piatră erau risipite prin tot locul, monumente ale bucuriilor și durerilor reginei în timpul lungii ei domnii. Unul dintre acele turnuri se afla aproape de liziera pădurii. Se sili să ajungă în vârful pantei și se prăbuși lipită de granitul dur. Brațele și picioarele o dureau, iar plămânii îi ardeau. Își auzea respirația șuierând dureros printre buze. Odinioară fusese un curier foarte priceput, având obiceiul să se forțeze până la limită, dar acele zile se sfârșiseră. Nu mai era în stare să alerge în sus și în jos pe dealuri ca un atlet cu aripi

la picioare. Și nici nu mai putea să joace rolul unui băiat decât în circumstanțe excepționale sau atunci când nu era foarte multă lumină. Natura își făcuse treaba, îmblânzindu-i trăsăturile ascuțite, adăugând curbe pe alocuri. Dar, când viața îi era în joc, a fost uimitor cum a revenit la vechile obiceiuri.

După ce se mai asigură o dată că nimeni nu o urmărea, își vârî două degete în gură și scoase un fluierat strident. Câteva clipe mai târziu, din pădure ieși un călăreț care ducea un căluț de căpăstru. Dugald era vânător de cerbi în timpul sezonului și om bun la toate vara. De asemenea, era aliatul ei cel mai fidel, iar ea avea nevoie disperată de un aliat, după cele petrecute în seara aceea. El o cunoștea încă de pe vremea când era un bebeluș în scutece, când era paznic al terenului de vânătoare pe domeniul de lângă Gairnshiel al bunicului ei, pe partea cealaltă a râului. Relația dintre ei nu era ca între stăpână și servitor. Dugald nu-i era doar mentor, ci și cel mai apropiat prieten.

– L-ai oprit pe ticălos? întrebă el.

Vocea îi era la el de gravă ca întreaga persoană. Trăsăturile colțuroase și părul cărunt întregeau tabloul.

– Nu l-am ucis, dacă la asta te referi. Cu toate că Mahri vorbea engleza cultă a scoțienilor educați, se simțea la fel de în largul ei când vorbea scoțiana sau gaelica. Nu sunt o criminală.

Dugald ținu frâiele până ce ea urcă în șa.

– Fetițo, nu trebuie să-mi spui mie asta. Te întrebam dacă ai reușit s-o salvezi pe regină.

– Da. Era bine păzită, dar n-am vrut să-mi asum nici un risc. Ramsey e un fanatic. Nu-i pasă dacă trăiește sau moare. Crede că îl are pe Dumnezeu de partea lui. Îl informă cu un zâmbet strălucitor: I-am făcut o gaură în braț. Va trece mult timp până când va putea să țină o armă în mâna aia criminală.

– Posibil, rosti Dugald pe un ton sec. Ar fi fost totuși mai bine dacă am fi luat legătura cu autoritățile și le-am fi spus că știm...

– Nu! Analizase situația vreme îndelungată și ajunsese la concluzia că nu exista o soluție ușoară. Temându-se să nu rănească

sentimentele lui Dugald, adăugă cu blândețe: Nu-mi pot trăda camarazii. Ăsta a fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face.

– Dar dacă problema se pune: tu sau ei?

– Nu știu. Pur și simplu, nu știu.

– Taci! Ce-a fost asta?

Mâinile lui Mahri se încleștară pe frâie, iar capul i se ridică în timp ce încerca să audă mai bine.

Dugald își ridică două degete, iar ea dădu din cap. Doi călăreți se apropiau. Bărbatul făcu un alt semn. Voia ca ei să se despartă. Tânăra femeie simți un fior de spaimă – nu pentru ea, ci pentru Dugald. El nu știa în ce se băga. N-ar fi știut să facă diferența între un prieten și un dușman. Avea să-i atragă pe urmăritori pe urmele sale, oferindu-i astfel ei o șansă să scape.

Poate că așa era cel mai bine, deoarece, dacă îl găseau pe Dugald împreună cu ea, ar fi putut să-l împuște pe loc. În ceea ce o privea, nu se aștepta ca, oricine ar fi fost urmăritorii, să o trateze cu mănuși. Doreau să afle cât de multe știa, iar când o să-i refuze, lucrurile aveau să capete o turnură urâtă.

Dugald îi făcu semn s-o ia din loc. Ea lovi căluțul cu călcâiele, fiecare mușchi al acestuia se încordă, iar animalul o luă la goană.

Mahri urmă planul stabilit. O cameră pe numele Thomas Gordon o aștepta la hanul Inver Arms din Braemar. Ajunsese acolo cu câteva zile în urmă și îi spusese proprietarului că venise din Aberdeen, pentru o scurtă vizită, în speranța că aerul de munte o va ajuta să respire mai ușor. Era o poveste credibilă, deoarece toți scoțienii știau că aerul de munte era mai bun decât cel de oriunde altundeva.

Planul fusese oarecum dat peste cap, dar nu cu totul. Scăpase de călărețul care o urmărea. Spera că și Dugald avea să reușească același lucru, iar atunci când se reîntâlneau, toate urmau să fie în ordine. El avea s-o conducă peste dealuri spre Perth și, odată ajunsă acolo, o să ia un tren spre sud, iar domnișoara Mahri Scot se va cufunda în obscuritate.

Exista un tren care mergea de la Ballater la Aberdeen, dar Ballater era mult prea aproape de castel pentru a se simți în largul său. Urmăritorii s-ar fi așteptat ca ea să aleagă această cale de scăpare, așa că Dugald rămânea cea mai bună variantă.

Între timp, avea un rol de jucat.

În intimitatea micuței sale camere de sub streașină, își scoase geanta de piele de sub pat. După ce se dezbrăcă, primul lucru pe care îl făcu fu să-și lege sânii cu un prosop de olandă, apoi își puse pe ea niște haine curate. Se strâmbă văzându-se în pantaloni din tartan. Treaba asta nu o să meargă niciodată. Își turtise sânii, dar șoldurile și posteriorul îi erau prea arcuite pentru a păcăli pe cineva. După ce își descheie haina din piele de căprioară fu mai mulțumită de rezultat. Cel puțin nu i se mai vedea atât de tare fundul rotund. Părul ei negru era prea lung pentru a-i aparține unui băiat, așa că îl înghesui sub bereta în carouri. Ultimul element de credibilitate fu pumnalul pe care și-l vârî în cizma dreaptă. Se întrebă cum să procedeze cu revolverul; în cele din urmă, hotărî să nu-l ia. Era prea evident, prea greu de ascuns sub hainele bărbătești. La recepție, îl ținuse în săculeț până în ultima clipă.

După ce se dădu un pas îndărăt, făcu o plecăciune elegantă reflexiei sale din oglindă.

– Thomas Gordon, spuse ea, la dispoziția dumneavoastră.

În vreme ce continuă să-și privească imaginea, expresia de pe chipul ei deveni melancolică. Se uita la broșa de cuarț fumuriu prinsă de beretă. Îi aducea aminte de zilele mai fericite când ei toți fuseseră împreună – mama, tata și fratele ei, Bruce. Acum, acele zile se transformaseră într-un coșmar.

Întoarse spatele reflexiei sale, murmurând o înjurătură în gaelică. Se simți și mai iritată. Trebuia să nu uite că se dădea drept scoțian de la câmpie, nu de la munte, iar aceștia își lăsaseră străvechea limbă să moară cu secole în urmă. Doar muntenii mai respectau vechile obiceiuri.

Acel ultim gând îi reveni când intră în sala de mese. Lumina era asigurată doar de niște lămpi cu gaz. Avea să treacă mult timp

până când să ajungă electricitatea în Highlands. Nu tu electricitate, nu tu telefoane și al naibii de puține trenuri – cu atât mai bine pentru Thomas Gordon.

Își găsi un loc la o masă aflată în cel mai întunecat ungher, își comandă o porție mică de whisky și, vreme de câteva clipe, îi studie pe ceilalți clienți. Se deosebeau mult față de oaspeții de la recepția reginei. Desigur, erau cu toții bărbați, cu excepția a două femei care serveau la mese. Făcu un inventar minuțios: lucrători pe moșii, oameni de afaceri locali și un doctor sau, poate, avocat. În ciuda faptului că erau mai în vârstă, discutau cu mare însuflețire. Dar lucrul care o impresionă fu că vestea despre atacul de la Balmoral încă nu ajunsese la ei.

Femeia care o servi era doamna Cluny, soția proprietarului.

– Te-ai plimbat pe dealuri, Beretă? întrebă ea având chef de conversație.

– Am călărit, replică Mahri. Nici nu mai țin minte când m-am urcat ultima dată pe un cal.

Era o minciună. Tatăl ei avea un grajd bine garnisit pe lângă casa lui din Edinburgh.

Doamna Cluny plescăi din limbă.

– Nu știu cum de suportă oamenii să locuiască în orașe. Acum, mănâncă plăcinta asta cu carne pe care am făcut-o după rețeta mea secretă. N-ar strica să mai pui ceva carne pe oase, flăcăule.

Nu existau meniuri în aceste hanuri izolate și în întregul ținut nu era nici un restaurant. Vizitatorii acceptau ce li se oferea. Mahri se apucă să mănânce plăcinta, savurând fiecare îmbucătură. Se gândi că domnul și doamna Cluny erau cei mai norocoși oameni din lume. Întreaga familie era implicată într-un fel sau altul în buna funcționare a hanului. Nu erau bogați, dar aveau ceva ce nu se putea cumpăra cu bani. Erau o familie unită, aveau inimi calde și erau mulțumiți cu micul lor avut. Îi invidia.

Se jucă încet cu paharul de whisky, ducându-l din când în când la buze. Îl ceruse în ideea că îi dădea un aer mai viril. O făcea

să și răgușească, așa că trebuia să-și dreagă adesea glasul, ceea ce era de așteptat din partea unui suferind de plămâni.

Nimeni nu se uită de două ori la ea. Toți clienții o acceptaseră ca fiind unul dintre ei, un băiețandru care devenea bărbat. Se întrebă ce ar fi făcut dacă ar fi strigat:

– Uitați-vă la mine, sunt femeie!

Era deprimant.

În vreme ce mânca, rămase cu privirea ațintită asupra ușii. Oameni veniră și plecară, dar nici urmă de Dugald. Totuși, nervozitatea îi spori înzecit la intrarea unui gentleman care părea superior celorlalți clienți.

Lumina nu era suficient de strălucitoare pentru a zări bine chipul bărbatului oprit în prag. Avea acel aer tăcut plin de siguranță care dezvăluia faptul că era un om obișnuit să comande. Poate că era majordom la unul dintre conacele din zonă, dar nu prea îl vedea în acest rol. Era prea distins pentru a fi un polițist oarecare. Să fie partenerul lui Ramsey? Cineva care să-i preia sarcina dacă dădea greș complotul? Nu întâlnise niciodată vreun membru al Serviciilor Secrete ale Maiestății Sale, însă meseria aceasta i s-ar fi potrivit necunoscutului.

Când se apropie de bar, reuși să-i vadă clar chipul. Nu doar că își ținu răsuflarea o clipă, ci încetă de-a binelea să respire. Acesta era bărbatul care – credea ea – o recunoscuse la Balmoral, când așteptau intrarea reginei. Înalt, cu părul negru, frumos și primejdios, bărbatul care avea o memorie bună a chipurilor.

Nu mai era nici o îndoială acum. Nu mai conta dacă era partenerul lui Ramsey sau un agent al Serviciilor Secrete. În nici un caz, nu-i era prieten.

Era timpul să spele putina.

Înghiți o gură zdravănă de whisky, iar rezultatul fu cel dorit. Începu să tușească, nu foarte tare, astfel încât să nu atragă o atenție nedorită asupra ei. Accesul de tuse îi oferi un motiv să-și scoată batista de olandă albă și să-și acopere cu ea jumătate din față. Speră că era camuflajul perfect.

Străinul ceruse o halbă de bere. Când se întoarse pentru a se uita la clienții hanului, ea își feri privirea. Se simți expusă stând acolo de una singură, fără nimic de făcut. Își mâncase cina, își terminase whisky-ul, dar nu putea fuma, nu doar pentru că nu știa cum s-o facă, dar ar fi stârnit suspiciuni. Un flăcău cu plămânii slabi nu era de așteptat să bage în gură o pipă urât mirositoare. Cu whisky-ul, lucrurile stăteau altfel. Toți scoțienii știau că *uisge beatha*[1] era un medicament.

Îndrăzni să-i arunce o privire rapidă străinului. Acesta stătea sprijinit de tejgheaua barului, părând foarte relaxat în vreme ce studia sala de mese și pe clienții aflați acolo. Înțelegea prea bine ce făcea el. Își nota mental toate ieșirile și analiza fiecare persoană, așa cum făcuse și ea când intrase. Agenții erau antrenați să observe tot ce era nelalocul lui.

Inima îi tresări când el schimbă câteva cuvinte cu hangiul, apoi își feri iute ochii când văzu că o privea. Oare ce-i spusese domnul Cluny?

Își înălță capul și îngădui ochilor ei să rătăcească, după care și-i îndreptă firesc în direcția străinului.

Se apropia de ea!

Își reaminti că se aflase în situații și mai grave. Încrucișase sabia cu cei mai buni. Trebuia să uite că era Mahri Scot și să se poarte ca Thomas Gordon.

El se opri la masa ei și îi zâmbi. Surâsul îi îmblânzi trăsăturile, dar nu-i aduse pic de căldură în ochi.

– Mă numesc Hepburn, Alex Hepburn. Pot să iau loc?

Se așeză înainte ca ea să apuce a deschide gura.

– Thomas Gordon, replică ea înăbușindu-și un căscat. Eu tocmai plecam.

Dădu să se ridice, dar Hepburn împinse masa cu ambele mâini, țintuind-o locului pe tânăra femeie.

– Liniștește-te, Thomas. Nu te vreau pe tine. O vreau pe tovarășa ta. Du-mă la ea și te las în pace.

Mintea lui Mahri era încremenită.

[1] Apa vieții (în limba gaelică, în original) (n.tr.)

– Tovarășa mea?

Hepburn aruncă pe masă, între ei, o perucă blondă.

– Mai devreme în seara asta, și-a lăsat cartea de vizită la recepția reginei. Nu cred că ești implicat în asta, dar ai fost ghidul ei, nu? Ai condus-o peste dealuri oriîncotro a dorit să se ducă. Du-mă la ascunzătoarea ei și te las în pace.

Acum lui Mahri îi vâjâia mintea.

– N-am fost eu. Eu mă aflu aici pentru a-mi îngriji sănătatea, murmură ea masându-și pieptul. Întrebați-i pe soții Cluny.

– Da, mi-a spus doamna Cluny. Și mi-a mai spus că te-ai dus să călărești după micul dejun și nu te-ai întors decât târziu. Zâmbetul lui i-ar fi făcut cinste oricărui rechin. Tu ești un peștișor mic, Thomas. Pe femeie o vreau.

Gândul la rechini și peștișor o făcu să se cutremure.

– Am fost să călăresc pe dealuri, zise ea, pentru că îmi face bine la plămâni. Văzându-l că ridicase o sprânceană sceptică, adăugă: Ce vă face să credeți că eu sunt băiatul pe care îl căutați?

– Calul tău este cald încă. Și... sorbi din bere, plescăi și apoi își zâmbi sieși: Și ai fost văzut domolindu-ți setea la un izvor de munte.

O surprinse vestea că fusese observată fără să-și dea seama când băuse din izvor. Dar asta fusese cu o zi în urmă, când studia terenul și își întocmea planul de evadare.

Ce curier grozav se dovedise a fi!

Era capabilă să gândească rapid, așa că încercă să-i zdruncine încrederea.

– Și unde era femeia pe care spuneți că am condus-o peste dealuri?

– În acel moment, nu era cu tine, zise el ridicând din umeri. Totuși, un singur cal din grajd e cald. Asta mă face să cred că ai dus-o undeva în siguranță, iar apoi ai venit aici. Se aplecă în față, gest care o făcu să se încordeze. Hai să-ți explic simplu, Thomas. Fie mă duci la femeie, fie te duc înapoi la castel și las Serviciile Secrete să decidă dacă ești inocent sau vinovat.

„Tortură." Gândul îi străpunse creierul. Bărbatul acesta nu era numai înalt, cu părul negru și frumos. Era în același timp infinit de primejdios. Cu inima de gheață. Fără scrupule. Și nu trebuia să uite niciodată asta.

– Cum va fi, Thomas? Te dau pe mâna Serviciilor Secrete, sau mă duci la femeie?

Numai un agent ar fi dat-o pe mâna Serviciilor Secrete. Ramsey și complicii lui ar fi preferat o pivniță sau un donjon unde s-o poată teroriza fără a fi deranjați. Cu toate acestea, era greu de crezut că i-ar fi spus ce o aștepta.

El era în avantaj acum, dar asta se putea schimba.

– Dacă vă duc la femeie, zise ea pe un ton cât mai umil cu putință, promiteți că nu-i veți face rău?

– A, ajungem undeva în sfârșit. Spune-mi numele ei.

Îl privi precaută în timp ce el se chinuia să vâre în buzunar peruca blondă.

– Martha McGregor, rosti ea, dându-i unul dintre numele false pe care obișnuia să le folosească. Părea o doamnă drăguță.

În ochii lui apăru ceva, ceva dur și neiertător.

Fără să gândească, Mahri se trase mai aproape de el.

– De ce o urâți? Ce a făcut?

Hepburn își împinse scaunul în spate și se ridică.

– Hai să facem lucrurile pe rând. După ce pun mâna pe femeie, ne vom așeza și vom povesti pe-ndelete. Sunt multe pe care nu mi le-ai spus, dar asta poate aștepta.

Se gândi că puțină opoziție n-ar fi stricat, atât cât să-l convingă de faptul că era cu adevărat un peștișor mic.

– Doar n-o să ieșim acum, pe întuneric?

– Mișcă-te! îi ordonă el. Știu că nu poate fi foarte departe de-aici. Te-ai întors doar de vreo oră. Și să nu încerci să faci vreun gest prostesc. Va fi mai rău pentru tine.

Mahri îl crezu. Problema era că avea să fie și mai rău pentru ea dacă nu încerca să-l păcălească. Gândul zăbovi în mintea ei în timp ce ieșea cu pași târșâiți din sala de mese.

Capitolul 3

Când ieși din hanul încălzit, răceala aerului de munte păru să-i limpezească mintea, iar panica teribilă, care o îndemna s-o ia la goană pentru a scăpa, deveni mai ușor de controlat. O s-o ia la goană, desigur, însă la momentul potrivit. Nu o să fie ușor să scape de acest temnicer cu ochii aspri care o conducea către grajd, ținând-o de cot cu o mână. Avea nevoie de toate abilitățile ei.

Iar un mic ajutor din partea pumnalului ascuns în cizmă n-ar fi stricat.

Îndrăzni să-i arunce o privire rapidă. Expresia dură precum granitul promitea o pedeapsă neîntârziată în caz că nu reușea să-l doboare pe loc. Variantele pe care le avea erau jalnice: să scoată din circulație un agent care o depășea în greutate cu vreo douăzeci și cinci de kilograme sau să fie lăsată la mila unor experți în smulgerea secretelor, având legea de partea lor.

Nu era panicată. Era amețită de frică. Unde ar fi dus-o Thomas Gordon pe femeie în acest colț izolat din Highlands? Creierul îi înghețase.

Tresări când Hepburn i se adresă:

– Nu trebuie să te temi de mine. N-o să-ți fac nici un rău.

– Să mă tem de dumneata? Își aminti la vreme că era Thomas Gordon și își ridică bărbia. Nici gând să mă tem.

– Atunci, de ce tremuri?

– Nu tremur de frică, ci de frig. Nu sunt obișnuit cu aerul rece de la munte.

Nu auzi răspunsul lui. Ceva îi atrăsese privirea. În curte se afla o căruță cu turbă, lângă ușa laterală care dădea spre pivniță, iar trei munteni musculoși descărcau cărbunele destinat șemineurilor din han, în timp ce alți doi stăteau sprijiniți cu nonșalanță de zid, conversând în gaelică. Și Hepburn îi observase.

– Contrabandiști? presupuse el.

Ea ridică din umeri. N-avea să-i trădeze pe prietenii lui Dugald unui reprezentant al legii.

– N-ai de ce să te uiți urât, Thomas. Nu mă interesează contrabandiștii. Nu mă ocup cu încasarea taxelor.

Contrabandiști. Încasarea taxelor. Creierul ei începu să lucreze. Știa unde ar fi dus-o pe femeie. Era posibil să meargă. Nu. Avea să meargă dacă își păstra cumpătul.

– O luăm pe pod, spre drumul dinspre nord.

Ceva se schimbase în atitudinea băiatului. Alex cunoștea mirosul fricii, iar teama acestuia dispăruse pe când străbăteau vechiul drum de vite. Mergeau spre White Stag, un vechi han de poștă care acum, odată cu apariția căii ferate, rămăsese izolat. Hanurile acestea, unde opreau poștalioanele să schimbe caii, ieșiseră din modă.

Întunericul îi apăsa din toate părțile, dar nu era de nepătruns. Lumina lunii răzbătea filtrată printre coroanele dese ale copacilor care mărgineau drumul și le arăta calea. Nu erau singuri. Contrabandiștii își desfășurau fără opreliști negoțul cu whisky. Auzea frânturi de gaelică din pădure, iar ocazional întâlneau câte un călător ciudat. Nu că Alex ar fi înțeles vreun cuvânt din cele ce se vorbeau.

Băiatul vorbea gaelica. Când erau salutați de călăreți, el le răspundea. Singurele cuvinte în gaelică pe care și le amintea Alex erau *uisge beatha* și câteva expresii bizare. Bunica lui, Vrăjitoarea din Drumore, ar fi fost întristată și dezamăgită.

Îl străfulgeră o idee vagă în legătură cu puștiul. Ce anume? Era din Aberdeen, dar vorbea gaelica. O mică nepotrivire. El însuși era din Highlands, dar uitase limba strămoșilor deoarece n-o folosise.

Luminile le făceau cu ochiul printre copaci, pe măsură ce se apropiau de destinație. Aici spusese băiatul că o adusese pe femeie, la White Stag. Dacă ar fi avut timp, Alex l-ar fi potopit cu întrebări. Dorea să știe cum o cunoscuse și cât

de multe aflase de la ea, dar și cum îl recompensase pentru serviciile sale.

El și Gavin observaseră doi călăreți care se despărțiseră, luând-o pe drumuri diferite, așa că se despărțiseră și ei. Dacă toate mergeau bine, aveau să se întâlnească la casa de vânătoare a familiei și, eventual, să-i predea pe prizonieri lui Dickens, la castel. Alex îl plăcea pe Dickens și avea încredere în el. O să se poarte corect cu băiatul. Nu putea spune același lucru despre colonelul Foster, care se afla temporar la comandă atunci când Durward era chemat în altă parte. Colonelul prețuia ordinea și disciplina și era exagerat de autoritar și agresiv. Dar nu era șeful lui Dickens sau al lui Alex.

Spera că băiatul se afla la periferia acestei conspirații, că singura lui implicare fusese s-o aștepte pe femeie și s-o conducă la han. Nu voia să poarte războaie cu băiețandri, iar flăcăul căruia nici nu-i mijiseră tuleiele părea prea tânăr pentru a fi lăsat de capul lui. Unde îi erau părinții? Cine îi purta de grijă? Dacă ar fi cunoscut reputația bărbatului pe mâinile căruia căzuse odrasla lor, ar fi tremurat de groază.

Reputația nu reflecta realitatea. Băiatului nu avea să i se pricinuiască nici un rău în preajma lui. În privința femeii însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Îi cunoștea pe cei asemenea ei. Întâlnise odată pe cineva ca ea și încă mai suferea de pe urma loviturii încasate.

În vreme ce priponea caii în curtea hanului White Stag, Alex își rezervă un moment pentru a cerceta împrejurimile. Nu se vedea nici urmă de whisky de contrabandă, dar solizii munteni în haine în carouri păreau un pic prea veseli, de parcă ar fi dat iama în rezervele personale. Alex nu se îndoia că erau contrabandiști. Renunțaseră la precauție dintr-un motiv evident: toți polițiștii și slujitorii Coroanei fuseseră mobilizați pentru serata reginei. Nici că putea exista o noapte mai potrivită pentru ca ei să-și vadă de treabă. Cine să-i oprească?

Nu aflaseră despre împușcătura de la Balmoral. Până dimineață, Deeside urma să forfotească de agenți, iar contrabandiștii aveau

să fie pe la casele lor, cuibăriți în așternuturi. El nu se ducea nicăieri până nu afla cine o pusese pe femeia cu perucă blondă să-l ucidă.

Când intrară în han, cineva începu să cânte la vioară. Sala de mese era ticsită. Recunoscu cântecul: „Nunta lui Mahri".

Băiatul păru gata să leșine.

– Ușurel, Thomas! Alex își puse o mână pe umărul lui. Îl simți zvâcnind, dar nu era sigur dacă băiatul tremurase sau fusese o tresărire involuntară a degetelor sale. Alungă acest gând și îi vorbi din nou: Hai să... Trebui să-și ridice vocea pentru a acoperi muzica. Hai să stăm de vorbă cu proprietarul și să aflăm în ce cameră stă Martha McGregor.

Se dovedi că nici o Martha McGregor nu se afla în han, cu toate că exista o Morag McGregor.

– Asta să fie doamna pe care o căutați? se interesă hangiul.

– Posibil, replică Alex, atenția fiindu-i atrasă de bărbații care fie urcau, fie coborau scările.

Devenea clar că petrecerea de la White Stag era mai mult decât *uisge beatha* și cântat la vioară. Se uită la Thomas, însă băiatul ridică nonșalant din umeri.

– Poate că am înțeles greșit numele, spuse el.

Alex îl strânse de umăr și îl împinse spre scări.

– Cățelandru tânăr ce ești, rosti el printre dinți. Știu cum și-a răsplătit doamna McGregor serviciile, și meriți să fii biciuit. Câți ani ai? Ai împlinit paisprezece? Cincisprezece? Ar trebui să fii la școală, învățând alfabetul, nu distrându-te în bordelurile din Deeside. Ai putea fi spânzurat ca trădător. Nu știi asta?

– Pentru că m-am distrat cu fetele?

Era o replică șmecherească, însă băiatul părea înspăimântat.

Alex clătină din cap. Dintr-un motiv obscur, puștiul începuse să-i placă. În tot cazul, furia lui era deplasată. La vârsta aceea, el făcuse lucruri mult mai rele decât să se distreze cu niște fete. Trebui să-și rețină cu severitate un zâmbet șovăielnic.

– Care ușă? vru el să știe când ajunseră pe coridorul de la etaj.

Erau cinci uși. Thomas arătă spre una, înghițindu-și nodul din gât.

– N-o să mă faceți de rușine, nu?

Exista oare ceva mai fragil decât încrederea unui băiețandru în puterea lui de a atrage fetele? Alex își aminti propria stinghereală din momentele când o fată îl ridiculiza. Desigur, Gavin nu suferise niciodată asemenea umilințe. Fetele îl iubiseră chiar prea mult.

Privi în ochii lui Thomas, pe jumătate temători, pe jumătate plini de speranță, și suspină resemnat. La urma urmelor, era doar un flăcăiandru.

– Nu. N-o să te fac de râs, spuse el dându-i drumul. Așteaptă aici, dar lasă ușa deschisă. Să nu te miști din acest loc. Nici măcar să nu clipești.

Bătu la ușă și intră când fu poftit. Femeia care zăcea tolănită într-un fotoliu era atrăgătoare, dar nu semăna câtuși de puțin cu aceea care îl atacase în sala de bal a castelului. Chiar dacă era o actriță desăvârșită, nimic n-ar fi putut ascunde rotunjimile răscoapte, iar la cât de sumar era îmbrăcată, nu lăsa nimic în voia imaginației.

Murmurând o scuză, se grăbi să se retragă, însă femeia veni după el.

– Nu fugi, susură ea. Ai venit la ușa potrivită. Eu sunt singura fată liberă, dar asta nu va dura mult.

Pentru că nu era un bădăran, sărută mâna pe care ea i-o întinse.

– Din păcate, doamnă, îl caut pe fratele meu și nu pot zăbovi. Altă dată, poate?

Ea gângurea ca o porumbiță când Alex ieși în coridor și închise ușa.

– Thomas? Privi în lungul coridorului. Nu se zărea nici urmă de pușți. Scoase un strigăt: Thomas!

Mahri coborî în fugă scările, se năpusti pe ușa care dădea spre pivniță și ieși din clădire. White Stag nu îi era străin, cu toate

că amintirile ei despre han datau de câțiva ani, când ea și fratele ei reușeau să scape de vigilența servitorilor și porneau să exploreze pe cont propriu.

Ajunse în curtea din față, unde Hepburn priponise caii. El avea să-și dea seama că o luase la sănătoasa, dar întâi trebuia să verifice dacă femeia pe care o căuta nu se afla în una dintre celelalte camere. Mai erau patru uși la care să bată, apoi avea să constate că fusese păcălit. Asta îi dădea ei timp să-și dezlege calul și să se topească în noapte.

Nici nu se gândi să le ceară ajutor clienților care își luaseră băuturile afară pentru a scăpa de hărmălaia din salon. L-ar fi crezut mai degrabă pe Hepburn decât pe ea. Trebuia să fugă înainte ca el să se gândească să o caute.

În timp ce se chinuia să dezlege frâiele calului se gândi că degetele ei nu se mișcaseră niciodată atât de repede. Dar era un nod pe care nu-l putea desface. Teama făcu să-i bată pulsul repede și cu putere. De unde apăruse acel nod?

– Pleci undeva, Thomas?

Cuvintele rostite încet avură forța unui tunet pentru urechile ei panicate. Când inima începu să-i bată din nou, își înălță capul pentru a se uita la el. Avea lumina în spate, iar silueta pe care o văzu aparținea unui bărbat înalt, cu umeri largi și – ăsta era posibil să fi fost un joc al imaginației ei – picioare lungi, musculoase. În orice caz, nimeni nu se putea îndoi de faptul că era un adversar teribil.

Câteva capete se întoarseră către ei; chiar în acel moment o lovi o inspirație bruscă.

– E un perceptor!

Se lăsă o tăcere stupefiată, apoi se puseră cu toții în mișcare.

– Un perceptor! răcni un muntean cu pieptul larg, iar strigătul fu preluat de toți.

Nimeni nu intenționa să-i facă rău funcționarului. Toți păreau să aibă același gând: să fugă înainte ca vreunul dintre ei să fie arestat. Fraudarea guvernului prin neplata taxei pe whisky

atrăgea o pedeapsă severă. Să lovești sau să ucizi un reprezentant al legii însemna spânzurătoarea.

Oamenii se năpustiră spre toate ieșirile. Hepburn fu îmbrâncit și își pierdu echilibrul. În clipa aceea, Mahri o luă la goană. Regretă că trebuia să-și abandoneze calul, dar nu avea încotro. Vicleanul de Hepburn legase frâiele astfel încât numai el să le poată desface.

Se ascunse după niște copaci de la marginea pădurii, se lăsă pe vine și cercetă curtea hanului, căutându-și inamicul. Căruțele și caii goneau în toate direcțiile. Al ei încă era legat, dar nu se zărea nici urmă de Hepburn sau de calul său. Înăbușindu-și teama, se ridică în picioare și o luă la fugă.

Cu toate că instinctul îi spunea să n-o facă, se îndreptă spre vadul de la Invercauld. Odată traversat râul, avea să se afle din nou pe ceea ce ea considera a fi teritoriu inamic, anume dealurile care împrejmuiau domeniul Balmoral. Pe acolo venise mai devreme în acea seară, după ce îl împușcase pe Ramsey. Nu prea avea de ales. Dorea să rămână aproape de Braemar, locul unde trebuia să se vadă cu Dugald. Pe malul sudic al râului Dee erau terenuri necultivate, cu păduri și mlaștini pe care nu le străbăteau decât locuitorii din Braemar și, poate, paznicii de vânătoare și păstorii. Soldații, poliția și oricine se grăbea ar fi luat-o pe drumul nordic, iar Mahri dorea să-i evite pe toți aceștia.

Pe măsură ce teama i se atenuă, domoli pasul. I se părea a fi cea mai lungă noapte din viața ei. Fusese epuizată când ajunsese la Inver Arms, însă când Hepburn intrase în sală își regăsise energia. Acum era complet secătuită, picioarele nu mai ascultau nicicum de comenzile creierului. Trebuia să se oprească des pentru a-și trage sufletul și, de parcă asta nu era suficient, începuse să plouă.

Mărăcinii i se agățau de haine și îi zgâriau fața. Îi înjură într-o gaelică fluentă și îi îndepărtă din calea ei. Nu mai vedea nimic, lumina lunii nu-i mai arăta drumul. Singurul ei ghid era zgomotul râului care se rostogolea peste pietre. Râul Dee avea multe vaduri,

unele cu pietre pe care se putea păși, dar nu era cazul acestuia. Când avea să i se schimbe norocul?

Cu toate că râul era puțin adânc în acel loc, putea fi foarte înșelător. Dacă aluneca și se lovea cu capul de o piatră, risca să se înece. Testă cu grijă apa. Nu-i ajungea până la carâmbul cizmei.

Înaintase doar doi pași precauți când auzi nechezatul domol al unui cal. Piciorul îi alunecă, făcând-o să se dezechilibreze, și toate instinctele adormite i se treziră în forță. Hepburn se afla acolo.

Din acel moment, gândul de a se ascunde fu dat uitării. Pe jumătate ghemuită, cu brațele întinse în față, se năpusti în râu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Thomas!

Ea înaintă alunecând până la jumătatea râului, când ceva o prinse de guler sufocând-o, iar în clipa următoare se pomeni târâtă prin apă, sprijinindu-se doar în vârful picioarelor. În cele din urmă o lăsă să cadă, deloc blând, pe malul noroios. Izbuti să se ridice în genunchi, însă doar atât. Într-o clipită, el se năpusti asupra ei, săltând-o ca pe un sac cu cartofi și aruncând-o cu fața în jos peste șa. Apoi, încălecă și dădu pinteni calului. Mahri se zvârcoli puțin, dar eforturile ei fură răsplătite cu niște lovituri pe spinare.

Își jură sieși că nu avea să se dea bătută.

Era o promisiune deșartă. Fusese învățată să se apere, dar niciodată nu mai fusese prinsă, niciodată nu ajunsese să se bată cu un ucigaș profesionist.

Nu conta. Aveau s-o spânzure oricum.

Alex sperase să rezolve repede problema impostoarei „blonde" și să-i dea drumul băiatului înainte ca restul agenților să ajungă la ei. Nu avea nici o intenție s-o predea pe femeie pentru interogatoriu, nu înainte de a se lămuri cât de adânc era implicată. Numeroși suspecți de trădare și uneltire sufereau accidente tragice înainte să ajungă la proces. Cu cât existau mai puține dovezi în sprijinul acuzării, cu atât mai probabil era ca aceștia să aibă parte de un sfârșit prematur. Cândva, cu mult timp

în urmă, făcuse o gravă eroare de judecată. Nu dorea să repete experiența.

În ceea ce-l privea pe băiat, intenționase să-l lase liber după un avertisment sever, dar asta fusese înainte ca prăpăditul ăla să-l păcălească, înainte de trezirea brutală la realitate de la White Stag. Thomas Gordon nu era un spectator inocent. Îl atrăsese într-o capcană care ar fi putut provoca linșarea unui membru de elită al Serviciilor Secrete ale Maiestății Sale. Să-l demaște drept perceptor! Perceptorii erau specia cea mai detestată din toată Scoția. El însuși îi disprețuia.

Domnișorul Gordon nu era un inocent. Fuga lui ulterioară de la han era o dovadă de chibzuință și viclenie. Era băgat până la gât în această conspirație. Într-un fel sau altul, Alex urma să scoată adevărul de la el, după care avea să-i hotărască soarta.

Ploaia se transformase în potop. Alex sperase să se întoarcă la hanul Inver Arms din Braemar, dar starea vremii și întunericul constituiau o piedică redutabilă. Asta era, trebuiau să se adăpostească. Cel mai apropiat refugiu pe care îl cunoștea era cel pe care tocmai îl părăsiseră.

Mârâind și revărsând un șir de blesteme, trase de hățuri și o luă spre White Stag.

Toți erau îngroziți de el: proprietarul, soția lui, cei câțiva clienți care nu fugiseră panicați de la han. Aruncară o privire la revolverul din mâna lui, alta la trupul inert al băiatului care-i atârna pe umăr și înghețară ca niște țurțuri atârnați de acoperiș.

În vreme ce se îndrepta spre bar, ridică revolverul, țintind către tavan. Avea o stare de spirit sumbră. Dacă vreunul se uita strâmb la el, o să-i facă o cărare în păr cu ajutorul unui glonț.

Nimeni nu se uită strâmb la el. Nimeni nu clipi măcar.

– Nu sunt perceptor, spuse el cu un oftat. Nu dau doi bani pe contrabanda voastră cu whisky. Acest fugar – îl plesni pe Thomas peste fund pentru a-și sublinia vorbele – e fratele meu și vreau să-l duc acasă, la tatăl nostru, căruia i-a zdrobit inima fără să lase o vorbă. Făcu o scurtă pauză pentru a lăsa cuvintele

să pătrundă în mințile oamenilor, apoi continuă: Nu vreau necazuri. Vreau o cameră unde să ne putem petrece noaptea și mai vreau să se ocupe cineva de caii noștri. Vreau un schimb de haine pentru fratele meu, până când cele pe care le poartă se vor usca. Vârî mâna în buzunarul hainei și scoase doi sovereigni[1] pe care îi puse pe lemnul lustruit al barului. Asta ar trebui să acopere cheltuielile.

Monedele strălucitoare aduseră un licăr favorabil în ochii proprietarului. De asemenea, rupseră vraja tăcerii, astfel că bărbații ridicară din umeri și își reluară conversațiile. În foarte scurt timp, Alex și prizonierul său fură conduși într-un mic separeu din spatele hanului, alături de bucătărie. Căldura cuptoarelor crease o atmosferă plăcută în acea cămăruță. Alex observă aprobator gratiile de la unica fereastră, gândindu-se că domnișorul Gordon nu mai avea cum să evadeze. Văzu un pat, un lavoar străvechi, pe al cărui raft se afla un prosop împăturit, o măsuță pe care hangiul puse o lampă și un scaun cu spătar drept.

– E camera fiului meu, atunci când vine în vizită, explică acesta. O să-i zic nevestei să caute niște haine de-ale lui pentru flăcău.

Făcu o plecăciune și ieși.

Amândoi erau uzi, dar băiatul căzuse în râu, așa că era într-o stare mult mai proastă decât Alex. Dinții îi clănțăneau, iar trupul subțirel tremura.

Alex îl puse pe pat. Nu-și putea îngădui să-i arate milă, deoarece băiatul ar fi folosit-o în avantajul lui. Menținându-și un ton neutru, spuse:

– Dezbracă-te de hainele ude, și eu o s-o pun pe soția hangiului să ți le usuce.

Chipul băiatului era cenușiu, iar în ochi i se citea îngrijorarea. Buza de jos îi tremura.

Buzele lui Alex se strâmbară.

– Nu te jena. N-ai nimic ce eu să nu fi văzut. Haide, flăcăule! Poartă-te ca un bărbat.

[1] Monedă britanică de aur în valoare de 20 de șilingi (n.tr.)

Puștiul continua să stea nemișcat, privindu-l pe Alex cu ochii mari.

– Uite, rosti Alex, e ușor, vezi? Își puse revolverul pe masă și își scoase haina. Acum e rândul tău.

Replica băiatului fu neașteptată. Se aplecă brusc spre cizmă și scoase un pumnal.

– Stai departe de mine sau îți smulg inima din piept!

Alex s-ar fi înfuriat dacă mâna băiatului nu s-ar fi bâțâit ca podul suspendat Shakkin' Briggie de la Cults. Simțind că se înmuiase, făcu un efort să-și recapete duritatea. Se lămurise că era de ajuns să-i dea puștiului un deget pentru ca acesta să-i ia toată mâna.

– Să stau departe de tine? Cățelandru nerecunoscător! Încerc să te salvez ca să nu cazi pe mâinile...

Se mișcă iute ca fulgerul. Pumnul lui se deschise și îl înșfăcă pe băiat de încheietură, zburându-i arma din mână. Alex ridică pumnalul, îl azvârli pe masă, apoi se năpusti asupra puștiului, trântindu-l pe saltea. Thomas se zvârcoli străduindu-se să-l lovească, dar nu avea cine știe ce forță. Dacă ar fi vrut, Alex l-ar fi putut răni grav, însă nu intenționa să-i facă rău. Ceea ce voia era ca flăcăul să i se supună și se părea că, în cele din urmă, îl domolise.

Scoase bereta scoțiană a băiatului și o coamă de bucle negre se rostogoli de sub ea. Nedumerit, începu să-l dezbrace de haine, una câte una. Tânărul protestă slab, dar Alex nu avea nici un chef să-l asculte. Când mâinile lui atinseră pielea catifelată, rămase stupefiat. Descoperise un exemplar feminin perfect: mici sâni rotunzi, cu sfârcuri întunecate, o talie înaltă și subțire, șolduri delicat arcuite și o piele netedă ca satinul. Între coapse, un petic de păr întunecat și moale ca puful de lebădă îi proteja părțile intime.

Aerul îi îngheță în plămâni. Avu aceeași senzație ca atunci când dăduse prima dată cu ochii de femeia blondă la recepția reginei: un fior de recunoaștere, ca un curent electric

foarte slab trecându-i prin creier. Toate simțurile i se treziră atrase de ea.

Deodată se pomeni că întindea mâna s-o atingă, dar și-o retrase iute. Ochii ei, strălucind de teamă, îl priveau fix.

Era o nebunie. Femeia nu însemna nimic pentru el. Nimic. Ea l-ar fi ucis dacă ar fi putut.

Scrâșnind din dinți, se ridică de pe pat și înșfăcă pătura care se afla pe scaun.

– Acoperă-te! îi spuse cu asprime. În vreme ce ea se conforma grăbită, el luă prosopul și își șterse apa de ploaie de pe față. Lucrurile pe care nu le înțelesese mai devreme căpătau sens. Nu există o altă femeie, rosti într-un târziu. Nu-i așa? Nu există nici un băiat care a condus-o într-un loc sigur. E vorba de una și aceeași persoană, iar aceea ești tu. Fiindcă ea clătină nefericită din cap, făcu un gest nerăbdător cu mâna: Tu ești femeia de la serată. Tu ești blonda care a încercat să mă ucidă. Vreau să începi cu începutul și să-mi spui tot ce știi, fiindcă altfel jur că voi pune să fii închisă într-un donjon și voi pleca fără să privesc îndărăt.

Pentru a-i arăta că nu avea nici o șansă să se opună, îi luă pumnalul și îl vârî în teaca din cizma lui.

Capitolul 4

Mahri își strânse pătura în jur de parcă ar fi fost un cort, dar cuvintele lui o făcură să încremenească.

– Să te ucid? Nici măcar nu te cunosc, îl asigură ea, îndesându-și marginile păturii sub bărbie.

Vocea lui domoală era cu atât mai înspăimântătoare:

– Împușcătura ta m-a ratat milimetric.

Creierul ei funcționa pe mai multe planuri. Nu știa ce să creadă despre acest bărbat, nu-și dădea seama dacă era mai bine ca el să o considere o biată fetișcană terorizată sau o forță redutabilă.

O altă parte a creierului îi analiza cuvintele. El credea că ea încercase să-l ucidă. Era un truc pentru a o face să vorbească? Și cine era în definitiv? Pentru cine lucra? Încă nu era sigură.

Când Alex izbi peretele cu mâna, ea spuse fără să judece:

– Dacă aș fi vrut să te ucid, n-aș fi ratat.

– Asta-i o împăunare ciudată din partea unei lady.

Nu era ciudată. Era nebunească. O luase razna?

– Nu mă împăunam. Îi fu silă de tremurul propriei voci și, făcând un efort pentru a lăsa impresia că era în stare să controleze situația și pe sine, își ridică bărbia. Oricine poate învăța să tragă cu arma. Bunicul meu credea că este un talent pe care toată lumea ar trebui să-l stăpânească.

Când Alex se așeză pe marginea patului, ea se retrase spre tăblia de la capătul acestuia. Nu îi confundă zâmbetul cu o încercare de a fi prietenos. Își aminti de prima impresie pe care i-o făcuse, că era un rechin care vâna un peștișor.

– Hai să nu ne mai jucăm, oftă el. Dacă nu ai încercat să mă ucizi, atunci ai făcut parte din complotul care urmărea asasinarea reginei.

În sfârșit, avea un indiciu asupra identității lui. Probabil că lucra pentru autorități. Sau era un truc pentru a-i alunga bănuielile?

– Nu fac parte din nici un complot, declară ea cu toată indignarea pe care reuși s-o adune. Și, înainte să mai rostești un singur cuvânt, vreau să știu cu cine stau de vorbă. Mi-ai spus numele tău, dar nu și de ce mă urmăreai. De ce nu m-ai dat pe mâna autorităților?

Replica lui fu ironică.

– Eu *reprezint* autoritățile. Este treaba mea să-i urmăresc pe fugari. Tu ai făcut mai mult decât să fugi. Ai dispărut. Acum este rândul tău. Cine ești, misterioasă doamnă?

Oricine i-ar fi ascultat ar fi crezut că flirtau. Ea ridică din umeri ca să alunge acel gând tulburător și îi spuse un alt nume fals.

– Sunt Margaret Blayne din neamul Struan, din Cults.

Din câte știa ea, nu exista o astfel de persoană și nici o astfel de familie.

– Nu ești vreuna dintre acele ființe fragile de la White Stag?

– Poftim?

– Știi tu, gen Morag McGregor, care își face meseria la etaj.

Lucrurile decurgeau tot mai rău. Când pornise să-și îndeplinească misiunea, știuse că era posibil să fie prinsă. Nu conta în mâinile cui cădea – nu se aștepta să fie tratată cu blândețe, dar se părea că subestimase caznele la care aveau s-o supună. Acest bărbat nu era un gentleman. Nu-i plăcea căutătura lui. Era prea masculină, semăna prea mult cu a unui prădător.

Când el îi atinse deliberat cu mâna piciorul gol, ea tresări și se ascunse repede sub pătură.

– Nu. Îmi dau seama că nu ești ca Morag McGregor. Păcat. Deci ești Margaret Blayne din neamul Struan?

– Sunt. Da.

– Locuiești cu părinții, cu soțul, cu niște rude?

Ea încercă să nu-și ferească privirea de ochii lui cercetători.

– Stau cu o mătușă.

– Hm. Ei bine, asta se poate verifica foarte ușor.

Adevărat, dar, până atunci, spera că avea să scape de el.

– Domnișoara Lindsay, mătușa mea, va confirma asta.

– Ce-ai făcut cu revolverul? întrebă el brusc.

Mahri fu bucuroasă de schimbarea subiectului.

– L-am lăsat în camera mea de la Inver Arms. Ridică neajutorată din umeri. Nu m-am așteptat să dau de necaz.

– Ai crezut că scăpași?

– Nu, spuse ea încet, în vreme ce mintea i se gândea la altceva. N-o să scap niciodată.

– Ce înseamnă asta?

Ea clipi și se concentră din nou asupra lui.

– Nu înseamnă nimic deosebit. Sunt obosită, asta-i tot.

Vocea lui păru mai blândă.

– Hai s-o luăm de la capăt. La recepția din seara asta, ți-ai îndreptat revolverul spre mine și ai tras. Dacă nu pe mine mă vizai, atunci pe cine?

Ea pregătise un mic discurs pentru această eventualitate, dar una era să și-l spună în minte și alta să-l rostească în fața acestui bărbat cu ochi duri. Și mai era ceva care o deranja. Balmoral nu era atât de departe. De ce rămăseseră aici, când ar fi putut foarte bine să împrumute niște haine uscate și să se întoarcă la castel, unde alți agenți să preia interogatoriul? S-ar fi simțit mai în siguranță la castelul unde locuia regina. Iar acest loc era, mai mult sau mai puțin, o casă de toleranță. Oare ce semnificație avea asta?

Dacă el își imagina că putea s-o intimideze cu asemenea tactici, urma să afle curând că greșea. Avea de-a face cu Mahri Scot, a cărei spiță mergea până la Robert Bruce[1]. Sângele războinicilor curgea prin venele ei. La fel și sângele unor trădători, precum și câțiva stropi ciudați de la niște tâlhari și șarlatani. Dar, din câte știa ea, nici unul nu fusese laș.

Măcar de-ar fi reușit să-și stăpânească tremurul interior și să-și dovedească bravura...

– Aștept un răspuns, insistă el.

– Pe Ronald Ramsey, bărbatul pe care l-am împușcat, declară ea cu îndrăzneală. Pe el îl vizam.

Surprins, Alex se lăsă pe spate.

– De ce el? Ce ți-a făcut sărmanul flăcău? L-ai fi putut ucide.

– Ți-am spus, eu nu ratez niciodată. N-am vrut să-l ucid, ci doar să-l scot din funcțiune.

Se opri pentru a-și pune ordine în gânduri. Exista destul adevăr în ceea ce intenționa să-i spună pentru a-l convinge să-i dea drumul. Îi aruncă o privire rapidă temnicerului cu chip aspru și se convinse că era departe de scopul urmărit. Hepburn era de neînduplecat. N-avea să-i dea drumul până când nu verifica și cel mai mărunt detaliu al poveștii ei. Tot ce putea spera era să câștige un răgaz până găsea o modalitate de scăpare.

[1] Rege al Scoției (1306–1329) (n.tr.)

– Ronald e nebun, zise ea, iar acesta era adevărul. Abia apoi începură minciunile: Când am refuzat să mă mărit cu el, m-a avertizat că va face un gest spectaculos pentru a mă determina să-mi regret decizia. Mi-a transmis printr-un bilet că o va ucide pe regină la acea recepție. N-am fost sigură dacă vorbea serios, dar m-am hotărât, pentru orice eventualitate, să-i curm planul. Și așa am făcut.

El se strâmbă neîncrezător.

– Te aștepți să înghit povestea asta? Omul stătea chiar în spatele meu. N-a atentat deloc la viața reginei.

– Nu, n-a făcut-o, pentru că i-am smuls arma din mână cu împușcătura mea.

Alex se gândi câteva clipe la vorbele ei.

– N-a existat nici o armă.

– Cum de ești atât de sigur?

– Pentru că sunt agent al Serviciilor Secrete. Sunt antrenat să observ asemenea lucruri.

Mahri se uită la chipul lui neclintit și scoase un hohot de râs.

– Ei bine, domnule agent al Serviciilor Secrete, Ramsey avea o armă, un revolver, ca să fiu mai exactă. Știu asta pentru că i l-am smuls din mână.

Alex își strânse buzele. Ochii i se îngustară privind-o.

– Atunci unde este arma, domnișoară Știe-tot?

– De unde să știu? pufni ea ridicând din umeri. Eu nu sunt agent al Serviciilor Secrete.

Următoarele lui cuvinte îi șterseră zâmbetul de pe față.

– De ce nu ai avertizat autoritățile în privința lui Ramsey? De ce nu ai apelat la ajutorul lor?

Ea avertizase autoritățile, pe ocolite, însă nimeni n-o luase în serios.

N-ar fi trebuit să se afle în situația aceasta. Ar fi trebuit să scape profitând de panica stârnită, iar Ramsey și ceilalți conspiratori ar fi trebuit să fugă pentru a se ascunde, știind că planul lor dăduse greș.

Totul era atât de încurcat. Cât de mult îi putea spune? Cât de mult știa el?

Pe jumătate cu onestitate, pe jumătate jucând teatru, zise:

– Ce puteau face autoritățile? Să-l aresteze pe Ramsey înainte de a comite o crimă? Era mai probabil să mă aresteze pe mine. Acum, tu îmi spui că nu a existat nici o armă. În acest caz, l-am judecat greșit și n-a fost nimic altceva decât o ceartă între îndrăgostiți care a luat-o razna.

– M-am săturat de minciuni, replică el sec. Ți-ai pregătit extrem de minuțios fuga. Să fie semnul unei conștiințe încărcate?

– Este un semn al faptului că îmi cunoșteam adversarul! i-o întoarse ea. Voi, oamenii cu funcții importante, sunteți cu toții la fel. Când lucrurile nu merg așa cum trebuie, căutați un țap ispășitor. Sperasem să dispar înainte să-mi lipiți mie această etichetă.

Se opri brusc. Vorbea prea mult, dezvăluindu-i prea multe. Necazul era că abia își mai putea ține ochii deschiși. Teama față de el se risipea – nu știa de ce –, iar patul moale era nespus de ademenitor.

Următoarea întrebare îi alungă însă până și ideea de somn.

– Ce s-a întâmplat cu însoțitorul tău?

– Nu a existat nici un însoțitor. Eu am fost singura implicată, stărui ea, dându-și seama că lațul se strângea în jurul lui Dugald.

– Au fost doi călăreți, spuse el. V-ați despărțit. Eu am luat-o pe urmele tale, iar colegul meu s-a dus după tovarășul tău.

– Se poate să fi fost un contrabandist. Nu știu. Nu era un prieten de-al meu, zise ea nu foarte alarmată. Dugald se afla pe teren propriu. Era un pândar. Ar fi fost altceva dacă era găsit împreună cu ea. Atunci, și el ar fi fost bănuit. Îi veni o idee, așa că întrebă: De ce nu l-ai urmărit pe celălalt călăreț? De ce m-ai ales pe mine?

– Celălalt se îndrepta înapoi spre castel. Am știut... am simțit... că ar fi ultimul loc unde ai fi dorit să te duci.

– Ai... simțit? Nasul i se încreți. Am crezut că agenții Serviciilor Secrete se bazează pe forța deducției pentru a rezolva cazurile. Păcat că n-ai simțit că Ramsey avea o armă.

– La fel de păcat și pentru tine că am fost de serviciu, fiindcă altfel ai fi scăpat nepedepsită pentru această nelegiuire, se răsti el scos din fire, spre mulțumirea ei. După o perioadă de tăcere, o întrebă: Cum ai trecut de lacheii care stăteau la uși? Nu cred că ai avut o invitație la recepția reginei.

– Am intrat ca și cum aș fi făcut parte dintre oaspeți. Când un lacheu mi-a cerut invitația, i-am zis că i-am dat-o altuia. Au fost foarte politicoși, foarte îndatoritori. Știi, domnule Hepburn, cred că securitatea castelului ar putea fi îmbunătățită.

Bărbia lui ieși în afară. A ei se ridică.

Se auzi o bătaie discretă în ușă. Alex se ridică de pe pat și își luă arma.

– Cine este?

– Doamna Leslie, hangița.

El își vârî arma în buzunarul hainei și aruncă rapid o privire în jur.

– Fă ceva cu părul, mârâi în direcția ei. Arăți ca o fată.

Așteptă până când ea își strânse coada la spate și o acoperi cu pătura, apoi deschise ușa. Hangița, toată numai zâmbete și bună dispoziție, năvăli înăuntru cu brațele pline de haine.

– Să mă anunțați dacă nu se potrivesc, și voi aduce altele. Acum, dă-mi hainele ude, flăcăule, și le voi usca în fața focului din bucătărie.

Schimbarea lui Hepburn era cel puțin dramatică. Mahri nu se putu abține să nu se holbeze la el. Hangița era o cotoroanță bătrână care ținea un bordel, dar el o trata cu deferența datorată unei regine. Zâmbi, dădu din cap, zise ceva despre ospitalitatea scoțiană, cum că nu se compara cu nici o alta, și, înainte ca femeia să plece, obținu promisiunea unui ceainic fierbinte și a unor biscuiți.

De îndată ce ușa se închise, Mahri rosti:

– Poți să-ți ștergi zâmbetul ăla de pe față, Hepburn. Nu pe tine te place hangița, ci banii din buzunarul tău. Dintr-odată posac, îi aruncă o privire dușmănoasă, însă ea surâse: Nu-mi spune că ți-am rănit sentimentele. Sunt sigură că te place la fel de mult ca pe oricare alt client.

Oare el încerca să-și suprime un nou zâmbet? Evident că nu, din moment ce se stropși la ea:

– Alege ce-ți trebuie și îmbracă-te, doar dacă nu preferi să stai goală. Pentru mine e totuna. Și fă ceva cu părul, altfel s-ar putea să fiu tentat să ți-l tai.

Nu se mai temea acum. Era ofensată. Se purtase politicos cu doamna Leslie, dar pe ea, Mahri Scot, care era de partea lui și care făcuse tot posibilul pentru a zădărnici complotul împotriva reginei, o repezise. Drept răsplată, o lovise pe spinare și o terorizase cu un șir întreg de amenințări. Ei bine, ultimul lucru fusese picătura care umpluse paharul.

– Fac pariu că ai iubit-o pe bunica ta.

El își ridică brusc capul.

– Poftim?

– Este evident. Îți plac femeile în vârstă și nu ai încredere în nici una sub treizeci de ani. Ce s-a întâmplat, Hepburn? Te-a răsfățat bunica ta? Vreo tânără femeie ți-a frânt inima? Cum este?

Pe chipul lui apăru o expresie extrem de ciudată, ca și cum cineva tocmai i-ar fi călcat pe mormânt. Își reveni însă repede și declară pe același ton tăios:

– Eu nu am inimă, ar fi bine să ții minte asta. Acum, mișcă-ți fundul!

Aruncându-i o privire precaută, Mahri începu să-și aleagă hainele. După ce găsi ce căuta, se uită întrebător.

– Ce-i? vru el să știe.

– Trebuie să fac ceva.

– Să faci ceva? A, înțeleg ce vrei să spui. Sunt sigur că există o oală de noapte sub pat.

– O oală de noapte? icni ea.

Părea să se amuze de rușinea ei, iar asta nu făcea decât să-i întărească mândria. Lăsă hainele să cadă pe dușumea, își strânse pătura bine în jurul trupului și, fără un cuvânt, se întinse pe pat și închise ochii pentru a nu-i mai vedea rânjetul dezgustător.

Trecu un minut, apoi altul. În cele din urmă, Alex suspină.

– Îmbracă-te, și o să te conduc la toaletă, zise pe un ton iritat. Dar fără trucuri, ai mare grijă, căci altfel nu-ți va fi bine deloc.

Un truc era ultimul lucru la care se gândea. Chiar avea nevoie să se ducă la toaletă.

Era prea pudică pentru a-și dezvălui goliciunea, așa că își folosi pătura ca pe un cort ca să se strecoare într-o cămașă și o pereche de pantaloni. După aceea, îndepărtă pătura și își trase cizmele în picioare.

Cuvintele de mulțumire tocmai îi ajunseseră pe vârful limbii, când vorbele lui îi curmară intenția.

– Dacă tu crezi că toată foiala aia pe sub pătură mă va face să fiu atras de farmecele tale, să știi că te înșeli. Sincer, Thomas, prefer ca femeile mele să fie mai durdulii.

Când el îi ținu ușa deschisă, Mahri se năpusti afară din cameră.

Ea adormise după ce mâncase nu mai mult de câteva firimituri dintr-un biscuit. Alex o băgase în pat complet îmbrăcată, dar curând deveni limpede că hainele de împrumut erau prea strâmte și prea călduroase. Trebuise s-o trezească pentru a da jos câteva din ele. Firește că ea i se opusese. O lăsase doar într-o cămașă mare, care îi ajungea până la genunchi, apoi o acoperise cu pătura.

Sprijinise de ușă unicul scaun și își ridicase pe pat picioarele încălțate cu cizme. Dacă ea ar fi încercat să iasă din cameră în vreme ce el dormea, ar fi trebuit să mute scaunul, iar el s-ar fi năpustit imediat asupra ei.

Înghiți o gură de ceai rece în timp ce o studia. Avea un aer atât de firav și de lipsit de apărare, încât părea de neconceput să facă parte dintr-un complot care urmărea uciderea reginei. Pe de altă

parte, în seara aceea îl provocase la o urmărire aprigă și aproape că îl ucisese. Sigur, exagera, dar nu cu mult. Această tânără femeie era plină de resurse. Era maestră în arta înșelăciunii. Într-o derulare normală a evenimentelor, el nu i-ar fi permis nici măcar să-și tragă respirația, darămite să doarmă. Ar fi trebuit s-o bombardeze cu întrebări din toate direcțiile, încercând s-o păcălească să-i spună mai multe decât dorea. După greșeala dezastruoasă comisă cu Ariel, jurase că nu avea să se mai lase niciodată păcălit de o cățea drăguță și mincinoasă.

Cuvintele nepăsătoare ale fetei merseseră drept la țintă. „Îți plac femeile în vârstă și nu ai încredere în nici una sub treizeci de ani."

N-o putea contrazice. O Ariel în viața unui bărbat era mai mult decât suficient – Ariel cea frumoasă, înșelătoare, crudă.

Ea era singura femeie pe care o iubise vreodată. Abia acum putea să se gândească la ea fără să fie cuprins de un vârtej de emoții – furie, ură, durere și disperare. Durase mult, mult timp până să-și recapete echilibrul.

Sorbi încă o gură de ceai în vreme ce amintirile îi reveniră în minte. O recrutase pe Ariel nu ca agent activ, ci ca persoană care putea să spioneze venirile și plecările funcționarilor de rang înalt din guvern și ale ajutoarelor acestora. Acestea erau cercurile în care se învârtea Ariel. Doar că el nu știa că tânăra le era loială unor conspiratori aparținând grupării numite Demos. Scopul acestora era să pună capăt monarhiei scoțiene și să transforme țara într-o republică. Se mulțumeau să discute, nu întreprindeau nici o acțiune și abia dacă apăreau în rapoartele Serviciilor Secrete. Nimeni nu-i lua în serios. Această greșeală fusese plătită scump. Ca rezultat direct al neglijenței lui personale, trei dintre colegii săi fuseseră uciși de explozia unei bombe, el fiind singurul care scăpase cu viață.

El supraviețuise, dar nu și Ariel. Aceasta căzuse pe niște scări și își rupsese gâtul. Dacă murise de mâna Serviciilor Secrete sau fusese ucisă de un membru al grupării Demos, Alex nu reușise să afle, însă Demos plătise scump, nu pentru moartea lui Ariel,

ci pentru uciderea celor trei agenți: Serviciile Secrete îi vânaseră pe membrii asociației până la unul.

După această experiență, el ceruse să fie transferat. Entuziasmul stârnit de jocul de-a spionajul își pierduse intensitatea. Se retrăsese la biroul lui de la Whitehall, alegând să se ocupe de criptografie. Spargerea cifrurilor nu implica durere, trădare și nici vină.

Viața devenise mai ușor de trăit. Deslușirea codurilor secrete îi împiedica mintea să rătăcească în trecut. Locuia confortabil în apartamentul său din Piccadilly, își întâlnea cunoștințele la club și, ocazional, dădea o fugă până în Scoția pentru a-și revedea familia și vechii prieteni. Nu era fericit, dar nici deprimat.

Ceea ce-l convinsese să revină în joc fusese uimitoarea renaștere a grupării Demos. Tentativele de asasinat și bombele care explodau în clădiri guvernamentale ajunseseră să fie la ordinea zilei. El era scoțian și avea experiență, așa că superiorii lui îi comunicaseră că era cel mai în măsură să zdrobească asociația secretă și să-i aducă pe capii ei în fața justiției.

Primiseră o avertizare că Demos va atenta la viața reginei. Sosise o scrisoare anonimă care putea fi foarte bine o farsă, dar Serviciile Secrete o trataseră cu maximă seriozitate. Potrivit misivei, exista un complot prin care se urmărea asasinarea reginei cu ocazia recepției de la Balmoral. Acesta era motivul pentru care ticluiseră acel șiretlic: speraseră să-l atragă pe asasin într-o capcană.

La final nu reușise să prindă decât o tânără care încercase să-l ucidă pe el sau pe bărbatul din spatele lui. Dacă ea era autoarea scrisorii, de ce nu recunoscuse?

Originea scoțiană nu era însă singurul lui atu. Alex era un clarvăzător din Munții Grampieni înzestrat cu daruri pe care nici superiorii săi, nici cei din Demos nu și le-ar fi putut imagina.

Acel gând îl făcu să bage mâna în buzunar și să scoată peruca blondă. O strivi între palme. Încă mai emitea energie, dar tot mai slab. Avea nevoie de ceva folosit mai recent, de un obiect atins de fată atunci când emoțiile sale fuseseră puternice.

Vârî mâna în cizmă și scoase micul ei pumnal. Ținându-l lejer în palme, nu simți nimic, nici măcar o urmă de emoție. Își aminti cum tremurase mâna ei când i-l fluturase pe sub nas. Nu se simțise absolut deloc amenințat. Nu că i-ar fi inspirat încredere, dar nu avea sentimentul că era o criminală. Mințea convingător, dar și o persoană oarecare, cu o intuiție modică, ar fi simțit că povestea ei nu era coerentă. Oricare agent capabil ar fi presat-o pentru a obține răspunsuri suplimentare. Cu toate acestea, el nu se putea hotărî s-o dea pe mâna unor colegi mai puțin delicați decât el. Nu voia să mai aibă o moarte pe conștiință.

Se punea singur într-o situație dificilă. Dacă nu avea de gând să o ducă înapoi la Balmoral, ce-i rămânea de făcut?

Gândea prea mult.

Strânse ferm pumnalul în mâna dreaptă și își deschise simțurile. Așa mai mergea. O ceață se formă în spatele ochilor săi. Când aceasta dispăru, văzu două siluete, un bărbat și o femeie. Cu toate că erau neclare, știu că femeia din pat, care dormea ca un copil, era cea din viziunea lui.

Treptat, imaginea deveni clară. Se aflau lângă o cascadă de pe un râu vijelios. Bărbatul ținea pumnalul în mână, întinzându-i-l femeii. Ea îl atinse – cu respect? Ezitând? – și căzu în genunchi.

– Demos, șopti.

Alex nu știu ce-i întrerupsese viziunea – propriul șoc la auzul cuvântului pe care îl ura sau emoția pe care o emana femeia. Demos. Deci avusese dreptate. Era băgată în asta până în gât!

Acum era furios că se lăsase îmblânzit. Istoria se repeta. Nu moartea femeii trebuia să-l preocupe, ci moartea oamenilor care lucrau cu el.

Părea că nimic nu se schimbase. Încă mai putea fi păcălit de un chip drăguț și de farmecele unei muieri. Chiar îi cedase patul, rămânând să se chinuie pe un scaun incomod pentru a-i potoli temerile virginale.

Ce idiot era!

Ei bine, domnișorul Thomas Gordon – refuza să-i spună Margaret, știind că mințise și în legătură cu asta – avea să primească

o surpriză neplăcută. Intenționa s-o trezească la mijitul zorilor, astfel încât să ajungă înapoi la Balmoral înainte ca păsările să înceapă a cânta.

Între timp...

Se dezbrăcă până rămase doar în pantaloni, băgă la loc pumnalul ei în cizmă și se vârî în pat. Adormită sau trează, micuța cățea prefăcută nu putea face nimic pentru a-l îndepărta de la țelul său. Și, dacă nu voia să împartă patul cu el, avea s-o lege de scaun, fiindcă nu se cădea ca ea să doarmă confortabil în timp ce el amorțea din cap până în picioare pe scaun.

Tânăra femeie nu se trezi. Se rostogoli spre el, iar respirația ei caldă îi gâdilă subrațul. Ca nu cumva să se furișeze din pat, o ancoră cu un braț petrecut peste mijlocul ei. Ea se ghemui și mai aproape, toată numai căldură feminină lipită de pielea lui dezgolită. Respirația lui deveni grea. Dorința și furia se stârniră simultan, luptându-se pentru supremație. Se dădu jos din pat și rămase tremurând în picioare, gata s-o posede sau s-o bată, nici el nu știa precis.

Avea nevoie de o gură de aer de munte. După ce își puse cămașa, haina și cizmele, ieși din cameră și încuie ușa pe dinafară. După câțiva pași, ajunse la bucătărie. Îngheță când simți o pală de aer rece. Nu era singur. Cineva intrase pe fereastră. Auzi respirația rapidă, superficială și simți mirosul inconfundabil de tutun.

Un contrabandist nu s-ar fi furișat prin casă la acest ceas din noapte.

Alex se încordă, gata să se repeadă. Brusc, capul lui păru să se sfarme în mii de cioburi și el se prăbuși grămadă pe podea.

Capitolul 5

Profesorul vorbea încet și fără inflexiuni, semn sigur că, în mintea sa ascuțită ca briciul, alipea fragmentele, analizând, făcând conexiuni.

– Îmi scapă ceva, ceva important. Mai povestește-mi o dată, Ramsey, din momentul în care ai fost împușcat până când l-ai înjunghiat pe șeful securității reginei și ai fugit.

Se întoarse de la fereastră și se așeză în fotoliul din fața lui Ramsey. Era un bărbat înalt, deșirat, cu părul blond grizonant și ochi cenușii inteligenți pe un chip remarcabil de frumos. Avusese o carieră variată – întâi ca soldat în Războiul Crimeii, iar apoi ca profesor la Universitatea din Edinburgh. Avea înfățișarea tipică unui profesor – relaxat, gânditor, înclinat să se cufunde în tăceri îndelungate –, dar, după cum Ramsey știa prea bine, era întâi de toate un militar.

– Calmează-te! zâmbi profesorul. Murray nu s-ar fi dus la culcare dacă era îngrijorat. În plus, dacă ai fi fost urmărit, soldații ar fi aici deja.

Ramsey făcu un efort vizibil să se relaxeze. Murray, al treilea component al echipei lor, nu era membru al Demos, ci un asociat ale cărui servicii erau plătite. Murray fusese cel care îl urcase pe un cal și avusese grijă să ajungă teafăr acasă.

– Continuă, îl îndemnă celălalt. Spune-mi ce s-a întâmplat în seara asta.

Ramsey dădu din cap și se cuibări în fotoliul confortabil, având grijă să nu-și lovească brațul prins într-o eșarfă. Nu se lăsă păcălit de comportamentul degajat al profesorului. Știa că îi dădea raportul ofițerului comandant. Cartierul lor general era o casă mare în stil Iacob I, situată pe malul nordic al râului, lângă Gairnshiel. Fusese un drum lung de la castel până acasă, sau cel puțin așa i se păruse lui, slăbit fiind din pricina rănii.

Asta se petrecuse cu multe ore în urmă. Își dorea să se ducă la culcare, dar știa că nu va avea parte de odihnă până când profesorul nu era convins că îi spusese fiecare mic și nesemnificativ detaliu al dezastrului de la Balmoral.

Povara eșecului atârna greu pe umerii lui. Încurcase lucrurile și merita o mustruluială bună, însă nu așa proceda profesorul. O vorbă, o privire, o inflexiune a vocii erau suficiente pentru a face un om să intre în pământ de rușine. Se folosise de aceeași tactică

și la Universitatea din Edinburgh. Acolo li se intersectaseră drumurile pentru prima dată. Ramsey era student pe vremea aceea și doar din curiozitate pură se înscrisese la cursul charismaticului profesor care avea o abordare proprie a istoriei, punând la îndoială toate miturile prețuite de cercurile conducătoare. Preda istoria militară. Fiecare comandant, fiecare general, fiecare bătălie erau disecate până când adevărul gol-goluț ieșea la iveală. Studenții lui aveau obiceiul să glumească între ei că, după unul dintre cursurile profesorului, se simțeau ca și când acesta le-ar fi extras creierele, le-ar fi rearanjat în poziția corectă și le-ar fi îndesat la loc în capete.

– Mie s-ar putea să mi se pară importante lucruri care ție nu ți se par, adăugă profesorul cu blândețe. De aceea ți-am cerut să reiei povestirea.

Ramsey dădu din cap și o luă de la început.

– Aveam cale liberă să trag în regină când, din senin, o femeie m-a împușcat. Nu mă așteptam la așa ceva, n-am fost pregătit pentru asta.

– Cum arăta femeia?

– V-am spus că n-am văzut-o. Ochii mei erau ațintiți asupra reginei, dar unul dintre bărbații care m-au ajutat a zis că era blondă. Mai e ceva ce ar trebui să vă spun. Erau mai multe gărzi decât ați zis că vor fi. Începusem chiar să suspectez că...

– Da?

– Că se așteptau să se întâmple ceva.

– Vezi? Mi-ai spus ceva nou. Asta s-ar putea să însemne ceva sau să nu însemne absolut nimic. Ce s-a întâmplat apoi?

– Imediat după aceea s-a auzit o altă împușcătură, și toată lumea s-a panicat. Ramsey își schimbă poziția și se strâmbă de durere. Doi gentlemeni foarte amabili au venit să mă ajute. Unul s-a dus după femeia cu păr blond, iar celălalt mi-a rămas alături.

– Mai devreme ai zis că aceștia doi erau frați?

– Se numesc Hepburn. Gavin Hepburn, cel mai tânăr, și m-a dus să mă vadă un doctor. N-am putut face nimic. Șuvoaie de oameni se năpusteau în toate direcțiile, iar gărzile erau pe urmele lor.

Se lăsă o perioadă de tăcere în care profesorul digeră cele aflate.

– Este posibil ca femeia să fi fost unul dintre agenții desemnați s-o păzească pe regină?

– Nu cred. Dacă ar fi fost unul dintre ei, n-ar fi fugit așa cum a făcut-o.

– Dar frații Hepburn?

– Da. E mai probabil, zise Ramsay după o clipă de gândire. Nu s-au panicat și nici n-au luat-o la goană.

– Începi să obosești. Hai să continuăm. Vorbește-mi din nou despre revolverul tău.

Ramsey ezită. În cele din urmă, spuse:

– În confuzia creată, am reușit să-l recuperez și să-l strecor în buzunar. M-am gândit că s-ar putea să-mi folosească pentru a scăpa de acolo. Nu mă așteptam să fiu percheziționat.

– Nu te așteptai să fii percheziționat? În vocea profesorului se deslușì o urmă de amuzament. O armă s-a descărcat la recepția reginei. Tu ai fost împușcat și nu te-ai gândit că vei stârni suspiciuni?

O ușoară roșeață coloră chipul lui Ramsey.

– Nu, domnule profesor. Eu eram victima. Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte că voi fi percheziționat. A fost o greșeală prostească din partea mea.

– Ești prea dur cu tine însuți. Totuși, păcat că ai căzut în mâinile lui Dickens. El este... era... unul dintre cei mai conștiincioși agenți. Nu ai fost singurul pe care l-a percheziționat în seara asta, dar asupra ta a găsit o armă. Ce s-a întâmplat după aceea?

– I-am spus că persoana care a tras în mine l-a scăpat, iar eu, cuprins de panică, l-am luat ca să mă apăr.

– Iar când Dickens a examinat arma, a descoperit că minți.

– Da, domnule profesor. Nu se trăsese cu ea, așa că era imposibil ca persoana care mă împușcase s-o fi scăpat. Dickens și-a dat seama că trebuia să fie arma mea.

– Nu fi atât de necăjit. Se poate întâmpla și celor mai buni dintre noi. Și, în final, ți-ai spălat păcatele. Profesorul se ridică

și se îndreptă spre bufetul de lângă perete. După câteva clipe, se întoarse cu un pahar cu whisky. Îl meriți, spuse el dându-i paharul lui Ramsey. Bea-l încet.

Ramsey aprecie gestul. Îi reamintea de vremurile bune de altădată, când profesorul invita la el acasă câțiva studenți aleși pe sprânceană și discutau despre politică până târziu în noapte. Pe atunci nu era decât un băiețandru. Tatăl lui deja îi alesese cariera, așa că după absolvire, în ciuda încercărilor profesorului de a-l convinge, acceptase să se înroleze în armata britanică.

Nu după mult timp se pomenise luptând împotriva zulușilor din Africa de Sud. Abia atunci își dăduse seama că profesorul știa despre ce vorbește. Armata era condusă de o gașcă de bufoni cu sânge albastru care își datorau gradele legăturilor de familie sau prietenilor aflați în poziții înalte.

Și mai aflase ceva. Unicul fiu al profesorului, trimis la rândul lui pe front, își pierduse viața în prima bătălie. Profesorul nu vorbise niciodată despre pierderea lui, dar căpătase o duritate pe care nu o avusese înainte. Și o convingere de nezdruncinat. Prin mijloace cinstite sau cu forța, patrioții scoțieni aveau să se elibereze de cătușele care îi țineau legați de Anglia.

Să facă parte dintr-un plan atât de îndrăzneț îi umplea inima de mândrie.

– Deci ai fost prins cu minciuna, spuse profesorul. Ce s-a întâmplat atunci?

– Dickens s-a ridicat brusc și mi-a zis că nu credea o vorbă din tot ce i-am povestit, acuzându-mă că fac parte dintr-un complot care urmărea asasinarea reginei. S-a îndreptat spre ușă. Mi-am dat seama ce voia să facă. Avea să-i cheme pe soldați, iar eu urma să fiu arestat. Se opri pentru a lua o gură de whisky, apoi încă una, după care continuă: N-am intrat în panică. M-a șocat însă referirea lui la un complot de asasinare a reginei. De unde știa el de complot dacă nu ne-a trădat cineva?

– Poate că tatona terenul, încercând să te păcălească.

– Știa ceva, domnule profesor, insistă Ramsey aplecându-se în față. Sunt sigur de asta. Dacă ne-a trădat cineva, asta explică de ce erau atât de mulți oameni care o păzeau pe regină.

– S-ar putea să fie un grăunte de adevăr în vorbele tale. Spune-mi ce s-a petrecut după aceea.

– Nu-i puteam permite să iasă viu din cameră. Îi turnasem o grămadă de minciuni pe care le putea descoperi cu ușurință.

– Cu cine ai mai vorbit înainte ca Dickens să te interogheze? îl întrerupse profesorul.

– Cu doctorul și cu Gavin Hepburn, dar nu le-am spus nimic care să le fie de vreun folos.

– I-ai mințit?

– Nu. Am pretins că rana mă doare prea tare pentru a fi capabil să le răspund la întrebări.

– Ai procedat foarte bine. Continuă!

– N-am avut vreme să stau la discuții, așa că am luat un cuțitaș pentru scrisori și i l-am înfipt în gât. Apoi am ieșit pe fereastră și m-am îndreptat spre locul de întâlnire. Murray mă aștepta.

– Ce s-a întâmplat cu cuțitașul pentru scrisori?

– L-am lăsat pe dușumea, acolo unde a căzut. Dar mi-am luat revolverul.

După o lungă tăcere gânditoare, profesorul se ridică și începu să se plimbe de colo-colo.

– Iată ce vom face. Mâine ne vom întoarce la castel. Își ridică mâna când Ramsey dădu să-l întrerupă: Vom cere să vorbim cu Dickens. Vom fi stupefiați când vom auzi că a fost omorât. Vei spune că seara trecută te-a lăsat să pleci deoarece erai șocat și n-ai putut răspunde coerent la întrebările sale, dar ai promis să te întorci a doua zi. Cineva îți va pune aceleași întrebări pe care ți le-a pus Dickens, iar tu vei zice adevărul – că ești un fost student al meu și că vrem să alcătuim un grup pentru a explora siturile istorice din regiune.

– Dar nu vor ști că eu am fost ultima persoană care a stat de vorbă cu Dickens?

– Cine să suspecteze un veteran al campaniei împotriva zulușilor? Nu e ca și cum ai fi vreun interlop. Ai avut o invitație cu margini aurite.

– Un fals, replică Ramsey pe un ton sec.

– Un fals excelent, preciză profesorul. Haide, e destul pentru o singură noapte. Mi-ai povestit totul. Mergi la culcare. Când ajunse la ușă, își puse mâna pe umărul lui Ramsey și i se adresă pe un ton părintesc: Nu e nevoie să-ți spun te-ai achitat bine de sarcina ta. Știam că să ajungi la regină va fi o treabă primejdioasă. Trebuie să adaug că sunt foarte mândru de tine, foarte mândru într-adevăr.

La auzul acestor cuvinte, Ramsey își îndreptă trupul și umerii.

– Mulțumesc, domnule profesor.

După ce rămase singur, profesorul se întoarse la fotoliul lui și începu să se gândească, punct cu punct, la cele aflate. Îl deranja în mod special prezența femeii. Nu-i plăcea să ucidă femei, dar, dacă devenea necesar, avea s-o facă. Asociația secretă era prea importantă pentru ca liderul ei să aibă rețineri.

Ziarele îi numeau fanatici, însă ei nu se considerau astfel. Erau patrioți, oșteni devotați cauzei lor. Doreau să pună capăt războaielor fără sens din locuri îndepărtate, puse la cale de oameni însetați de putere. Acestea erau războaie englezești, iar Scoția plătea pentru ele cu viețile a mii de tineri. Era vremea ca Anglia să învețe să-și poarte singură de grijă.

Privi în gol gândindu-se la cele trăite de el. La douăzeci și cinci de ani, retorica generalilor britanici îl convinsese să dea totul pentru regină și țară. Fusese trimis în Crimeea. Dacă acești generali ar fi știut ce fac n-ar fi fost atât de rău, însă ei habar n-aveau cum să poarte o bătălie, darămite un război. Erau mai potriviți să călărească pe urmele ogarilor la vânătoare decât să organizeze o armată. Pentru ei, soldații de rând erau cantități neglijabile, precum pionii într-un joc de șah.

El supraviețuise, dar se întorsese acasă schimbat. Își începuse activitatea didactică la universitate, unde se alăturase unui grup de oameni care gândeau la fel și formaseră o societate secretă,

Demos, în care vorbeau despre rușinea Scoției și distribuiau pamflete care incitau la răzvrătire. Scopul vieții i-l dăduse însă unicul său fiu. Șase ani trecuseră de la moartea acestuia, dar furia și durerea erau la fel de proaspete de parcă se prăpădise cu o zi în urmă.

Pumnii i se încleștară și se descleștară în timp ce se gândea la fiul lui. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-l convinge să nu comită aceeași greșeală ca el, însă Bruce nu voise să asculte. Războiul plutea în aer, iar pe el îl fascinau măreția și gloria vieții de soldat. Era ca o febră. Și trebuia să-și urmeze cursul.

Febra se încheiase cu o tragedie. Să mori în luptă era una, dar să mori dând ascultare ordinului unui comandant de o incompetență cunoscută de toată lumea era mai rău decât o tragedie. Era o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea, sau așa ar fi trebuit să fie.

Din fire, nu era un om însetat de sânge. Cu toate acestea, putea spune că nimic nu-i adusese o satisfacție mai mare decât uciderea celui care îi trimisese băiatul la moarte.

Pe când urca scările spre dormitorul său, gândurile i se îndreptară spre fiica lui, Mahri. Ea era curierul lor. Ar fi trebuit să se afle în trenul dinspre Aberdeen cu două zile în urmă. Existau niște documente importante pe care ea trebuia să i le transmită. Mai era un tren și a doua zi. Dacă nu se afla nici în acesta, avea să trimită pe cineva să afle care era motivul întârzierii.

Un gând îi răsări în fundul minții. Ce spusese Ramsey? Dickens știuse de complotul care urmărea asasinarea reginei? Și ce rol avea femeia blondă? Gândul îi frământă mintea în vreme ce se pregătea de culcare.

Capitolul 6

Capul parcă îi era prins într-o menghină. Stomacul i se revolta. Simțea o asemenea apăsare pe piept, încât abia putea respira.

Se afla într-un loc întunecos, rece – poate un donjon urât mirositor sau o temniță fără ferestre. Apă. O simțea alunecând în șiroaie pe ceafă, pe sub guler și pe șira spinării. Dușumeaua de sub el se legăna, zăngănea, se dezintegra.

Trebuia să iasă de acolo înainte de a fi prea târziu.

Vocea unui bărbat ajunse până la el.

– Ascultă! Ai auzit? Călăreți! Îl caută pe Hepburn. Am știut că-i o greșeală să-l luăm cu noi.

Un glas de femeie răspunse:

– Nu-l puteam lăsa acolo să moară. L-ai lovit rău, Dugald. Are nevoie de îngrijiri medicale.

Dugald scoase un sunet grosolan.

– Are capul tare ca piatra. E nevoie de mai mult decât o lovitură cu pumnul pentru a face o gaură în el. Iar dacă are nevoie de îngrijiri medicale, de ce nu l-am lăsat la White Stag?

– N-am încredere în acei oameni. Doar știi ce fel de loc e White Stag. Nu-i interesează decât banii. L-ar fi jefuit și poate că l-ar fi ucis, iar eu aș fi fost învinovățită pentru asta.

Dugald plescăi din limbă.

– Fetițo, ai mai multă imaginație decât îți face bine.

Alex scrâșni din dinți. Știa exact unde se afla și ce se petrecuse cu el. Nu era într-un donjon urât mirositor. Se afla într-una dintre căruțele contrabandiștilor, zăcând cu fața în jos pe un pat de fân, iar bezna avea drept cauză faptul că peste el fusese pus ceva – o prelată? – pentru a-l ascunde dacă ar fi fost opriți de un polițist. Capul lui nu era prins într-o menghină, ci îl durea din pricina loviturii care îl doborâse. Presupuse că tovarășul fetei era călărețul pe urmele căruia pornise Gavin. Dugald și fata se aflau pe capră, mânând căruța pe un drum plin de hârtoape, într-o direcție necunoscută.

Când încercă să se miște, descoperi că era întins cu brațele și picioarele răschirate pe podeaua dură, iar încheieturile îi erau legate fiecare de câte un perete al vehiculului. Cu toate acestea, picioarele îi erau libere. Răsucindu-se puțin, își dădu seama că îi luaseră arma, dar nu și monedele care îi zornăiau în buzunar. Știind

că deocamdată nu se putea lupta pentru a-și recăpăta libertatea, se folosi de călcâiul cizmei pentru a ridica prelata întinsă deasupra lui. Lumina zilei intră prin deschizătură. Și mai intră ceva – o cantitate serioasă de apă de ploaie care îi udă pantalonii. Își înghiți o înjurătură furioasă și lăsă prelata să cadă la locul ei. În aceste condiții, avea să moară de pneumonie înainte de a ajunge la destinație.

– Oprește sub copacii aceia, ca să văd ce face, zise fata.

– Să vezi ce face? N-au trecut nici zece minute de când l-ai verificat ultima oară.

– E leșinat de ore întregi. Mă gândesc că o fi suferit o comoție.

– Cu atât mai bine pentru noi când îl vom da jos în Inver. Știi ce se va întâmpla când își va reveni? O să înceapă să cânte ca un ceainic care a dat în clocot. S-ar putea să fiu nevoit să-i mai trag una.

Dugald începea să-i displacă profund lui Alex.

– Ăsta nu-i un motiv de glumă, Dugald.

De data asta, pândarul nu mai răspunse.

Alex își dădu seama că schimbaseră direcția. Un minut sau două mai târziu, se opriră. Era clar că voiau să vadă ce face. Nu avea de gând să se lupte cu ei, nu dacă îl duceau la Inver. Cătunul se găsea la mică distanță de drumul principal, la doar câțiva kilometri în amonte de Balmoral. Oamenii de acolo l-ar fi putut ajuta să pună mâna pe acești ticăloși și să-i ducă la cea mai apropiată închisoare.

Când prelata fu trasă de pe el, își ținu ochii închiși și mușchii relaxați. Niște degete reci, pricepute îi prinseră încheietura.

– Pulsul îi este puternic, spuse ea.

– Ce ți-am zis?

– Dar la cap are un cucui de dimensiunea unui măr și a fost udat de ploaie.

– Ce faci? întrebă Dugald nemulțumit.

– Ce ți se pare că fac? Îl acopăr cu pelerina mea, ca să nu-i fie frig.

– Dar aia-i pelerina *mea!* Ți-am dat-o ca să nu-ți fie frig și să nu te uzi.

– O să-ți iau alta. Dugald, îl dojeni ea cu blândețe, știi că n-aș lăsa nici măcar un câine afară pe o astfel de vreme. Atingând cu dosul palmei obrazul lui Alex, urmă: Nu are febră, dar trebuie să găsim cât mai repede pe cineva care să-l oblojească.

Prelata fu trasă din nou peste el, iar Alex fu lăsat să reflecteze asupra conversației auzite. Femeia părea sincer preocupată de soarta lui. Se abăteau din drum doar ca el să aibă parte de îngrijire medicală. Ce să înțeleagă din asta?

Gândurile începură să-i rătăcească. Căldura trupului ei impregna pelerina. Îi inhală mirosul și fiecare respirație păru să-i ardă plămânii. Nu era o senzație neplăcută, departe de asta. Când se foi, pelerina se mișcă odată cu el, înfășurându-se în jurul lui ca o plasă mătăsoasă.

Viziunea care îi răsări pe retină era a femeii așa cum o văzuse la White Stag, după ce o despuiase cu forța: cu pielea de culoarea perlelor, cu sâni mici și rotunzi, cu picioare lungi și frumoase.

Capul încă îl durea, mușchii îi erau amorțiți, dar asta nu împiedică apariția unui val brusc de dorință. Se luptă să-l alunge și o altă viziune apăru: domnișorul Thomas, alter ego-ul ei.

Thomas, cu toate ezitările lui, era un puști grozav, deopotrivă curajos și vulnerabil. Îi plăcuse enorm.

La naiba! Ce-i trecea prin minte? Probabil că lovitura la cap îi afectase creierul. Fata și băiatul erau una și aceeași persoană. Dacă unul era fățarnic, și celălalt era la fel. Ea era o enigmă, iar el era un spărgător de cifruri. Avea s-o preseze până îi dezvăluia toate secretele.

Nu trebuia să se înmoaie. Fetei nu-i păsa ce se întâmpla cu el, ci voia pur și simplu să-și salveze pielea. Dacă îl lăsa să moară, avea să fie învinovățită pentru crimă. Asta îi spusese acolitului ei, Dugald.

Gavin? Unde era Gavin? Dugald probabil că scăpase de urmărire, dar fiindcă Alex nu ajunsese la locul convenit, avea să-și dea seama că dăduse de necaz. Acum îl căuta probabil.

Și unde era muza lui? Ar fi trebuit să-i arate o cale de scăpare, nu să-l tenteze cu gânduri indecente. Pe toți dracii, cât mai dura până să ajungă la Inver?

Căruța se opri, iar Alex își înălță capul și ascultă. Caii băteau din copite și nechezau, hățurile zornăiau, niște bărbați vorbeau. Prelata fu îndepărtată și cineva îi desfăcu legăturile de la mâini. Rănitul se prefăcu inconștient, temându-se să nu primească altă lovitură în cap dacă ar fi încercat ceva. Fiindcă nimic nu se întâmplă, își îndoi degetele înțepenite, le strânse în pumni, apoi se rostogoli pe spate și, făcând un salt strașnic, coborî din căruță. Ochii nu îi erau obișnuiți cu lumina, așa că se legănă pe picioare.

– Vino, Kenneth, dă-mi o mână de ajutor cu sărmanul om, rosti o voce necunoscută.

O mână prietenoasă îl ajută să-și recapete echilibrul. Alex clipi pentru a-și limpezi privirea și se uită în jur pentru a se lămuri unde se afla. Era în curtea grajdului unui mic han, înconjurat de un grup de rândași. Nu răspunse la nici una dintre întrebările care năvăleau spre el din toate părțile. Cercetă cu privirea curtea grajdului și împrejurimile în căutarea băiatului sau a lui Dugald. Nu se zărea nici urmă de ei.

– Eu sunt Jock Ogg, proprietarul acestei cârciumi, spuse bărbatul care îl susținea de cot. O să vă reveniți imediat. Haideți înăuntru, să vă încălziți. O căzătură de pe cal nu-i de glumă.

Alex deja își revenise și era nerăbdător să plece după fată.

– Unde sunt cei doi? vru el să știe. Bărbatul și puștiul. Încotro s-au dus?

Domnul Ogg se încruntă și clătină din cap.

– N-a fost nici un bărbat, doar un băiat, iar acesta a plecat călare să aducă un doctor. Aveți noroc că nu v-ați rupt gâtul în cădere. Nimeni dintre cei care cunosc terenurile astea mlăștinoase n-ar sări orbește peste un zid de piatră. Nu se știe niciodată ce se află de partea cealaltă.

Deci asta era povestea pe care le-o îndrugase ea, că ar fi căzut de pe cal. Dar cum de reușise să dispară atât de repede?

Domnul Ogg încă vorbea, însă Alex încetase să mai asculte. Ea zisese că se ducea după un doctor, dar el se îndoia că așa stăteau lucrurile. Faptul că fusese lăsat la această micuță cârciumă, printre țărani prietenoși, reprezenta singurul ajutor medical pe care era probabil să-l primească. Iar fata plecase călare. Ar fi pariat și ultimul firfiric din buzunarul său că și Dugald era călare. De unde își procuraseră caii?

– Zici că băiatul era călare?

– Nu când a sosit. V-a adus cu căruța, de care era legat un căluț scoțian. Flăcăul era atât de supărat, încât ne-a spus foarte puține înainte de a pleca în grabă. Cel mai apropiat doctor e în Ballater, așa că va trece destulă vreme până să ajungă aici. Haideți, intrați și mâncați ceva. N-ar strica să vă curețe cineva hainele și să vă primeniți. Domnul Ogg chicoti: Cotiga asta pe care ați împrumutat-o a cărat la viața ei o grămadă de turbă. Așa că...

– Am nevoie de un cal, rosti Alex întrerupându-i monologul. Închiriezi cai, nu-i așa?

– Da, dar sunteți sigur că vă simțiți destul de bine ca să călăriți?

– Da.

Bărbatul îi dădu instrucțiuni lui Kenneth și reluă conversația:

– Ați auzit de necazul de la Balmoral?

– Am auzit.

– Ei bine, n-o să ajungeți prea departe. Au instalat blocaje pe toate drumurile de la Braemar la Aboyne și îi interoghează pe toți cei care încearcă să treacă. Am fost avertizați să n-o luăm pe drumurile alea decât dacă avem un motiv foarte întemeiat.

– Blocaje? Lucrurile începeau să arate mai bine, se gândi Alex. Fata era prea vicleană pentru a fi prinsă astfel, însă măcar i se restrângeau drastic traseele posibile. Ea și însoțitorul ei puteau fi urmăriți destul de ușor. O să-mi încerc șansa, zise el cu glas tare. Sunt cunoscut la castel.

Se clătina pe picioare, nu atât din pricina loviturii date de pumnul vânjos al lui Dugald, ci pentru că mâncase foarte puțin în ultimele douăzeci și patru de ore. Stătu la cârciumă doar cât să-și satisfacă foamea și setea, apoi sări în șa și o luă spre est, către castel. *Spera* să dea peste un blocaj pe drum. Bărbații de acolo aveau să fie de partea lui și le putea cere să formeze o poteră care s-o vâneze pe fată. Se dusese la hanul din Braemar, unde el dăduse prima dată de tânărul Thomas. Cu siguranță, aceasta era ruta plănuită pentru a scăpa de urmăritori. Dincolo de Braemar nu erau decât landă și munți, cu excepția unui drum care ducea spre sud, la Pitlochry, iar apoi, la Perth.

Avea să fie ușor de prins în landa deschisă, dar el spera s-o facă mult înainte de asta.

Zări o barieră în fața lui, căruța unui fermier pusă de-a curmezișul drumului. Ajunsese la un blocaj. Lovi cu călcâiele, iar calul o luă la goană.

Cei patru bărbați care păzeau postul de control îl tratară cu politețe până când își rosti numele. În clipa următoare, expresiile de pe chipul lor deveniră din șocate ostile, iar patru pistoale se îndreptară către el.

– Trebuie să veniți cu noi, spuse șeful, care nu avea mai mult de douăzeci de ani. Colonelul Foster vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Alex nu-l plăcea pe Foster mai mult decât Dickens. Colonelul îi avea în subordine pe soldați și era foarte pătruns de poziția sa ierarhică, însă nu era șeful lui Alex și nici al lui Dickens. Șeful lor era comandantul Durward, iar în absența acestuia se coordonau între ei.

– Despre ce-i vorba? întrebă Alex.

– N-aș putea să vă spun, domnule. Știu doar că domnul colonel Foster vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Alex îi măsură cu privirea. „Flăcăi cu caș la gură", se gândi el. Cu toate acestea, armele care-l vizau ar fi avut același efect letal și în mâinile unor țângăi, și în ale unor veterani. Încercă din nou:

– Eu nu-i dau raportul colonelului Foster, ci domnului Dickens.

– Eu doar dau ascultare ordinelor, replică șeful ridicând din umeri.

Ceva era total în neregulă, o simțea în firicelele de păr de la ceafă. Erau practic perpendiculare pe piele.

– Bine, atunci duceți-mă la colonel.

Șeful polițiștilor, părând ușurat de răspuns, îi desemnă pe doi dintre tovarășii săi să-l escorteze la castel. Aceștia se postară de o parte și de cealaltă a lui Alex, iar bariera fu dată la o parte pentru a le permite să treacă.

Gândurile legate de Foster și de fată se estompară, dar mintea lui era perfect limpede. La început, abia dacă își dădu seama ce se petrecea. Tot ce simțea era o prezență: Gavin. El nu avea darul fratelui său. Spre deosebire de acesta, nu putea strecura gânduri în mințile oamenilor. Oare ce încerca Gavin să-i spună? Ascultă...

Nu existau cuvinte. Tot ce știa era că se îndrepta spre o primejdie, iar Gavin dăduse deja de ea.

Tinerii polițiști care îl conduseră în biroul lui Foster avură grijă să nu zăbovească deloc acolo. Și cine să-i învinovățească? Colonelul radia toată căldura unui aisberg, nemaivorbind de cei doi soldați cu chipuri de piatră, în uniforme scoțiene de luptă, postați de o parte și de cealaltă a ușii.

De îndată ce polițiștii plecară, unul dintre soldați îi ordonă lui Alex să ridice mâinile, apoi se apucă să-l caute de arme ascunse.

– Nu este înarmat, domnule colonel, raportă acesta.

– Ia loc, Hepburn, ordonă Foster arătând spre scaunul aflat de cealaltă parte a biroului său.

Alex se conformă, fără a-și dezlipi privirea de pe chipul colonelului. Foster, roșcat la păr și la față, cu mâini mari, musculoase, avea puțin peste cincizeci de ani. Era la fel de voluminos ca un șifonier și, asemenea majorității oamenilor ajunși într-o poziție înaltă datorită vechimii în serviciu, avea înclinații tiranice.

– N-ar trebui ca Dickens să fie aici? întrebă Alex pe un ton neutru. Am primit instrucțiuni să-i raportez doar lui.

– O, asta-i foarte bună, Hepburn, dar nu suficient de bună, zâmbi colonelul. Avem un martor, să știi.

– Un martor la ce? întrebă Alex păstrând un ton politicos.

– La uciderea inspectorului-șef Dickens, replică Foster.

– *Poftim?*

Colonelul repetă.

Alex se holbă la celălalt fără să-l vadă cu adevărat. Mintea lui era năucită de oroare. Își amintea cât de mult îl plăcuse pe Dickens și câtă încredere avea în acesta. Avansase exclusiv pe merit în ierarhia poliției. Peste un an, urma să se retragă alături de soția lui și să trăiască o viață de gentleman rural.

În vreme ce mintea începu să i se limpezească, se uită la Foster, pe care postura de comandant recent dobândită îl făcea să nu-și mai încapă în piele de mândrie, și își dori să-l strângă de gât.

– Spune-mi cum s-a întâmplat, rosti el întrerupându-i brusc discursul.

– Nu te juca, Hepburn. Știi cum s-a întâmplat. Tu și fratele tău sunteți amândoi implicați în asta. El l-a înjunghiat pe Dickens în spate, cu un cuțitaș pentru scrisori, apoi tu l-ai ajutat să scape. Dar l-am prins, iar acum, te-am prins și pe tine.

– *Fratele meu?* se răsti Alex furios. Fratele meu nici măcar nu-l cunoaște pe Dickens. De ce ar fi dorit să-l omoare?

Colonelul își trânti palmele mari pe birou. Ochii mai aveau puțin și îi ieșeau din orbite, iar respirația îi era anevoioasă.

– Pentru că făcea parte din complotul care urmărea uciderea reginei. Probabil că Dickens a devenit suspicios, iar fratele tău l-a omorât. Avem martori, așa că nici măcar să nu te gândești să mă contrazici. El l-a ucis pe Dickens, după care tu ai făcut rost de cai pentru a-l ajuta să fugă. Asta te face complice, Hepburn.

Alex râse fără veselie și clătină din cap.

– Ai înțeles greșit. Fratele meu mă ajuta. Unde se află? Ce-ai făcut cu el?

Colonelul își împleti degetele și le strânse cu putere – un gest foarte sugestiv, în opinia lui Alex. Furia îi învinețea chipul.

– Fratele tău este la carceră. De ce nu faci lucrurile ușoare pentru voi amândoi? Spune-ne ce vrem să știm și îl lăsăm în pace. Asta până îl spânzurăm, desigur.

Alex trebui să facă un efort pentru a nu se năpusti asupra colonelului și a nu-i rupe gâtul. Își ridică degetele și se sili să-i surâdă cu superioritate.

– Te întreci pe tine însuți, Foster. Eu nu-ți dau ție raportul. Comandantul Durward este șeful meu. Îi voi raporta lui și nimănui altcuiva. Presupun că ai trimis o telegramă la Whitehall pentru a-i informa în legătură cu situația noastră.

– Eu sunt șef aici! răcni Foster. Ți-a mers cu insubordonarea față de Durward, dar al naibii să fii dacă-ți va merge cu mine. Își strânse degetele încleștate până când se albiră și urmă scrâșnind: Uite ce cred că s-a întâmplat. Fratele tău a făcut parte din complotul care urmărea uciderea suveranei. Nu știa că o înlocuiserăm cu o sosie. Glonțul lui s-a dus aiurea și l-a nimerit pe unul dintre oaspeți, pe domnul Ramsey, ca să fiu exact. Poate că știai ce avea de gând să facă fratele tău sau poate că nu știai, dar, din momentul în care a tras, te-ai dat de partea lui. Ați inventat o poveste despre o femeie blondă. În sfârșit, când am vorbit cu domnul Ramsey în dimineața aceasta, el a zis că n-a văzut-o. Eu nu cred că blonda există. Dickens a intrat la bănuieli. Fratele tău l-a înjunghiat mortal, apoi ați fugit amândoi.

– Ai înnebunit de-a binelea! strigă furios Alex.

Foster lovi brusc biroul, cu pumnul încleștat.

– Atunci, spune-mi, agent Hepburn, unde naiba ai fost? Și, te rog, nu-mi irosi vremea cu povești cu zâne. Nu a existat nici o femeie blondă care să fi tras în regină. N-ai urmărit-o, așa cum vrea fratele tău să credem. Pur și simplu fugeai.

Alex își ținu gura închisă. Nu voia ca fata să cadă în mâinile acestui oportunist lipsit de scrupule căruia nu-i păsa pe ale cui cadavre calcă pentru a ajunge în vârf. Lui Foster nu i-ar fi păsat nici de tinerețea lui Thomas.

Thomas? Cine naiba era Thomas? Alex tot trebuia să-și reamintească faptul că Thomas și fata erau una și aceeași persoană, iar fata era o enigmă.

– Ai face mai bine să-mi spui ce știi, sau voi avea grijă ca lucrurile să devină foarte neplăcute pentru tine, zise colonelul.

– Îți spun pentru ultima oară, replică Alex cu o voce plictisită, când Durward se va întoarce, îi voi raporta lui.

Vorbele lui avură asupra colonelului efectul scontat.

– Dați-i o lecție de bune maniere, le spuse Foster soldaților care-l păzeau.

Aceștia erau bărbați masivi, cu pumnul greu, dar Alex știa că îi putea doborî într-o luptă. Spre deosebire de el, nu cunoșteau trucurile unui asasin profesionist. Nu voia însă să-i scoată din circulație. Trebuia să ajungă la fratele lui, astfel încât să poată ticlui un plan de evadare. Singura cale era să încaseze o bătaie, convingându-l în acest mod pe colonel că era inofensiv.

Îi atacă pe soldați de parcă ar fi fost un gentleman-boxer obișnuit să respecte regulile marchizului de Queensberry[1]. Soldații râseră, dar încasară câțiva pumni înainte ca el să le permită să-l lovească. Pumnul primit în plexul solar îi scoase aerul din plămâni; în clipa următoare căzu în genunchi și se întinse zvârcolindu-se și gemând.

Abia atunci, Foster se ridică de la birou și veni deasupra lui.

– Iată, domnilor, tot ce au mai bun de oferit Serviciile Secrete ale Maiestății Sale, rosti el lovindu-l zdravăn pe Alex în spinare. Un stagiu în armată le-ar trebui acestor flăcăi fermecători. Duceți-l alături de fratele său.

Lovitura în spate îl făcu pe Alex să se zvârcolească de-adevăratelea. Se simți ametit, dezorientat și îi era teribil de greață. Soldații îl luară pe sus și îl sprijiniră trecându-și brațele pe sub ale lui, apoi îl târâră de-acolo.

*

[1] Regulile boxului au fost publicate la Londra, în 1867, fiind scrise de John Graham Chambers. Au fost denumite regulile Queensberry, după marchizul cu același nume, care le-a aprobat public. (n.tr.)

Mahri dorea să pună cât mai repede cât mai mulți kilometri între ea și Hepburn. Erau încurcați de blocajele de pe drum, care îi sileau să meargă prin pădure – o întindere nesfârșită de conifere care acoperea pantele munților. Le asigura o protecție excelentă, însă le încetinea înaintarea. Străbătuseră abia șase kilometri și mai aveau alți șase până la Braemar. Era obosită, era flămândă, iar starea ei de spirit era tot mai proastă. Încă se gândea la Hepburn, întrebându-se dacă își revenise sau dacă nu cumva, în ciuda opiniei lui Dugald, intrase în comă.

După părerea lui Dugald, lordul Hepburn...

N-ar fi trebuit să fie numit „lordul Hepburn", deoarece nu era șeful clanului său. „Domnul Hepburn" era tot ce i se cuvenea. Dugald îl înălțase în rang ca semn de respect. Îl numise „războinic" ținând cont de cele povestite de ea despre întâlnirea cu acel om. Chiar râsese când îi spusese că o bătuse la fund. Și ea care crezuse că pândarul avea să fie de partea ei!

Mahri nu se gândea la Hepburn ca la un războinic, ci ca la un adversar demn de respect. Poate, un războinic cumsecade. Cu siguranță, unul care avea onoare. Asta putea jura. Când o dezbrăcase de hainele băiețești și descoperise că era femeie, nu încercase s-o seducă.

Însă dorise s-o facă.

Doar gândindu-se la expresia de pe chipul lui când o văzuse goală, i se chirceau degetele de la picioare. La momentul respectiv simțise o teamă cumplită. Oare avea să uite vreodată felul în care ochii lui se întunecaseră atunci când o privise? Pentru o clipă se gândise la viol, agresivitate, seducție cu de-a sila. Apoi, el se transformase într-un stăpân de sclavi furios și-i căutase nod în papură.

Un zâmbet îi tremură în colțurile gurii.

Zâmbetul păli treptat. Nu avea să-l mai vadă niciodată, nu dacă soarta nu-i dădea o mână de ajutor, iar soarta îi fusese potrivnică în ultimul timp. Dar dacă aveau să se întâlnească din nou, într-un viitor nu prea îndepărtat, oare Hepburn o să-și aducă aminte de ea?

O rafală de vânt făcu ca brazii înalți să se legene amenințător, smulgând-o din reverie.

– Taci! șopti Dugald ridicând o mână.

Mahri își struni calul și privi în josul pantei, spre drum.

– Nu văd nimic, spuse.

– Au îndepărtat barierele. Nu se mai zărește nici un polițist.

– Asta-i bine pentru noi, nu-i așa?

– Hai să vedem.

Ajunseră la un șir de case aflate chiar lângă drumul principal. Erau prea puține pentru a fi un sat, dar firește că, printre ele, exista o cârciumă. Spre surpriza lui Mahri, sala de mese era plină; se întrebă de unde veneau toți acești străini bine îmbrăcați.

– Polițiști, remarcă Dugald în șoaptă. Aș zice că ei s-au ocupat de blocajele de pe drumuri, iar acum și-au încheiat programul. A, iată pe cineva cunoscut. Stai aproape de mine și ai grijă să nu scoți nici o vorbă.

Ceru două porții de mâncare și o halbă cu bere, apoi o conduse pe Mahri la o masă mică și îi ceru să aștepte. Ea îl urmări cum se apropie de bar și îl bate pe umăr pe unul dintre clienți. Străinul era tot numai zâmbete și îl bătu, la rându-i, pe Dugald pe spinare.

Cina lui Mahri sosi – obișnuita supă scoțiană și o felie de plăcintă cu carne. Era atât de înfometată, încât nici dacă ar fi izbucnit un incendiu nu s-ar fi ridicat de la masă până nu termina ultima îmbucătură.

Frânturi de conversație ajungeau până la ea. Auzi cuvântul „Balmoral", dar tema principală o constituia starea vremii. Cu excepția ultimelor zile fusese o lună fierbinte, iar situația era îngrijorătoare. Bărbații mai în vârstă vorbeau despre marele potop care le luase casele și mijloacele de trai. Cei mai tineri ascultau respectuoși, dar Mahri își dădea seama că nu erau cu adevărat interesați.

La câteva momente după ce Dugald se întoarse, cina fierbinte îi fu adusă la masă.

– Uite cum stă treaba, spuse el. Nu mai sunt blocaje pentru că Hepburn a fost arestat. Pe el îl căutau. Se pare că polițistul-șef de la Balmoral a fost înjunghiat în spate și sunt martori care afirmă că fratele lui Hepburn a făcut-o. Amândoi sunt închiși la castel.

Rotițele minții lui Mahri începură să se învârtească nebunește.

– M-ai auzit? Cred că am scăpat.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă ea lăsându-și jos tacâmurile. Când a fost ucis bărbatul acela?

– Nu la mult timp după ce musafirii au început să fie interogați.

– Este imposibil. Noi știm că nu poate fi adevărat. Ei ne urmăreau pe noi. E imposibil să fi ucis pe cineva.

Mâna mare a lui Dugald o acoperi pe a ei și o strânse cu putere.

– Potolește-te, fetițo! Ia-ți cuțitul și furculița și mănâncă-ți cina. Nu atrage atenția asupra ta. După ce ea se supuse, continuă: Puteau să-l omoare pe omul ăla înainte să pornească după noi.

– Nu crezi asta!

– Nu-l cunosc, știu doar ce mi-ai spus tu despre el. Și se știe că destui tâlhari fermecători s-au dovedit a fi criminali.

– Ei bine, eu îl cunosc. Cu toate că vocea îi era joasă, tremura de indignare, gândindu-se că Hepburn n-ar fi înjunghiat niciodată pe cineva în spate. Cine spune că el a făcut-o?

Dugald sorbi îndelung din bere înainte de a-i răspunde.

– Nimeni nu știe sau, dacă știu, nu spun.

– Ronald Ramsey, rosti ea pufnind disprețuitoare.

– Nu știm asta.

– Ei bine, nu Hepburn l-a înjunghiat pe omul acela. Îmi pun chezășie viața că nu-i așa.

Urmă o tăcere prelungită. În cele din urmă, Dugald suspină:

– Deci așa stau lucrurile.

Era o afirmație, nu o întrebare, care o făcu pe Mahri să se bosumfle.

– Nu e ce crezi. Dugald, el nu ar fi ajuns în atenția lui Ramsey dacă n-aș fi fost eu. Nu știu de ce Ramsey l-ar fi ucis pe acel polițist, dar, dacă își închipuie că voi sta deoparte și-l voi lăsa pe Hepburn să fie învinovățit pentru asta, se înșală amarnic.

– Fetițo, te pripești cu concluziile. Nimeni nu l-a acuzat pe Ramsey că ar fi ucis un polițist.

– Eu spun asta, replică fata înălțându-și hotărâtă bărbia.

Sprâncenele stufoase ale lui Dugald se ridicară.

– Chiar dacă e adevărat, ce poți să faci?

– O să mă duc la castel și o să le zic o poveste care o să-i convingă să-i dea drumul lui Hepburn. O să le spun că am avut o întâlnire amoroasă și că el era cu mine când celălalt bărbat a fost ucis. O să mă gândesc la ceva, încheie Mahri clătinând din cap.

– Nu-i așa de simplu cum crezi, spuse Dugald cu ochii la polițistul cu care vorbise mai devreme. Din câte am auzit, Hepburn și-a făcut un dușman puternic la castel, cineva cu funcție de comandă care abia aștepta ocazia să-l discrediteze.

– Și Ramsey are prieteni puternici în zonă, adăugă ea posomorâtă. O, Dugald, ce vom face?

– O să ne mâncăm cina, apoi vom sta de vorbă.

Mahri își coborî privirea spre farfuria ei. Suculenta plăcintă cu carne nu o tenta, dar, pentru a-i face plăcere lui Dugald, înfipse furculița într-o bucățică și o vârî în gură.

Capitolul 7

Castelul original avea temnițe, dar nu exista nici una în edificiul pe care prințul Albert îl construise pentru regina sa cu doar treizeci de ani în urmă. Alex își reveni în simțiri într-o pivniță care fusese transformată în celulă. Sus în perete exista o fereastră cu gratii. Lumina pălea, iar el se întrebă cât timp își petrecuse trecând de la starea de conștiență la cea de inconștiență și invers.

– Alex?

Vocea răgușită venea dinspre un pat pliant, singurul din celulă, aflat în colțul opus – vocea lui Gavin, slabă și tremurătoare. Sunetul ei îl făcu pe Alex să se târască pe dușumea într-acolo. Abia dacă reuși să deslușească fața fratelui său.

– Ce-ai pățit, Gavin?

Gavin scoase un hohot de râs tremurător.

– Nu știam că meseria ta este atât de primejdioasă. Te așteptam la cabana noastră de vânătoare când un ticălos cu fața roșie a încercat să mă aresteze pentru crimă. M-am opus, iar el m-a împușcat.

– Te-a împușcat?

– Nu-ți face griji. Nu m-a nimerit, dar mi-a stricat haina și pantalonii. Spre norocul meu, glonțul a trecut direct prin buzunar. Câțiva centimetri mai la dreapta și m-ar fi transformat în eunuc.

Alex fu cuprins de ușurare, nu pentru că Gavin rămăsese același dandy glumeț, ci pentru că nici un rănit grav n-ar fi fost în stare să înșire atâtea vorbe coerente.

– Treaba este că tipului, colonelul tău, nu i-au plăcut răspunsurile pe care le-am dat când m-au adus aici ca să mă interogheze, continuă Gavin. Am încercat să-i zic despre femeia pe care o urmăream, dar n-a vrut să mă asculte. M-a acuzat că am încercat s-o ucid pe regină. Vocea lui își schimbă tonalitatea, devenind mai blândă când spuse: Știi că Dickens a fost înjunghiat în spate?

– Știu, replică Alex.

– Îmi pare rău. Știu cât de bine vă înțelegeați. Își schimbă poziția și gemu. Nu-i nimic îngrijorător, rosti el. Colonelul i-a pus pe soldații săi să mă bată destul de rău. Cred că e posibil să-mi fi rupt o coastă.

– Lasă-mă să arunc o privire. Gavin trase aer în piept când Alex își apăsă cu blândețe mâna pe partea laterală a pieptului său și constată: Sângerezi.

– E posibil ca glonțul să mă fi zgâriat în trecere, dar nu-i cine știe ce. Unul dintre sanitari mi-a pansat rana, un tip foarte cumsecade, pe nume Wilson. Nu cred că Foster este foarte popular la castel.

– Ai nevoie de un doctor!

– Sunt prizonier, Alex, nu oaspete, chicoti Gavin. Am avut noroc că un sanitar s-a ocupat de mine. Mă simt bine, serios.

Alex abia își putea stăpâni furia și frustrarea. Într-un fel sau altul, aveau să iasă de-acolo, chiar dacă trebuia să-l care pe fratele său în spinare. Apoi intenționa să se ocupe de colonel.

– La ce te gândești? se interesă Gavin.

– Nimic din toate astea nu are sens, zise Alex clătinând din cap. Dickens nu era atașat la Brigada Specială sau la Serviciile Secrete. Răspundea de securitatea castelului. Era polițist. De ce să fi vrut cineva să-l omoare?

– Habar n-am.

– Cum s-a întâmplat? Știi?

– Tot ce mi-au spus este că Dickens se afla în biroul lui când a fost înjunghiat.

– Dar noi nu eram prin preajmă atunci. Alex încercă să vizualizeze desfășurarea dramei. Ei se duseseră la grajduri pentru a lua cai ca să poată pleca în urmărirea femeii care îl împușcase pe Ramsey. Nu auziseră nici o încăierare și nici pe cineva țipând. Răsuci problema pe toate părțile în minte și în cele din urmă spuse: Cine a fost ultima persoană care l-a văzut pe Dickens în viață?

– Habar n-am, răspunse Gavin ridicând din umeri. L-am dus pe rănit să-l vadă un doctor, l-am lăsat cu el și m-am dus direct pe terasă, căutându-te pe tine. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea.

Alex încercă să se pună în locul lui Dickens. Văzuse sau auzise ceva ce făcuse obligatorie eliminarea lui. Unde se afla Ramsey în momentul crucial? Oare altcineva era implicat? Un membru al grupării Demos? Oare scopul fetei fusese să distragă atenția?

Îi dăduse pelerina lui Dugald ca să nu-i fie frig. Pe drumul plin de hârtoape spre Inver, oprise căruța aia împuțită ca să vadă cum se simțea. Orice altceva ar fi fost, nu era o ucigașă cu sânge rece.

Dar făcea parte din Demos, dacă era să dea crezare viziunii lui.

– Ai prins-o pe femeia după care te-ai dus? vru Gavin să știe.

– Cum? O, da, și mă întrebam dacă spunea adevărul. A zis că Ramsey avea un revolver, dar eu nu l-am văzut.

– Crezi că e posibil ca Ramsey să-l fi ucis pe Dickens?

– E posibil.

– Atunci, de ce nu l-a împușcat? A, pricep. Împușcătura ar fi fost auzită și toată lumea ar fi dat năvală acolo. Dar și Ramsey a fost o victimă, nu? Și de ce să-l fi omorât pe Dickens?

– Dacă aș cunoaște răspunsul la întrebarea asta, aș fi un clarvăzător.

– Și dacă fata a mințit? insistă Gavin.

– Ei bine, știm că nu ea l-a ucis pe Dickens, replică Alex. Doar eram pe urmele ei, îți amintești?

– Au, râse fratele lui. Îți place femeia asta, îmi dau seama. Dar ce faci?

Alex se ridicase brusc și explora cele patru colțuri ale temniței.

– Caut o cale de ieșire.

– Cum e cu șeful tău? De ce nu se află aici, să ne ia declarațiile?

– A trebuit să se ducă la Whitehall, la ordinele reginei, dar sunt sigur că, atunci când se va întoarce, o să-i vină de hac colonelului Foster.

– Poate că ar trebui să-l așteptăm să sosească și până atunci să ne comportăm ca niște băieței cuminți.

– Foster nu joacă după reguli, Gavin. Nu sunt sigur că mai poți îndura încă o bătaie. Iar dacă Durward întârzie, cine știe ce va face Foster ca să ne determine să mărturisim? Dacă își mai asmute iarăși soldații asupra noastră, jur că-l ucid! Atunci, Durward nu ne va mai putea ajuta.

Gavin nu avu nici o replică.

După câteva minute, Alex se întoarse și se așeză la picioarele patului, cu spinarea sprijinită de zid.

– Trebuie să ne hrănească, să ne aducă apă. Atunci vom încerca să ne recăpătăm libertatea.

– Foarte bine. Facem cum spui.

Acest răspuns nepăsător îl făcu pe Alex să izbucnească în râs.

– Sunt consternat. Ai fost lovit de un glonț și ai încasat o bătaie sadică, și cu toate astea pari foarte voios. Cum reușești?

– A, ei bine, s-ar putea spune că îmi pun muza la încercare.

– Poftim?

– Darul pe care l-am moștenit de la bunica. Pot sădi gânduri în mințile oamenilor, iar acum m-am gândit că le-aș putea sădi și în mintea mea. Și a funcționat. Durerea a devenit suportabilă. Pot să mă mișc mai ușor. Necazul este că n-am destul antrenament și am fost distras.

– Dacă așa stau lucrurile, de ce nu i-ai oprit pe soldații care te băteau?

– Sunt clarvăzător, nu magician, iar darul meu nu funcționează în cazul oricui.

– În cazul meu merge? Poți să-mi sădești gânduri în minte?

– Nu, din păcate.

Alex fu încântat să audă asta. Nu voia să se amestece nimeni în mintea lui. Abia îi veni acest gând că își aminti vaga senzație neplăcută pe care o avusese când se apropia de castel – avertismentul că-l aștepta o primejdie peste care fratele său dăduse deja.

– Desigur, continuă Gavin, dacă exersez, s-ar putea să-mi îmbunătățesc tehnica.

– Ține însă minte că suntem doi care putem juca acest joc.

Fiecare auzi zâmbetul din vocea celuilalt. După câteva clipe de gândire, Gavin întrebă:

– Deci, ce facem acum?

– Ne odihnim.

– Bine. Atunci, poți să-mi spui ce ai ținut pentru tine.

– Nu știu la ce te referi.

– Haide, Alex! Nu sunt un imbecil. Durward se întâmplă pur și simplu să fie la Whitehall din ordinul reginei? Durward și regina sunt nedespărțiți. Așa că te întreb din nou: Ce se petrece cu adevărat? Unde este Durward? Unde este regina? Și unde este femeia pe care am urmărit-o?

Alex stătu puțin pe gânduri, de parcă se afla la o intersecție și încerca să se decidă încotro s-o ia. În cele din urmă zise:

– Am vrut să te țin deoparte ca să te protejez, dar nu se mai pune de mult problema asta. Ai dreptate, ești implicat, fie că-mi place, fie că nu. Își schimbă poziția pentru a-și mai ușura durerea din spinare și urmă: S-ar putea să îți amintești că, acum câțiva ani, o grupare numită Demos a stârnit o oarecare agitație. Au detonat câteva bombe în Edinburgh și Londra pentru a atrage atenția asupra țelurilor lor.

– Da, îmi aduc aminte. Voiau ca Scoția să devină republică, nu-i așa?

– Întocmai. Dar nu erau foarte răi, nu la început. Au bombardat clădiri goale, lucruri de genul ăsta. Nimeni nu a fost rănit și nimeni nu i-a luat în serios până când...

– Până când...? îl presă Gavin cu blândețe.

– Până când unul dintre oamenii mei, ales de mine, s-a infiltrat în grupul lor. În final s-a dovedit că nu era agentul meu, ci lucra pentru Demos. Femeia a aranjat lucrurile în așa fel, încât trei agenți au fost prinși într-o ambuscadă și aruncați în aer. Eu trebuia să fiu cu ei, dar percheziționam o altă parte a clădirii. Este suficient să-ți spun că, după asta, am început să-i luăm foarte în serios pe cei din Demos. De fapt, i-am vânat până la unul. Am crezut că s-a terminat cu ei.

– Ce s-a întâmplat cu agentul ales de tine? întrebă Gavin după o clipă de tăcere.

– A murit în circumstanțe misterioase.

– Înțeleg.

Alex își schimbă din nou poziția.

– De vreun an de zile, Demos a renăscut și caută răzbunare.

– Ei au pus bombele acelea de la Londra, de anul trecut?

– Irlandezii și-au asumat răspunderea, așa că s-ar putea să nu aflăm niciodată adevărul. Ce știm este că Demos s-a hotărât să facă acum ceva spectaculos, pentru a ne atrage atenția tuturor. S-a decis s-o ucidă pe regină.

– Și tu cum de știi asta?

– Unul dintre membrii societății a schimbat tabăra și ne-a informat printr-o scrisoare anonimă. De data asta am luat amenințarea foarte în serios. N-am vrut ca vreun gură-spartă să-i prevină pe cei din Demos, așa că am făcut înscenarea cu regina falsă.

– O regină falsă? Vrei să spui că la recepție nu a fost regina?

– Nu, a fost cineva care a jucat rolul reginei. Am aranjat o capcană, sperând să-l prindem pe asasin.

O bună bucată de vreme, Alex răspunse numeroaselor întrebări pe care i le adresă fratele său. În cele din urmă, Gavin clătină din cap.

– Ce-i?

– Ce nu pot înțelege este cum de ai ajuns să fii implicat în asta. Am crezut că erai fericit să spargi coduri la Whitehall. Deci este o vendetă personală? Ți-au ucis agenții, iar tu vrei să-i faci să plătească pentru asta?

– Tu n-ai vrea dacă ai fi în locul meu?

– Sunt surprins, spuse Gavin părând iritat în ciuda cuvintelor sale. Joci rolul fratelui mai mare chiar și în Serviciile Secrete. Nu te poți învinovăți pentru tot ce nu merge bine. Sunt sigur că agenții au înțeles riscurile la care se expuneau. Cum Alex nu avu nici o replică, fratele lui oftă: Ce rol are în toate astea femeia care l-a împușcat pe Ramsey?

– Încă n-am stabilit. S-ar putea ca ea să fie cea care i-a trădat. Nu știu.

Gavin așteptă, dar văzând că fratele său se rezumase la atât, rosti cu o urmă de enervare:

– Nu te poți opri aici. Am dreptul să știu dacă ea este sau nu de partea noastră.

– Nu e de partea noastră.

– Atunci, este dușmanul.

– Nu e dușmanul nostru. Nu știu, e bine? oftă Alex. Nu m-am decis în privința ei.

– Începe cu începutul și zi-mi ce s-a petrecut după ce ne-am despărțit, îi ceru intrigat Gavin. Încotro te-a dus? Ai pierdut-o? Spune-mi, Alex!

Alex rămase tăcut câteva clipe, pentru a-și pune ordine în gânduri, după care făcu o relatare laconică. Prezentă succesiunea evenimentelor, dar acele senzații trăite în proximitatea fetei, scânteia de energie care păruse să se aprindă între ei când el lăsase garda jos erau prea personale și prea enervante pentru a fi împărtășite.

Când tăcu, fratele său își reținu un chicotit.

– Ce-i? mormăi Alex, încruntarea care îi încrețea fruntea deslușindu-i-se și în voce.

– Nimic. Absolut nimic. Care-i numele ei adevărat?

– Habar n-am.

– Fac pariu că e ceva care are legătură cu focul.

– De ce spui asta?

– Mă gândeam la bunica, exact înainte de a muri. Îți amintești probabil ce a prezis pentru fiecare dintre nepoții ei – eu, tu și James.

Vocea lui Alex se îmblânzi, devenind un murmur:

– Da, îmi aduc aminte.

Se aflau la castelul Drumore, deținut de familia vărului lor James, un edificiu impozant, chiar pe țărmul Mării Nordului. Bunica McEcheran, „Vrăjitoarea din Drumore", după cum o numeau localnicii, își chemase nepoții la patul ei pentru le transmite moștenirea ocultă.

Nepoții ei erau oameni de lume, dar, pentru că își iubeau bunica, îi făcuseră pe plac. Le spusese că, la moartea ei, aveau să devină membrii unui cerc onorabil și cu o tradiție îndelungată: clarvăzătorii din Grampian. Ei fuseseră extrem de sceptici, însă, după cum se dovedise, bunica avusese dreptate.

Fiecare primise un alt dar: James avea premoniții care i se arătau în vise; Gavin avea puterea de a sădi gânduri în mințile oamenilor; Alex avea darul percepției senzoriale. Când ținea în mână anumite obiecte, în mintea lui se formau imagini. El trebuia totuși să interpreteze acele imagini, iar aici apărea o problemă. Uneori avea dreptate, însă alteori avea *parțial* dreptate, și asta nu era suficient de bine.

Gavin îi întrerupse șirul gândurilor.

– Bunica i-a lăsat fiecăruia dintre noi un puzzle de rezolvat sub forma unei predicții. Îți amintești?

– Sigur că da.

Putea chiar să audă vocea bunicii lui de parcă i-ar fi șoptit la ureche: „Tu vei trece prin foc, dar acesta nu te va arde dacă ai încredere în intuiția ta. Fă întocmai așa cum simți, Alex."

Gavin intonă:

– Tu vei trece prin foc...

– Știu ce a spus bunica, ripostă Alex. N-am nevoie să-mi amintești. Dar nu văd ce legătură are asta cu femeia care l-a împușcat pe Ramsey.

– Poate că nici una, dar, dacă eram în locul tău, mi-aș fi dorit să-i cunosc numele.

Alex deschise gura pentru a-l lua la rost, însă cuvintele îi muriră pe limbă. Un alt gen de răbufnire lovi fereastra cu gratii, spărgând sticla, astfel că o ploaie de cioburi purtate de o feroce rafală de vânt căzu înăuntru.

După câteva clipe de tăcere stupefiată, Gavin spuse:

– Dumnezeule, ce naiba a fost asta?

– Cred că este furtuna pe care toți localnicii au prezis-o în ultima săptămână.

Amândoi frații ascultară urletele unui derviș sălbatic la fereastra lor. Auziră caii nechezând și oamenii țipând, și ceea ce păreau a fi copaci doborâți la pământ.

– Nimeni n-o să ne dea de mâncare sau de băut pe urgia asta, opină Gavin. Vor fi prea ocupați să lege toate alea ca să nu le ia vântul.

– Ei bine, noi nu suntem legați. Ai încredere în mine, frățioare. Într-un fel sau altul, o să te scot de-aici. Acum, dă-te jos de pe pat și hai să vedem dacă nu putem confecționa o armă din el.

În scurt timp, dezmembrară patul și făcură o bâtă dintr-o stinghie.

Mahri, în vestimentația ei băiețească, se ghemui la adăpostul oferit de ambarcațiunea cu vâsle pe care ea și Dugald tocmai o trăseseră la țărm, vârând-o sub niște stânci. Nu fulgera și nici nu tuna, dar ploua suficient de tare ca să scufunde chiar și arca lui Noe. Totuși, nu asta era cel mai rău. Furtuna era atât de puternică, încât smulgea copaci din rădăcinii. Brazi și plopi cădeau ca popicele făcând deplasarea primejdioasă, dacă nu chiar imposibilă.

În față se afla castelul Balmoral. Își putea imagina haosul dintre zidurile fortăreței, în vreme ce toată lumea alerga de colo-colo ca să aprindă lămpile și lumânările. Țipă pentru a acoperi urletul vântului:

– Acum, ce facem?

– Așteptăm răspunse Dugald și, în caz că nu-l auzise, o priponi apucând-o cu o mână de braț.

Nu acesta fusese planul lor atunci când plecaseră din Braemar. Ea îl plătise pe hangiul de la Inver Arms și își luase toate lucrurile, inclusiv revolverul, după care merseseră pe jos până la Invercauld, unde Dugald aranjase să-i aștepte o barcă. Porniseră în amurg, nu chiar pe întuneric, dar pe-aproape. Speraseră să vâslească încă pe lumină spre Balmoral, dar norii sumbri care acopereau cerul transformaseră râul Dee în Styx.

Intențiile lor erau simple. Aveau să se dea drept servitorii unuia dintre numeroșii seniori din clanul Gordon din zonă, aducându-i colonelului Foster două ulcele cu whisky împreună cu complimentele stăpânului lor. Un om precum Foster avea să fie flatat de gest, cu toate că era posibil să nu-și aducă aminte ce anume făcuse ca să-și merite răsplata. Apoi aveau să-l ia ostatic

pe colonel și să-l silească să-i elibereze pe prizonieri. După aceea, fiecare urma să se ducă în drumul său.

Acum, planul părea sortit eșecului.

– Nu știu, fetițo, zise Dugald. Nu arată prea bine. Poate că ar trebui să renunțăm și să încercăm în altă zi.

– Să renunțăm? Și să-i dăm lui Foster ocazia să termine ce a început? Nici gând! Nu pricepi că furtuna ne înlesnește sarcina? Nu avem nevoie de colonelul Foster. În pivnițe o să fie beznă. Tot ce trebuie să facem este să deschidem ușa și să-i scoatem pe frații Hepburn.

– Uiți ceva.

– Ce anume?

– Cheia de la ușă.

– Dacă nu vii cu mine, mă duc singură, oftă Mahri. Când îl simți încordându-se, își mușcă buza de jos și continuă pe un ton împăciuitor: Nu asta am vrut să spun. Știi că n-aș face asta de capul meu. Spre deosebire de mine, tu cunoști planul castelului.

El pufni, dar se relaxă.

– Urmează un moment de acalmie, îi zise la ureche. O să dureze doar câteva minute. Atunci, vom fugi cât ne țin picioarele spre zidurile castelului. Ai priceput?

– Da.

Trecu un minut, apoi încă unul. Pe măsură ce furtuna se domolea se lăsă o tăcere împovărătoare, de rău augur.

– Acum! țipă Dugald.

Tânăra femeie se cățără pe stâncile de granit sub care se adăpostiseră și o luă la goană spre castel. Picioarele ei nu se mișcaseră niciodată atât de repede. Respirația – rapidă, superficială, gâfâită – îi răsuna puternic în urechi. Se împiedică o dată sau de două ori, însă Dugald se afla chiar în spatele ei, susținând-o cu o mână. Când ajunse lângă zid, se agăță de el de parcă ar fi fost un iubit pierdut de mult timp. Nu voia să-i dea drumul, dar Dugald nu-i lăsă nici un răgaz. O înșfăcă de braț și o trase de-a lungul

zidului, până când dădură colțul spre intrarea în fața căreia se aflau grajdurile.

La fel de brusc cum se lăsase tăcerea, furtuna izbucni din nou, cu un răget de furie. Nu era nimeni prin preajmă, se adăpostiseră cu toții, însă caii din grajd băteau din copite și nechezau cuprinși de teroare, iar câinii urlau ca niște ființe supranaturale prevestitoare de moarte.

Dugald nu pusese niciodată piciorul la etaj, însă cunoștea bine nivelurile de jos ale castelului. Era vânător de cerbi, iar când avea treabă aici, intra pe ușa negustorilor.

O împinse pe ușă și coborâră un rând de scări. În fața lor, pe culoar, se mai afla cineva.

– Al naibii să fii, Willie! rosti un glas bărbătesc. Ți-am zis să închizi ușa de-afară înainte s-o deschizi pe cea dinspre pivnițe. Uite ce-ai făcut! S-a stins lampa.

Auziră foșnetul unui chibrit aprins, îl văzură pălind și apoi stingându-se. O umbră se mișcă, apoi începu să se apropie de ei.

– Willie?

De data asta, în vocea bărbatului se deslușì o urmă vagă de suspiciune.

Mahri îl simți pe Dugald încordându-se, gata de atac. Temându-se că celălalt s-ar fi putut să aibă o armă, își puse o mână pe brațul tovarășului ei pentru a-l reține, după care păși în fața lui.

– Vă rog, domnule? spuse ea pe un ton subțire. Nu vă supărați, m-am rătăcit. Mi-ați putea spune care ușă dă spre bucătărie?

Urmară câteva clipe de tăcere, după care bărbatul chicoti. În timp ce se apropia încet de ea, auzi zgomot de metal lovindu-se de metal, ca o cheie pe un inel.

– O să-ți arăt drumul dacă îmi dai o sărutare, zise el.

Se opri brusc când simți apăsarea revolverului ei în coaste.

– Un singur cuvânt dacă scoți, și o să-l pun pe micul meu prieten să apese trăgaciul, îl avertiză Dugald. Acum, du-mă la Hepburn!

Urmă o clipă de tăcere în care temnicerul păru să cântărească opțiunile. Când îl auzi scoțând un suspin resemnat, tânăra femeie începu să respire din nou, dar încă era tensionată la culme.

Temnicerul îi conduse spre capătul coridorului.

– Aici sunt.

Lui Mahri, tăcerea i se păru stranie. Se așteptase ca frații Hepburn să strige, să acționeze cumva.

– Descuie ușa, ceru Dugald. Acum, intră tu primul.

Mahri era de-a dreptul alarmată de acea tăcere. Avea viziuni cu trupul frânt al lui Hepburn zăcând grămadă pe dușumea. De ce era atât de liniște în temniță?

O voce dinăuntru șopti:

– Apă... te rog... apă!

Dugald îl împinse pe temnicer în celulă, moment în care un val de energie explodă în jurul lor. Auzi lovitura care îl izbi pe temnicer, șuieratul aerului care ieșea din plămânii acestuia, apoi bufnitura trupului său când căzu pe podea.

– Oprește-te imediat! răcni pândarul. Am venit să vă salvăm pe amândoi.

– Dugald? făcu Hepburn nevenindu-i să creadă.

– Da, Dugald și domnișorul Thomas.

Capitolul 8

Cei care evadau din castel formau un grup ciudat de aliați. Alex nu avea mai multă încredere în ei decât aveau ei în el. Nu fusese vreme de explicații, acestea aveau să vină mai târziu. Dugald și fata plănuiseră totul în amănunt, iar deocamdată el era dispus să-i lase să facă așa cum doreau – însă doar deocamdată. Scopul lui era același. Ea reprezenta singura legătură cu Demos, dacă era să dea crezare viziunii sale, iar acum o avea în palmă. Simțea un singur regret – că nu o prinsese cinstit. Alungă

ideea aproape în aceeași clipă în care îi veni. El nu era un cavaler în armură, iar ea nu era o domniță la ananghie.

Cu toate acestea, fata îl nedumerea. De ce se mai întorsese să-l salveze?

Nu pierdu timpul zăbovind asupra întrebării. Era mai preocupat de fratele său. Acum, că se mișcau, Gavin nu mai era atât de voios, iar rezervele sale de energie păreau să se fi epuizat. Alex și Dugald îl susțineau de o parte și de alta, însă fiecare pas îi aducea un geamăt slab pe buze.

Fata mergea în față, luminându-le calea cu un felinar de modă veche pe care îl găsiseră în pivniță. Chiar și așa, înaintau încet. Trebuiau să treacă peste trunchiurile copacilor prăbușiți și să ocolească tot felul de obstacole pentru a ajunge la ambarcațiunea care îi aștepta, după cum spusese Dugald. Erau nevoiți să se aplece adesea, deoarece rafalele de vânt smulgeau țigle de pe acoperișul castelului și le trimiteau în zbor ca pe niște proiectile.

Pentru a-i chinui și mai tare, ploaia reîncepuse. Veșmintele le erau lipite de trupuri, iar cizmele li se umpleau cu apă. Fata privea întruna peste umăr, de parcă se aștepta la necazuri, însă el nu credea că ar fi fost cineva atât de nebun încât să se aventureze afară până când vântul nu se mai domolea.

Trebuia să-i admire dârzenia. O fi fost ea tânără și neexperimentată, dar nu se panica ușor. Oare ce era în mintea lui? Știa al naibii de bine că această fată era un adversar formidabil, bine instruit. Îi dovedise asta atunci când îl împușcase pe Ramsey la recepția reginei, iar apoi le scăpase printre degete. O putea admira așa cum un soldat îl admiră pe altul, dar trebuia să fie nebun să aibă încredere în ea.

De ce își riscase pielea ca să-l salveze?

Auziră râul cu mult înainte de a ajunge la el. Părea grăbit să ajungă la Aberdeen și să se reverse în Marea Nordului. Gândul că îi aștepta o călătorie extrem de turbulentă cu barca îl făcu pe Alex să se opună.

– Este singura cale, strigă Dugald. Caii sunt inutili pe furtună.

– Care-i planul? țipă Alex la rându-i, dar vântul îi risipi cuvintele.

Când ajunseră la râu, fata coti spre dreapta și se împletici-ră cu toții până ajunseră la niște stânci. Aici, în sfârșit, exista un adăpost. Alex îl lăsă pe Gavin sprijinit de un bolovan mare, în grija tinerei femei, iar el se duse împreună cu Dugald să veri-fice barca.

– Avem aici puțin whisky pentru toată lumea, anunță Dugald; aplecându-se spre fundul bărcii, scoase o ulcică pe care și-o puse pe umăr. Ne va alunga frigul din oase înainte să înfruntăm peri-colele râului Dee.

– A pomenit cineva de *uisge beatha?* întrebă Gavin cu o voce tremurătoare.

Mica lui tentativă de voioșie îi făcu pe toți să zâmbească.

Când Alex îi întinse ulcica fetei, ea clătină din cap. Era concen-trată să examineze sângele de pe pantalonii lui Gavin.

– Mă mir că a fost în stare să meargă până aici, rosti ea pe un ton plat. Ar trebui să-l vadă un doctor.

– Cel mai apropiat doctor se află la castel, spuse Dugald.

– Nu la castel, protestă Gavin. Cei de-acolo nu mă plac.

– Ce-a pățit? întrebă Mahri.

Îngrijorarea amestecată cu furie aspri vocea lui Alex.

– Foster l-a bătut.

Cu aceeași voce seacă, fata zise:

– Sigur există un doctor în Ballater, dar asta înseamnă vreo treisprezece kilometri în aval.

Se uita la Alex, încercând să-și ascundă îngrijorarea față de rănit.

Alex dădu din cap în semn că înțelesese mesajul, apoi se lăsă pe vine, cu spinarea sprijinită de stâncă, și luă o înghițitură zdravănă din ulcică înainte de a i-o da lui Gavin. Fratele lui nu putea merge pe jos prea mult și, chiar dacă ar fi găsit cai, aceștia ar fi fost imposibil de strunit pe o asemenea furtună. Trebuiau să ia barca.

O privi pe fată urcând pe stânca sub care se adăposteau. Deci, ea avea să stea de pază. Oare nu obosea niciodată? Nu se odihnea niciodată? Ce o motiva oare?

Probabil că frica, nu de el și nu de Foster, fiindcă altfel nu s-ar fi întors la Balmoral pentru a-l salva. Oare de pretendentul ei de odinioară se temea cel mai tare? Sau de cei din Demos?

Fusese viziunea lui despre Demos o farsă? O născocire a ima-ginației sale?

I se adresă lui Dugald:

– Deci, care-i planul?

– Planul? Nu e nici un plan, doar acela că a trebuit să vă scoa-tem din castel. După aia, sunteți liberi să vă duceți unde doriți, la fel și noi. Nu era furtună când l-am pus la cale.

– Da, furtuna schimbă lucrurile, nu-i așa? Și există doar o barcă. Alex își coborî vocea pentru ca Gavin să nu-l poată auzi. Fratele meu nu poate pleca pe jos de-aici și trebuie să-l vadă un doctor. Trebuie să mergem la Ballater. Acolo avem prieteni care ne vor adăposti.

– Care prieteni? interveni Gavin, dovedind că știa ce punea fra-tele său la cale. Te referi la familia Cardno?

– Cine altcineva să ne adăpostească fără să ne pună întrebări?

– Presupun că așa e, oftă resemnat Gavin.

– Și puiul dumitale va fi în siguranță acolo, Dugald, adău-gă Alex.

Pândarul întoarse capul și îl privi în ochi.

– Bine. Atunci, mergem la Ballater. Dar dacă te atingi chiar și de un fir de păr de-al ei, o să-ți rup gâtul, iar asta e o promisiune.

Fata coborî alunecând pe stâncă, făcându-i pe toți să tresară.

– Ce-i în neregulă? strigă Dugald.

– Oameni cu felinare! Vin încoace.

Asta tranșă chestiunea.

Se ridicară grăbiți și se îndreptară spre barcă. Alex îl ajută pe Gavin să se așeze la pupa, în vreme ce Dugald puse mâna pe vâsle. Fata rămase în urmă.

– Ce s-a întâmplat, fetițo?

– Broșa mea cu cuarț! Am pierdut-o. O aveam cu o clipă în urmă. Probabil că e sub stânci. Stai puțin.

O umflare bruscă a râului îndepărtă barca de țărm.

– Mahri! țipă Dugald. Întoarce-te!

Fie nu-l auzi, fie nu vru să-l audă.

Murmurând o înjurătură furioasă, Alex sări din barcă și fugi după ea. O prinse de talie, o târî spre barcă și o aruncă înăuntru. Abia urcase și el când curentul îi ridică și îi duse la vale.

Alex se gândi că lucrurile nu puteau fi mai rele de-atât, dar se înșela. Cineva aflat în apropiere strigă:

– Iată-i, sunt pe râu!

– Ce facem? țipă fata.

– Ne luptăm să rămânem în viață.

Ușurarea lui Mahri că scăpaseră de urmăritori nu dură mult. Se simțea ca și cum trecuse dintr-un coșmar în altul. Cu toate că vântul feroce se domolise, iar din cer nu mai turna cu găleata, râul curgea vijelios și împingea printre valuri mica lor ambarcațiune de parcă ar fi fost o piatră trasă cu praștia. Pentru a le spori teroarea, fulgerele de care furtuna îi cruțase până atunci explodară deasupra lor, luminând valea cu panglici de foc.

Dugald și Hepburn făceau eforturi pentru a menține barca stabilă. Sarcina ei era să folosească vâsla ca pe o prăjină pentru a îndepărta obiectele care fuseseră luate de ape: copaci smulși din rădăcini, butoaie cu whisky, mobilier de grădină și, cel mai trist, animale de la ferme, care nu reușiseră să ajungă pe un teren mai înalt. Teama că urmăritorii s-ar fi putut afla aproape în spatele lor era cea mai nesemnificativă dintre grijile ei.

Nu știa de cât timp se aflau pe râu când Gavin arătă undeva în față.

– Uitați! strigă el.

În ciuda rănilor, stătea ghemuit lângă ea și arunca apa din barcă la fel de repede cum aceasta intra.

La următorul fulger, văzu podul Ballater de peste Dee. Podul de la Ballater avea o istorie tristă. La fiecare inundație, copacii

și alte resturi aduse din amonte îi loveau cu atâta forță picioarele, încât acestea cedau. Chiar și acum, se afla în construcție. Mahri avea impresia că acest pod era mereu în construcție. Sub una dintre bolți se formase un dop de bușteni, iar micuța lor barcă avea să se zdrobească de el.

Dugald striga ordine, cerându-le să vâslească la viteză maximă spre mal. Până și Gavin luase o vâslă și își epuiza ultimele rezerve de energie pentru a se achita de partea lui. Pe Mahri o dureau brațele, simțea înțepături în mâini de la așchii, era udă până la piele, însă dorința de a supraviețui îi alungă totul din minte, cu excepția gândului că trebuia să ducă în siguranță barca la țărm.

Fu distrasă de la scopul ei de țipetele unor bărbați de pe pod.

– Nu mai vâsliți! le porunci Dugald. Ascultați!

Când făcură cum li se ceruse, mica lor barcă începu să se învârtească. Mahri se agăță de Gavin, sprijinindu-l în vreme ce barca începu să se legene. Totul se derula prea repede pentru ca mintea ei să priceapă. Nu-și dădea seama ce strigau bărbații de pe pod, dar Hepburn și Dugald păreau să înțeleagă. În clipa următoare se apucară să vâslească precum nebunii.

– Lăsați-vă jos și țineți-vă bine! auzi ea vocea lui Hepburn.

Îl trase pe Gavin pe fundul bărcii și se ținu cu disperare. Simți ca și cum trecură peste o cascadă, iar mica lor ambarcațiune începuse să zboare. Se încordă în așteptarea impactului, dar barca trecu ușor peste suprafața apei, abia atingând-o în timp ce inerția o purta mai departe. Izbitura finală îi dădu impresia că se năpustiseră într-un balot enorm de paie.

Când își înălță capul, îi văzu pe bărbații de pe pod coborând în goană o pantă și sărind în lacul în care ajunseseră. Dugald și Hepburn se băteau unul pe altul pe spate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce slabă.

– Se pare că oamenii cumsecade din Ballater au venit să-i salveze pe cei prinși de potop, îi zise Gavin, care făcea eforturi să se ridice.

Hepburn se aplecă spre ea, o săltă din barcă și o purtă în brațe până la țărm. Gavin avea dreptate. Pretutindeni în jur erau felinare aprinse, iar localnicii cu fețe zâmbitoare le întindeau pături.

Abia în acest moment, Mahri văzu că lacul era câmpul inundat al unui fermier, iar balotul enorm de paie era o căpiță de fân – de fapt, mai multe căpițe de fân. Cascada era un canal săpat de oameni pentru a abate cursul râului în vreme ce se construia fundația pentru noul pod. Nu avu nici o îndoială că, dacă podul n-ar fi fost în construcție, n-ar fi scăpat cu viață.

– Am avut noroc, reuși ea să spună în ciuda uriașului nod din gât.

Acum, că pericolul trecuse, începea să simtă toate chinurile suferite în timpul goanei lor nebune spre libertate.

Hepburn o puse jos și o susținu cuprinzându-i umerii în palme. Un zâmbet îi arcui buzele.

– Dacă n-ai fi fost îmbrăcată ca un băiat, te-aș fi...

Se opri brusc.

– Da? murmură ea cu inima cât un purice.

Se priviră în ochi. Mahri avu strania senzație că se aflau în ochiul furtunii. Totul în jurul lor se estompă, sunetele dispărură, oamenii se topiră în fundal. O străbătu un fior, apoi altul, dar nu era neplăcut. Oare de ce Hepburn o privea ca și cum n-ar mai fi văzut-o niciodată? Oare de ce ea își dorea ca acest moment să dureze o veșnicie?

– Ce-ai vrut să spui? întrebă cu voce tremurătoare.

– Nimic, mormăi el încruntat. Ar fi bine să mă ocup de Gavin.

Mahri abia dacă băgă de seamă că unul dintre salvatori îi pusese o pătură pe umeri. Ochii ei îl urmăriră pe Hepburn înaintând prin apă către ambarcațiune și simți nevoia să bată din picior. Când îl zări alături de Gavin și de Dugald, enervarea i se topi. În ciuda neînțelegerilor dintre ei, erau cu toții oameni deosebiți, de onoare. Ar fi putut fi prieteni în alte împrejurări. Chiar și așa, erau camarazi.

Satisfacția ei nu dură mult. Barca lor nu era singura care găsise adăpost aici. Alte câteva fuseseră scoase din apă și stăteau aliniate alături de căpițe. Începu să cerceteze chipurile, sperând să nu vadă vreunul cunoscut.

Tresări când cineva îi atinse brațul.

– Pe cine cauți? întrebă Hepburn.

El și Dugald îl susțineau pe Gavin, care protesta spunând că nu avea nevoie de ajutor.

– Pe cine crezi? Doar fugim de mâna legii, nu-i așa? Mă uit după polițiști. Soldați. Ridică neajutorată din umeri. Ai de unde alege.

Privirea lui cercetătoare îi aminti fetei de prima lor întâlnire, la recepția reginei. Ochii lui văzuseră prea mult.

– O să vorbim mai târziu, zise el. Acum avem altele de făcut. Hai să-l ducem pe Gavin într-un pat moale.

– Mai degrabă, aș prefera un pahar mare de *uisge beatha*. N-am nimic care să nu poată fi vindecat cu așa ceva.

Dugald tranșă disputa.

– Flăcăiașule, mi-ai luat cuvintele din gură. După ce ne vom încălzi și ne vom usca, poți să bei câtă *uisge beatha* poftești. Thomas, fă-te util. Ia ranițele și ține-te aproape de noi.

Ballater se afla pe malul celălalt al râului și era accesibil doar trecând podul, însă drumul lor îi duse în direcție opusă. Deși Hepburn le spusese că acea casă se afla aproape de sat, epuizarea le făcea înaintarea lentă și cu atât mai dificilă cu cât avură de urcat un deal abrupt. Singurul lucru bun era faptul că Hepburn părea să vadă perfect pe întuneric, astfel că îi împiedică să se abată de la drum sau să cotească pe unde nu trebuia.

Până să ajungă la destinație, Mahri practic dormea de-a-n picioarelea, înregistrând ca prin vis impresii disparate. Auzi râsul unei femei și replica morocănoasă a lui Gavin. Cineva încercă să-i ia ranițele, iar ea vru să i se opună. Îl auzi pe Hepburn strigând și țipă speriată, dar se opri când el îi șopti ceva liniștitor la ureche. Ultimul lucru pe care și-l amintea era prăbușirea pe un pat moale, de puf, iar apoi cufundarea într-o bine-venită uitare.

*

Colonelul Foster umbla de colo-colo fără să se poată opri. Ticăloșii fugiseră. Era înconjurat de o gloată de incompetenți! Cineva avea să plătească pentru asta, cu siguranță.

În culmea furiei, aruncă în șemineu paharul din care băuse, iar acesta se sparse, spre satisfacția lui, în mii de fărâme.

Spera că aveau să se înece precum șobolanii. Poate că îi făcuseră o favoare. Hepburn fusese întotdeauna favoritul comandantului Durward. Dacă exista vreo modalitate de a-și scăpa favoritul de la ștreang, o s-o găsească.

Poate că furtuna fusese mâna lui Dumnezeu. Durward își anunțase sosirea pentru a doua zi, dar acum era foarte puțin probabil să se întâmple asta. Inundația avea să țină izolat Balmoralul și împrejurimile înalte câtăva vreme de-aici încolo.

El încă era șef, și așa și trebuia să fie. Provenea dintr-o familie de militari, fusese născut să comande. Iar până la sosirea lui Durward avea să se fi ocupat de Hepburn și de fratele lui bun de nimic.

Doi indivizi îi ajutaseră să scape. Cu toate că paznicul nu îi văzuse clar, auzise un bărbat și o femeie vorbind. Avea să-i găsească și pe ei și să-i facă să regrete că își încrucișaseră spadele cu Bertie Foster.

Gândul la femeie îl făcu să se oprească. Nici măcar pentru o secundă nu crezuse că Hepburn pornise în urmărirea ei pentru a o da pe mâna justiției. Dacă ea îi ajutase să scape, însemna că era complice. Colonelul abia aștepta să vadă cum avea să-și mai salveze Durward favoritul în aceste condiții.

Gândul la Durward și la echipa lui îl făcu să pufnească. Spionajul britanic. Agenți ai Serviciilor Secrete! Spioni! Blestemați fie cu toții! Unii dintre ei nici măcar nu-și efectuaseră serviciul militar. Fuseseră recrutați din universități și cluburi de gentlemeni. O adunătură de idioți!

Ei bine, avea să le arate el lui Durward și idioților săi cum își face treaba un soldat.

Se duse la ușă, o deschise și strigă un nume. O clipă mai târziu, un căpitan în uniforma gărzii regale intră în biroul său.

– Am onoarea, domnule colonel! îl salută bățos acesta.

Foster trecu direct la subiect.

– Vreau ca toată pădurea să forfotească de soldați. Îi vreau pe Hepburn și pe fratele lui morți sau vii. Vreau să aflu dacă s-au înecat în râu.

– Am înțeles, domnule colonel.

Căpitanul ezită.

– Ce-i? întrebă Foster cu asprime. Vorbește, omule.

– Îmi ordonați să-i ucid pe loc?

– Exact asta îți ordon! Întrucât ofițerul dădea în continuare semne de șovăială, Foster răcni: Ăsta-i război, căpitane! Acești oameni l-au ucis pe Dickens. Au încercat s-o omoare pe regină. Îmi asum deplina responsabilitate pentru ordinele pe care le dau, așa că pleacă înainte de a pune să fii arestat pentru insubordonare.

Căpitanul salută grăbit și părăsi încăperea.

Foster începu din nou să se plimbe dintr-un colț în altul. Cinstit vorbind, Hepburn nu încercase s-o ucidă pe regină, căci știuse despre sosia acesteia. Iar ei încă păstrau secretul, lăsând să se creadă că regina se afla izolată în castel. Acestea erau ordinele lui Durward, însă el se îndoia că Durward avea să-i mai trimită telegrame cu instrucțiuni. Probabil că liniile telegrafice căzuseră.

În sfârșit, putea să se ocupe de toate așa cum dorea.

Capitolul 9

Mahri se trezi din cauza zgomotului făcut de draperiile trase. Simți lumina care îi desena modele pe pleoape. Vântul nu urla, tunetele nu mai bubuiau speriind-o. Îi era cald și era uscată într-un pat moale, de puf, împăcată cu sine și cu lumea.

Gândul o făcu să se încrunte. Probabil că visa.

Deschise încet ochii. O tânără femeie cu o aură de păr blond stătea în picioare lângă pat. Avea un zâmbet plăcut, iar ochii căprui îi erau luminați de veselie.

– Bună dimineața, Mahri, spuse ea. Numele meu este Juliet Cardno. Să nu te alarmezi. Eu și mama te-am dezbrăcat aseară și te-am băgat în pat.

Fiecare mușchi din trup o durea de parcă ar fi fost torturată. Mult mai rele erau însă băsicile și așchiile care-i pătrunseseră în pielea mâinilor atunci când folosise vâsla pe post de prăjină.

– E toată lumea teafără? întrebă ea repede.

– Alex și omul tău, Dugald, sunt afară, deretică după furtună. Îmi pare rău să spun, dar servitorii noștri ne-au părăsit din cauza inundației. S-au dus la casele lor, să se îngrijească de familii, așa că suntem singuri. Dar sunt sigură că o să ne descurcăm. Cât îl privește pe Gavin, practic a fost necesar să-l legăm de pat. Cred că vrea să ajute și el, dar încă mai tremură puțin pe picioare.

– Îmi pare rău, spuse Mahri clipind pentru a-și limpezi privirea. Nu eram tocmai trează. Poți să repeți ce-ai zis?

Juliet zâmbi și se așeză pe marginea patului.

– Ești alături de prieteni, ăsta-i lucrul cel mai important. Nimeni nu a venit să vă caute pentru că toată lumea are destule de făcut în propria ogradă. Da, Alex ne-a spus că aveți necazuri cu legea. Ceva legat de zarva de la Balmoral, nu-i așa? Ei bine, desigur, eu și mama știm că Gavin și Alex n-au nimic de-a face cu tentativa de asasinare a reginei. Aveți nevoie de un loc unde să vă ascundeți până când Alex va lămuri această teribilă neînțelegere, iar eu și mama suntem sigure că o va face de îndată ce liniile de telegraf și trenurile vor funcționa din nou. Atunci va trimite un mesaj la Whitehall și-i va cere șefului său să rezolve problema.

Mahri își rezervă câteva clipe pentru a digera cele auzite. În cele din urmă, rosti:

– Ai fost la recepția reginei?

– A, nu. Gavin s-a oferit să mă însoțească, însă există un gentleman pe care vreau să-l evit și despre care știam că se va afla acolo.

Ochii ei erau foarte largi, foarte limpezi. Am fost logodiți cândva, dar el m-a părăsit pentru altă femeie. *C'est la vie.*

Mahri nu știu cum să răspundă auzind această confesiune sinceră.

– Și eu îmi doresc să nu mă fi dus, zise în cele din urmă.

– Sunt sigură de asta, spuse Juliet cu o licărire complice în privire.

Mahri își drese vocea.

– Ce a spus doctorul despre Gavin?

– O, doctorul nu l-a văzut. Bătrânul Mac, cum îl numim noi, este prea ocupat să-i îngrijească pe oamenii aflați într-o stare mult mai gravă decât Gavin. Probabil că nu-ți dai seama câte pagube a provocat furtuna, nu doar în Ballater, ci în toată regiunea Deeside. Drumurile sunt impracticabile. Nimeni nu poate veni sau pleca. Alex a bandajat coastele lui Gavin și a stat cu el aproape toată noaptea. Gavin se simte bine, nu ai de ce să-ți faci griji.

Nu avea de ce să-și facă griji? Juliet Cardno nu știa nici jumătate din toată povestea.

– Nu pricep. Când am plecat de la castel, Gavin abia dacă putea să meargă. Pierduse foarte mult sânge. Iar acum, tu îmi spui că se simte bine?

– El zice că e un caz de supremație a minții asupra materiei, îi explică Juliet ridicând din umeri. Își repetă insistent că nu-l doare, iar durerea dispare. Nu mă întreba cum o face, însă pare să funcționeze. Înclinându-și capul într-o parte, adăugă: Alex mi-a zis că tu și Dugald i-ați scos din închisoare, seara trecută. A fost un act de mare curaj, Mahri.

– În cea mai mare parte e meritul lui Dugald.

Stânjenită, își schimbă poziția, întrebându-se ce îi spusese gazdei sale înainte să ajungă în pat. Juliet îi cunoștea numele. Ce altceva îi mai zisese?

Juliet văzu mișcarea.

– Sper că nu ți-am făcut prea mult rău azi-noapte, când eu și mama te-am dezbrăcat.

– Să-mi faceți rău?

– Te-ai opus cu înverșunare când am încercat să-ți scoatem hainele. Sărmanul Alex. Îl strigai să te ajute și nu voiai să-i dai drumul. Toată casa răsuna.

Mahri fu complet șocată. Vedea că fata cealaltă se amuza copios.

– Este o glumă?

– Ce mai pereche sunteți tu și Alex! râse Juliet. În dimineața asta e la fel de solemn ca tine. Sunteți amândoi prea mândri pentru a recunoaște ce simțiți unul pentru celălalt, cel puțin față de străini.

– Nu simt nimic pentru Alex. Vreau să zic, domnul Hepburn.

– Te-ai dus înapoi la Balmoral și l-ai scos din temniță. Dar nu mă băga în seamă, zise Juliet ridicând mâinile. Toată lumea îmi spune că sunt teribil de sâcâitoare. Schimbăm subiectul?

Mahri nu putu decât să fie încântată de propunere. Urmă o tăcere în vreme ce ea își scormonea creierul în căutarea unei noi teme de discuție. Era evident că Juliet nu avea de gând s-o ajute.

– Alex. Numele îi scăpă înainte de a se putea controla, dar ea continuă fără pauză: Alex mi-a vorbit foarte puțin despre tine și despre mama ta. Nu știu de ce sunteți atât de bune cu mine, dar te rog să mă crezi că vă sunt profund recunoscătoare.

– Pur și simplu, oricine e prieten cu Alex este și prietenul nostru. Nu, nu te încrunta. Nu te tachinez. Familiile noastre se cunosc dintotdeauna. Noi venim aici în fiecare vară. Hepburnii au o casă la răsărit de aici. Cu toate astea, l-am văzut foarte rar pe Alex după ce s-a dus să lucreze la Ministerul de Interne. Desigur, asta s-a întâmplat după tragedia aceea teribilă cu Ariel, când el a devenit... ei bine... foarte retras. Nu mai este deloc același om, dar cine îl poate condamna?

– Ariel?

– Fata cu care urma să se însoare. A murit într-un accident, acum vreo patru sau cinci ani. Juliet se opri. Nu ți-a pomenit de ea?

– Nu.

– Atunci, nici eu n-ar trebui s-o fac. Alex este o persoană foarte discretă. Urmă o perioadă de tăcere, după care Juliet începu să râdă molipsitor: Aiureli! Ar trebui să știi cu ce te confrunți. După părerea mea, Ariel a fost o frumusețe adevărată, genul de femeie după care bărbații își pierd capul. Avea gusturi impecabile și o siluetă care-i puneau desăvârșit în valoare hainele scumpe. Era bogată, născută într-o familie bună și nu se temea să-și exprime opiniile. Ca să lămurim lucrurile, nici eu, nici vreo altă femeie din câte cunosc nu o puteam suporta pe individă. Tăcu brusc, apoi exclamă: O, Doamne, ți-am adus o cană cu ciocolată fierbinte și am pus-o pe aici pe undeva! Privi în jur, o zări pe o masă de lângă fereastră și se duse s-o ia. Presupun că pare o cruzime din partea mea, dat fiind faptul că fata e moartă, dar niciodată n-am considerat că pe morți trebuie să-i vorbim numai de bine, zise ea dându-i ceașca lui Mahri. Da, am un motiv bun. Am avut un admirator pe care Ariel mi l-a furat, nu cel pe care l-am pomenit mai devreme, dar asta a fost înainte ca ea să-l cunoască pe Alex. Ce încerc să-ți spun este că suntem cu toții foarte bucuroși că Alex pare să se fi împăcat cu pierderea sa și revine la o viață normală.

Mahri își dori ca Juliet să nu fi pomenit de dragostea pierdută a lui Alex. Acum era cuprinsă de o curiozitate avidă, dar, dacă începea să pună întrebări, gazda ei și-ar forma o impresie greșită.

– Și cu tine cum e? se interesă Juliet. Ai crescut în Deeside?

– Nu. Nu voia să spună prea multe, deoarece mintea fetei era ascuțită ca briciul, iar ea avea multe de ascuns. Își alese cuvintele cu grijă: Mama s-a născut aici, iar după ce s-a măritat, vizita casa părintească în lunile de vară. Tata nu putea veni întotdeauna. Mie și fratelui meu ne plăcea foarte mult aici, dar asta era înainte de moartea mamei. După aceea, pentru tata a fost foarte dureros să revină într-un loc unde totul îi amintea de mama.

Era adevărul, dar nu pe de-a-ntregul.

– Unde se află acum tatăl și fratele tău?

Pentru a-și oferi timp să reflecteze, Mahri luă o gură zdravănă de ciocolată, dar aproape se înecă din cauza cocoloașelor care pluteau în ea. Înghiți cu vitejie și răspunse:

–Tata a murit la puțin timp după mama, iar eu și Bruce am locuit la bunici. Dar și Bruce a murit. A murit în Africa în războiul contra zulușilor.

Regreta că trebuia s-o mintă pe fata care fusese cumsecade cu ea, însă nu putea să procedeze altfel. Tot ce îi spunea readucea discuția cum-necum la Alex Hepburn. Când își lăsă umerii să cadă, Juliet pricepu mesajul.

–Ți-am adus niște haine care cred că ți se vor potrivi. Am impresia că avem aceeași mărime. Probabil că îți este foame... Se opri brusc și exclamă: Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat cu mâinile tale? Mahri își ascunse involuntar mâinile, însă Juliet fu mai rapidă decât ea. Îi luă cana cu ciocolată, îi ridică o mână, apoi pe cealaltă și le examină cu atenție. Ei bine, Alex ne-a zis că ai fost curajoasă, dar, dacă aș fi știut că ai fost la război, ți-aș fi îngrijit sărmanele mâini noaptea trecută. Arătă spre o ușă: Baia e acolo. Fă ce ai de făcut, iar eu mă voi întoarce cu o pensetă și cu un unguent ca să mă ocup de bășici și de așchii.

Ajunsă la ușă, se răsuci spre Mahri:

–Și mai am o vorbă pentru tine. Ai grijă cu Gavin. Îi place la nebunie să flirteze. N-are rost să-l dojenești pentru asta, prefă-te doar că îl iei în serios și începe să faci planuri pentru nuntă. În cazul meu a funcționat. Îți jur că o va lua la sănătoasa.

Mahri o auzi pe Juliet râzând singură de cealaltă parte a ușii și se pomeni că zâmbea la rândul ei. Fata aceea era de o voioșie molipsitoare.

Dădu pătura la o parte și se așeză la marginea patului. Își simțea picioarele moi ca niște tăiței, iar mâinile, de parcă și le-ar fi băgat într-un cuib de viespi. Își lăsă câteva clipe răgaz să se adune și studie încăperea. Ordonată și confortabilă, inducea o stare de mulțumire sufletească. Era posibil să fie camera lui Juliet? Juliet era sinceră, fără fasoane și, după propria mărturisire, îi plăcea

teribil să-i tachineze pe ceilalți. I-ar fi plăcut să aibă o asemenea prietenă.

Se strâmbă. Ce sentimentalism prostesc! Nu-și dorea și nici nu avea nevoie de prieteni. Viața ei era prea complicată pentru a permite cuiva să se apropie de ea. Despre ce să vorbească? Despre modă? Cine se căsătorea cu cine? Arte?

Cu siguranță, Juliet își formase o idee greșită despre ea și Alex Hepburn. Poate că se întâmplase așa cum povestise tânăra femeie. Își aminti vag cum i se opusese cuiva care încercase să-i ia ranițele. Dacă strigase numele lui Hepburn fusese pentru a-l face să se oprească, nu pentru a-i cere ajutorul.

De asemenea, Juliet avea ideea greșită cum că se întorsese pentru a-l salva pe Hepburn din închisoare. El nu-și făcuse decât meseria când încercase s-o prindă după ce îl împușcase pe Ramsey, iar ea practic îl dăduse pe mâna dușmanilor săi! Era o încurcătură teribilă, dar, după părerea ei, își plătise datoria și cu asta se sfârșea totul.

Era momentul să nu se mai gândească la Alex Hepburn și să se ocupe de propriile probleme. Cu un suspin adânc, se ridică anevoie de pe pat și se îndreptă clătinându-se spre baie. În drum, se opri în fața unei oglinzi înalte. Femeia din imagine era la fel de diferită de domnișorul Thomas ca ziua de noapte. Purta o cămașă de noapte dintr-o țesătură fină, cu niște fundițe roz risipite pe corsaj. Juliet o făcuse să arate superb.

Se întoarse și privi patul. Nu se vedea nici urmă de hainele lui Thomas, dar pe spătarul unui fotoliu era întinsă o rochie de zi din tafta maro, iar pe măsuța de toaletă de alături se aflau un jupon și pantalonași din olandă fină. Din moment ce era oaspetele familiei Cardno, nu se supăra să se îmbrace ca o lady, cu găteli împrumutate.

Cu toate că avea o educație corespunzătoare, nu se simțise niciodată confortabil în societate. Îi lipsise îndrumarea maternă. Fratele și bunicul ei fuseseră cei care o învățaseră să exceleze în deprinderile bărbătești. Tatăl fusese mult prea ocupat pentru a le acorda atenție.

Fratele ei și Dugald fuseseră singurii oameni de care se simțise apropiată. Presupunea că, într-un anumit fel, fusese un copil singuratic, mai ales după ce Bruce plecase la școală, dar niciodată nu se gândise că era nefericită. Așteptase mereu cu nerăbdare vacanțele de vară, când Bruce se întorcea de la școală.

Întrebările lui Juliet îi stârniseră acele amintiri. Casa bunicilor se afla în Deeside, iar când tatăl ei era prea ocupat ca să aibă grijă de ea, o trimitea acolo. Dugald fusese cel care o consolase la moartea mamei. Era sigură că bunicii o iubiseră, dar, la fel ca majoritatea scoțienilor, nu prea se pricepuseră să-și exprime sentimentele. Apoi, ei muriseră, și murise și Bruce, iar ea rămăsese numai cu Dugald.

Odată cu trecerea timpului, tatăl ei se înstrăinase și mai mult de ea.

Își reprimă un fior. Casa bunicilor îi aparținea ei acum. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată. Când simți că o podideau lacrimile, se străduì să-și alunge gândurile negre. Nu avea timp să-și plângă de milă, întrucât trebuia să chibzuiască la evadare.

Cu prima ocazie avea să se îndrepte spre dealuri. Mai întâi însă, trebuia să stea de vorbă cu Dugald și să întocmească un nou plan. Avea nevoie de hainele băiețești. Un flăcău care călătorea prin Highlands nu ar fi atras atenția nimănui. O lady bine îmbrăcată ar fi ieșit în evidență ca o balenă eșuată pe plajă. Dincolo de asta, își voia broșa. Era tot ce-i rămăsese de la mama ei și nu avea de gând să plece fără ea. O băgase în buzunarul hainei înainte ca Hepburn să o înșface și să o salte în barca pornită în sălbaticul drum spre Ballater.

După spusele lui Juliet, liniile de telegraf căzuseră și trenurile nu circulau. Acesta ar fi putut fi un avantaj, căci Dugald cunoștea zona mult mai bine decât tatăl ei. Profesorului nu avea să-i ia mult timp să-și dea seama că ea fusese cea care dejucase planul de asasinare a reginei. În ochii lui, Mahri era o trădătoare ce trebuia găsită de îndată. Era posibil să reușească, dar nu o să-i facă nici un rău, nu pentru că o iubea, ci pentru că ea avea ceva care putea să-i distrugă pe toți.

Înghiți un nod. Nu, tatăl ei nu i-ar fi făcut nici un rău. Nu era un ticălos, ci un om care o luase pe căi greșite. Iar el, la rândul lui, îi îndrumase pe alții pe căi greșite. Fratele ei fusese unul dintre aceștia. Alții erau studenți pe care îi cunoscuse la universitate. Mahri nu crezuse niciodată cu adevărat că el urma să ducă la bun sfârșit planul de asasinare a reginei. Unde aveau să se sfârșească toate astea?

Închise ochii în vreme ce frustrarea începu să crească în ea. Viața nu era nimic altceva decât un joc de noroc. Dacă mama ei n-ar fi murit, tatăl ei nu ar fi căutat să-și umple timpul în compania unor fanatici. Fratele ei poate că ar fi fost încă în viață, iar familia ei și-ar fi petrecut vesele luni de vară în Deeside.

Nu putea să dea ceasul înapoi. Cu acest gând amar, intră în baie. Nu pierdu vremea îmbăindu-se, ci doar se stropi cu apă rece pe față și pe mâini. Noaptea trecută avusese parte de mai multă apă decât putea suporta pielea ei sensibilă. Tocmai atunci auzi ușa de la dormitor deschizându-se. Juliet venise să-i îngrijească mâinile.

Capitolul 10

Când intră în dormitor, se opri brusc. Hepburn se afla acolo, șezând pe un scaun pe care îl trăsese aproape de pat. Pe o tavă se afla un vas cu apă aburindă și alte obiecte pe care ea le zări în treacăt.

– Nu bați niciodată la ușă, domnule Hepburn?

Sprâncenele lui se ridicară.

– Ți-a pus cineva un mărăcine sub șa? Ești mereu atât de nervoasă când te trezești? Sub privirea ei severă, continuă: Mă numesc Alex. Dacă vei continua să-mi zici „domnul Hepburn", familia Cardno se va întreba ce se petrece.

– Unde-i Juliet? A zis că îmi va obloji mâinile.

– Mama ei a ars porridge-ul pentru micul dejun, așa că Juliet pregătește altul. M-a rugat să mă ocup eu de mâinile tale, și chiar asta voi face.

Ea își ascunse mâinile în faldurile halatului și, pentru a-i distrage atenția, deschise un subiect care o preocupa.

– Ce i-ai zis mai exact lui Juliet pentru a explica prezența mea aici? A fost foarte vagă, iar eu n-am vrut s-o încurajez înainte de a vorbi cu tine.

Ochii lui deveniră mai luminoși, iar buzele i se arcuiră.

– I-am spus, extrem de confidențial, că ești unul dintre agenții mei și că am fost obligat să te iau cu mine pentru a-ți asigura protecția. Dugald este ghidul nostru.

Ea începu să râdă, încet la început, apoi, fără să se poată controla, cu atâta forță, încât umerii începură să i se zgâlțâie. Clătinând din cap, spuse:

– Mă mir că ai reușit să-ți păstrezi seriozitatea când i-ai zis o asemenea minciună.

– Nu a fost ușor, dar ne va fi de folos, zâmbi el. Întrucât știe că activitatea ta e secretă, nu te va bombarda cu întrebări.

– Dacă tu crezi asta, înseamnă că n-o cunoști pe Juliet. „Curiozitate" e numele ei mijlociu.

– Mă gândeam la tine. Ori de câte ori îți pune o întrebare, tot ce trebuie să spui este că ai jurat să păstrezi secretul. Dincolo de asta, ne trebuie o altă acoperire pentru a le explica localnicilor prezența ta. Povestea la care ne-am gândit este că tu și Gavin sunteți veri care au venit în vizită și au fost prinși de furtună. Pentru a fi în siguranță, am zis că te numești Robson. Nu mă aștept să avem necazuri. Mă îndoiesc că își va aminti cineva din Ballater de mine, dar pe Gavin îl cunosc. El vine în fiecare an să pescuiască aici. Încearcă să ții minte că ești Mary Robson, iar dacă apare cineva, fă-te nevăzută. După o scurtă pauză, continuă: Nu vrei să-mi spui numele tău real, nu? Adică, numele de familie. Noaptea trecută, lui Dugald i-a scăpat numele de botez, Mahri.

Tânăra femeie îl privi fix, calmă, dar rămase tăcută.

– Mă gândeam eu că nu vrei, suspină el.

– Dar tu? întrebă ea. Ești și tu unul dintre veri?

– Nu, eu și Dugald suntem simpli angajați, iar aceștia n-au nume. Acum, așază-te pe pat și arată-mi mâinile.

Mahri se așeză pe pat și, îmbufnată, îi permise să-i examineze mâinile. Alex le privi atât de mult, încât ea deveni oribil de conștientă de faptul că arătau ca mâinile unui muncitor. Unghiile îi erau rupte, iar unele bășici începuseră să se spargă. Nu se putea împiedica să nu se gândească la divina Ariel. Își imagină că Ariel avea degete lungi și unghiile delicat colorate.

Dori să și le ascundă pe ale ei sub pătură și se simți rușinată de acest impuls. N-avea decât să creadă ce voia.

– N-ai purtat mănuși noaptea trecută? i se adresă el pe un ton blând.

– Le-am scos când am descoperit că îmi pierdusem cuarțul. Văzându-i privirea surprinsă, adăugă: Înainte de a ne urca în barcă. Am descoperit că îmi dispăruse broșa și mi-am scos mănușile pentru a pipăi pământul.

– Acesta a fost motivul pentru care aproape că ne-am înecat din cauza ta? Vocea lui se ridică la fiecare cuvânt rostit: Faptul că ți-ai pierdut broșa?

Ea scoase un sunet batjocoritor.

– Nu ne-am înecat, nu-i așa? Iar broșa aceea înseamnă foarte mult pentru mine. A fost a mamei mele.

El îi privea mâinile, așa că Mahri nu-i putu ghici gândurile.

– Unde este broșa acum?

– Trebuie să fie în buzunarul hainei mele. Adică, în buzunarul hainei lui Thomas. Presupun că Dugald mi-a luat straiele să le usuce.

Înainte ca ea să-și dea seama ce avea el de gând să facă, Alex îi turnă pe mână un pahar plin cu un lichid înțepător. Mahri nu țipă, însă lacrimile îi umplură ochii.

– Antiseptic, spuse el scurt. Imediat, continuă cu întrebările: Și cum e cu pumnalul pe care ți l-am luat? Și el înseamnă mult pentru tine?

– Pumnalul?

– Cuțitul pe care îl țineai în cizmă.

– Nu, nu înseamnă nimic.

El o privi cu atenție, apoi se uită repede în altă parte și îi luă cealaltă mână.

– Juliet mi-a spus că, atunci când erai mică, tu și familia ta vă petreceați verile în Deeside.

Nu se înșelase! O fi fost el fugar, dar asta se putea schimba într-o clipită, și atunci alianța lor avea să ia sfârșit. Alex încă era agent al Serviciile Secrete, încă încerca să-i smulgă secretele.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, răspunse ea sec.

Era pregătită pentru următoarea doză de antiseptic turnat pe mână, așa că strânse din dinți. El se folosi de pensetă pentru a-i scoate așchiile una câte una. O duru, însă era prea mândră pentru a lăsa să se vadă.

– Și câți ani aveai când a murit mama ta? se interesă el fără să-și ridice privirea.

– Șapte ani.

– Și fratele tău?

– Sunt dezamăgită de Juliet, replică ea eliberându-și mâinile. Am crezut că e mai discretă, nu că va da fuga la tine să-ți toarne povestea vieții mele.

– Hai să nu ne enervăm, răspunse Alex cu blândețe. Nu i-ai spus prea multe.

– Iar pe viitor, o să-i zic și mai puține.

– Eu aș fi încântat să răspund la orice întrebare de-a ta.

Ei îi răsări în minte numele lui Ariel, dar îl îndepărtă repede.

– Foarte bine, se răsti. Unde-i Dugald?

– Se întoarce la Balmoral, să facă puțină recunoaștere pentru mine. Ar trebui să se întoarcă până mâine.

Ea nu fu dezamăgită, ci de-a dreptul îngrozită. Voia să se ridice și să plece. Voia să se furișeze de acolo înainte ca tatăl ei să-i dea de urmă. Nu putea s-o facă fără Dugald. El era ghidul ei.

– Recunoaștere? Ce înseamnă asta?

Gândurile ei se risipiră când Alex îi cufundă întâi o mână, apoi pe cealaltă în vasul cu apă caldă, iar în cele din urmă le șterse cu un prosop alb și pufos.

– Ce-i mai rău a trecut, spuse.

Își cufundă degetele într-un borcan de unguent, după care îi frecă palma cu migală. Ea fu surprinsă de felul cum degetul lui mare îi alina durerea. Când trecu la mâna cealaltă, ochii ei începură să se închidă. Venindu-și însă rapid în fire, tresări și se îndepărtă.

Totul era o prefăcătorie. Nu trebuia niciodată să uite cine și ce era el. Unui agent al Serviciilor Secrete nu-i pasă ce metode folosește pentru a obține informațiile dorite.

Alex își reveni mai repede decât ea.

– Te-a durut? Îmi pare rău.

– Îmi spuneai ce-ai făcut cu Dugald, îi aminti ea încruntată.

– El s-a oferit. Trebuie să știm în ce situație ne aflăm, iar el are o libertate de mișcare mai mare decât mine. Până nu aflăm ce are de gând Foster, vom rămâne aici, așa că să nu-ți vină vreo idee să pleci de capul tău.

– Și dacă Dugald ne spune că e sigur să plecăm, ce facem atunci?

– Atunci plecăm, zise el ridicându-se și punând tava pe măsuța de lângă fereastră.

– Fiecare pe drumul lui?

El se răsuci ca s-o privească.

– N-am spus asta. Ascultă, Mahri! Nu suntem dușmani. Ai dovedit asta întorcându-te să mă salvezi când eram închis în temnița aia. De ce ai venit după mine?

– Știam că era imposibil ca tu să-l fi ucis pe domnul Dickens, replică ea înălțând nepăsătoare din umeri. Pur și simplu, nu e genul tău să faci așa ceva. Și n-ai fi fost prins dacă nu te-aș fi lăsat la cârciuma aia. M-am simțit responsabilă.

Alex se așeză pe marginea patului și îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor. Ea ar fi trebuit să se ferească, dar niciodată

nu simțise o asemenea dorință de a-și lăsa capul pe pieptul lui larg și de a-și vărsa toate ofurile.

– Mi-aș dori să-mi spui ce necaz ai, rosti el domol. Poate că am cum să te ajut. N-o să fug mereu de mâna legii. Tu m-ai ajutat. Aș vrea să fac același lucru pentru tine.

Momentul de nebunie trecu. Trebuia să-și aducă aminte că se aflau în tabere diferite.

– Ți-am spus deja. N-am de gând să mă repet.

– A, te referi la faptul că ai rupt logodna cu Ramsey, iar el te-a amenințat că va face ceva oribil pentru ca tu să regreți?

– Ți-am zis că e nebun. N-o să renunțe la mine.

– N-ai de ce să te temi, o asigură el privind-o gânditor. Nu voi permite să ți se întâmple nimic rău. Ai încredere în mine!

O deruta cu atâta blândețe. Era speriată de moarte, nu doar pentru sine, ci pentru ceea ce declanșase. Însă el era ultimul om în care să se încreadă. Era prea bun în meseria lui. N-ar fi trebuit să-și facă griji din pricina lui, n-ar fi trebuit să-l salveze. Oricum s-ar fi salvat singur.

Se întări în așteptarea momentului în care el avea s-o întrebe despre scrisoarea pe care i-o trimisese domnului Dickens, scrisoarea prin care îl avertiza că Demos plănuia s-o ucidă pe regină. Ce proastă fusese să creadă că vor anula recepția! Povestea că Ramsey voia s-o facă să regrete că-i dăduse papucii fusese o improvizație, dar Alex Hepburn nu era prost. Dacă nu o făcuse încă, foarte curând avea să adune doi și cu doi. Avea să-și dea seama că ea era autoarea scrisorii și că doar un membru al societății Demos putea să știe atât de multe. În momentul acela, soarta ei avea să fie pecetluită.

Era imperios necesar să-și păstreze mintea limpede și nervii ca oțelul.

– Mi-e foame, spuse, așa că, dacă nu te superi, aș dori să mă îmbrac și să cobor.

Buzele lui se strânseră.

– Adică vrei să faci propria recunoaștere? Ai grijă să nu-ți vină vreo idee, Mahri. I-am promis lui Dugald că te va găsi aici când

se va întoarce, iar eu sunt om de cuvânt. Ridicându-se, adăugă: Juliet a zis că ar trebui să porți mănuși de bumbac alb pentru a-ți proteja mâinile. Le găsești în sertarul de sus al măsuței ei de toaletă.

Astea fiind spuse, părăsi încăperea.

Îl înfuriase. Dacă n-ar fi știut că era de fier, ar fi zis că-i rănise sentimentele. Oricum, el se lămurise cu cine avea de-a face. Trebuia să coboare și să cunoască împrejurimile în caz că trebuia să fugă degrabă. Asta învățase să facă.

Se ridică de pe pat și începu să se îmbrace. Abia când își legă șnururile juponului își dădu seama că mâinile n-o mai dureau. Le răsuci și își examină palmele. Probabil că folosise o alifie fermecată, fiindcă roșul aprins devenise roz.

„Probabil că este un joc al luminii", gândi ea luându-și rochia de tafta.

„Știam că era imposibil ca tu să-l fi ucis pe domnul Dickens. Pur și simplu, nu e genul tău să faci așa ceva."

Cuvintele ei îl făcuseră să se clatine pe picioare. Avuseseră o forță mai mare decât lovitura pe care o suferise atunci când, copil fiind, căzuse în cap din căsuța din copac. În meseria lui, o asemenea încredere era rară.

Atunci, de ce să-și fi riscat ea viața pentru a-l salva, pentru ca mai apoi să se poarte cu el de parcă era cel mai mare dușman? Acesta era gândul care nu-i dădea pace lui Alex în vreme ce urca scările spre podul grajdului, unde Dugald preferase să se cazeze.

Știa că era bravă și ingenioasă, dar mai era și încăpățânată. Nu-și dădea seama că lucrurile se schimbaseră între ei? Știa că era băgată în necaz până la gât. Îi putea simți frica. Povestea ei era mult mai complicată decât le spusese lui Juliet sau lui. El începea deja să îmbine piesele pe care le avea, însă dorea ca Mahri să-i mărturisească adevărul din proprie voință.

„De ce?" răsuci acest gând în minte. Pentru că îi stârnise imaginația din clipa în care dăduse cu ochii de ea pentru prima

oară? Cu doar câteva momente în urmă, simțise din nou acel șoc al recunoașterii. Oare ea știa cât de atrăgătoare era în acea cămașă de noapte din muselină care mai multe lăsa la vedere decât ascundea? Cum reușise oare să ascundă acele linii delicate, feminine, sub hainele băiețești? Imaginea care i se formă în minte îi făcu bărbăția să împungă dureros materialul pantalonilor.

Înjură cu sete. O dorise pe Ariel, dar nu în felul acesta. Ariel era toată numai foc și pasiune. O distra să-i stârnească gelozia, era încântată să flirteze cu alți bărbați. Se îndoia că Mahri știa să flirteze. Farmecul ei era subtil, o combinație de inocență și spiritualitate. Un bărbat nu și-ar fi pierdut niciodată capul pentru ea, așa cum pățise Alex cu Ariel, dar ar putea să-i dăruiască foarte ușor inima lui. Gândul îl făcu să se încrunte.

Nu spusese nimănui adevărul despre Ariel sau despre „accidentul" în care își pierduse viața. Îi lăsase pe toți să creadă că după moartea ei, zdrobit, se retrăsese din lume. Așa făcuse, însă din alt motiv: aflase că sentimentele provocau prea multă durere. Sentimentele puteau fi înșelătoare. Iar el era prea isteț pentru a cădea din nou în aceeași capcană, sau cel puțin așa își spusese. Însă asta se întâmplase înainte s-o cunoască pe Mahri.

Se opri locului. O cunoscuse cu doar patruzeci și opt de ore în urmă. Nu avea de gând să permită sentimentelor stârnite de ea să-i controleze mintea. Avea nevoie de o minte limpede pentru a scăpa cu toții din necazul în care se aflau.

Trebuia să reflecteze la modul în care putea să-și folosească puternicele daruri ca să aducă un trădător și un ucigaș în fața justiției. Și chiar asta avea să facă, însă ținând-o pe Mahri deoparte.

Camera lui Dugald era mobilată spartan, dar constituia un punct de observație excelent și, desigur, caii se aflau aproape, în caz că trebuiau să plece rapid. Ce legătură era între un pândar și o femeie precum Mahri? Devotamentul, loialitatea lui și, da, limba lui ascuțită atunci când stăpâna își asuma riscuri inutile stârneau tot felul de întrebări în mintea lui Alex. De un lucru era

sigur. Dugald avea încredere în el, fiindcă altfel nu și-ar fi lăsat niciodată puiul în grija lui.

Veșmintele lui Thomas erau atârnate la uscat pe spătarele unor scaune. Alex nu pierdu prea mult timp scotocind în buzunarele hainei din piele de căprioară. Peste câteva clipe ținea în palmă o broșă de cuarț fumuriu într-o montură de aur cu lucrătură complicată, broșa pe care o purta ea la beretă.

Nu avea nici o reținere să-i afle secretele. Mahri refuzase să aibă încredere în el, însă n-o putea ajuta decât dacă știa cu cine are de-a face.

Strânse broșa între palme; suprafața rece și muchiile ascuțite i-o aduseră în minte pe Mahri frământând-o între degete de parcă ar fi fost talismanul ei secret.

Diverse imagini începură să i se formeze pe retină. Putea simți căldura soarelui pe chip. Capul i se învârtea, un caleidoscop de culori iscându-se în valuri în jurul lui și apoi risipindu-se treptat.

Formele estompate începură să devină mai clare. Văzu o fată pe un cal și un băiat – fratele ei? – cu un an sau doi mai mare călărind alături de ea. Se aflau pe o pajiște, iar un bărbat și o femeie îi priveau, așteptând ca fata să sară peste un gard.

– Du-te, Mahri! Poți s-o faci.

Fata se răsuci.

– Tata! Gardul e prea înalt.

– Prostii! Du-te! Fă-mă să fiu mândru de tine.

Femeia – mama lui Mahri? – atinse mâneca bărbatului.

– William, Mahri are dreptate. E doar o fetiță.

– Ei bine, s-o lăsăm pe ea să decidă, replică el.

Alex era consternat. Teama lui Mahri venea spre el în valuri. Nu voia să sară gardul. El dori să-i strige să n-o facă, dar era țintuit locului. Simți încordarea fetei. În clipa următoare, se năpusti pe pajiște. După ce sări gardul, izbucni în râs.

– Ți-am spus că poate s-o facă, zise bărbatul. Nouă, scoțienilor, ne plac provocările.

Își dorea să-l strângă de gât pe individ, pe tatăl lui Mahri – dacă era tatăl ei.

Nedumerirea nu i se risipise. Nimic din scena aceea nu arunca vreo lumină asupra puzzle-ului care era Mahri. Se temuse să sară gardul, dar în cele din urmă, după ce izbutise, fusese în culmea fericirii.

Ce trebuia el să priceapă din asta?

Trebuie să fi existat un amănunt care îi scăpase, altfel de ce avusese viziunea aceea?

Asta îi aduse în minte scena în care Mahri accepta pumnalul. Simțise venerația ei. Acum, pumnalul nu însemna nimic pentru ea. Dacă se dezisese de Demos, de ce nu voia să răspundă la întrebările lui?

Încă se gândea la acest lucru când se întoarse în casă.

Capitolul 11

Mahri își întinse spinarea îndurerată. Se afla în bucătărie, încropind cina. Nu era o sarcină prea împovărătoare, deoarece nu erau multe guri de hrănit. Toată lumea încă era ocupată să facă ordine după inundație. Nici unul dintre servitori nu se întorsese, iar familia Cardno se dusese la Ballater – presupunând că podul se deschisese – pentru a aduna cât mai multe informații posibile despre ce se petrecea la castel. În plus, astfel aveau ocazia să ia legătura cu doamna Dickens și cu familia ei pentru a le prezenta condoleanțele lor.

„Doamna Dickens și familia ei." Gândul o făcu să tresară. Părea de necrezut ca altcineva decât un membru al societății Demos să fie implicat în uciderea lui Dickens. Devenea însă extrem de limpede că oricine avea legătură cu ea era în primejdie. Îi târâse pe toți într-o plasă de minciuni, chiar și pe Alex, și pe Gavin. Colonelul Foster încă încerca să dea de urma lor. După spusele lui Dugald,

colonelul era convins că se ascundeau pe-aproape și era hotărât să-i găsească și să aresteze pe oricine le-ar fi oferit adăpost.

Nu puteau să mai stea acolo mult timp, însă Gavin nu era suficient de întremat ca să călătorească. Ea și Dugald se puteau fofila, dar i se părea o lașitate să-i abandoneze pe ceilalți.

Deprimată, amestecă absentă în vasul de pe masă. Ea nu putea pleca pentru că Alex Hepburn nu i-ar fi permis. Uneori avea impresia că ei doi erau camarazi, dar când se gândea mai bine, ca acum, se simțea mai mult ca prizoniera lui.

Lovi aluatul cu atâta forță, încât mici stropi zburară din el și o loviră în față. Icni, apoi luă o cârpă umedă pentru a șterge mizeria. Nu-și putea revărsa furia asupra aluatului de clătite, însă bărbatul acela chiar îi punea răbdarea la încercare. După cum singur recunoscuse, Foster și oamenii lui îl cunoșteau foarte bine; cu toate acestea, în ultimele trei zile lucrase afară, arătându-și cu tupeu chipul în vreme ce îl ajuta pe Dugald să repare stricăciunile pricinuite de furtună. Avea o barbă de trei zile și credea că asta va prosti pe oricare vizitator nedorit, făcându-l să creadă că era un lucrător de rând, dornic să câștige câțiva șilingi în plus.

Și funcționase. Chiar în acea dimineață apăruseră doi soldați care își vârâseră nasul peste tot și puseseră întrebări. O luaseră drept o servitoare bună la toate. Ea se agitase pe lângă ei și le turnase câte o halbă de bere pentru a le alunga suspiciunile. Avusese parte de șocul vieții ei când Alex intrase în încăpere.

Cu un curaj ieșit din comun, spusese că venise să bea niște apă, iar după ce schimbase câteva cuvinte în scoțiană cu soldații, plecase.

Omul avea un noroc diabolic.

Pe de altă parte, norocul ei era pe terminate. Cât avea să mai treacă până când o găsea tatăl ei?

Mintea îi ameți de atâtea speculații. Sarcina ei era să facă niște mâncare comestibilă din cele câteva alimente care mai rămăseseră în cămară, așa că mai bine se apuca de treabă. Dacă nu și-ar fi asumat această misiune, ar fi rămas înfometați cu toții.

Cu excepția ei și a lui Dugald, nimeni nu știa să prepare de-ale gurii, iar Dugald era ocupat. Nu o deranja să facă asta. Îi plăcea să gătească. Cele mai dragi amintiri din copilăria ei erau legate de clipele când își ajuta mama să facă pâine în zilele libere ale bucătăresei. Mama credea că fiecare femeie ar trebui să știe să gătească.

Nu voia să se gândească la asta, așa că se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Pregătise o plăcintă cu legume, iar acum făcea clătite cu sos fierbinte de căpșuni.

Aluatul era prea gros, așa că trebuia să-l subțieze cu lapte. Ținând vasul lipit de trup, se îndreptă spre cămară și deschise ușa. Îi luă câteva clipe să adauge lapte, amestecând cu grijă aluatul cu lingura de lemn. După ce termină, dădu să se întoarcă în bucătărie, dar se opri brusc.

Gavin se afla acolo, gustând alimentele pe care ea le pusese pe masă. Când o auzi, își ridică privirea și rânji din colțul gurii. Mahri știa totul despre rânjetele din colțul gurii și viclenia masculină. Jucând rolul lui Thomas Gordon, avusese de-a face cu tot soiul de crai și crăișori. Nu doar că învățase destule observându-i, dar încercase și câteva trucuri proprii pentru a fi mai convingătoare.

El era doar cu un an sau doi mai mic decât fratele lui, cu toate că părea mult mai tânăr, o idee mai frumos și mult mai superficial. Și, categoric, mai fermecător. Avea acel gen de zâmbet calculat să înmoaie inima oricărei femei.

Mahri își ascultă propria inimă. Bătea domol și ferm, exact precum ceasul de pe polița șemineului.

– Mahri, sau ar trebui să-ți spun domnișoară Robson? rosti el adresându-i un surâs orbitor.

– Vere Gavin, cred că ar trebui să-mi zici Mary, răspunse ea ridicând din sprâncene.

– A, da, uitasem. Își trase un scaun și se așeză încet. N-am avut ocazia să schimbăm mai mult de câteva cuvinte de când m-ai salvat din acel iad înfiorător de la Balmoral. Pot să spun, doamnă, că îți voi rămâne dator pentru totdeauna?

Ei bine, poate că inima ei bătea un pic mai repede. Avea cu adevărat un zâmbet fermecător.

– Ar trebui să-i mulțumești lui Dugald, zise ea. Eu doar i-am urmat ordinele. Când el se mișcă pe scaun și gemu, începu să se agite: Te simți bine? Să-ți aduc ceva? Ar trebui să te odihnești în pat.

– Cred că aș dori puțin whisky pentru a-mi alina durerea, murmură el apăsându-și palma pe piept. Ca să zic adevărul, m-am plictisit de propria tovărășie.

Mahri îi aduse whisky-ul cerut. El îl dădu gata dintr-o înghițitură, zâmbi și îi întinse paharul gol.

– Măcar dacă mi-ar citi cineva sau dacă ar vrea să joace cărți cu mine, ca să treacă timpul mai repede.

– Sunt sigură că doamna Cardno va fi încântată să-ți citească.

– Da, dar ea nu-i aici, nu? Și are ideea asta ciudată în legătură cu mine și cu Juliet. Mă tot întreabă când ne vom căsători.

După părerea lui Mahri, doamna Cardno fusese instruită bine de Juliet. O plăcea enorm pe stăpâna casei. Părea tânără, plină de viață și dornică de noi experiențe. Mama și fiica se completau de minune și reprezentau un obstacol redutabil în calea unui donjuan experimentat. Necazul cu Gavin, crai sau nu, era că toată lumea îl plăcea, iar asta îl transforma într-o adevărată primejdie.

– Te-ai plictisit și nu ai ce face? îl întrebă ea, toată numai compătimire.

– Așa este, spuse el aruncându-i un alt zâmbet seducător.

– Ei bine, vere, ai venit în locul potrivit.

Nici una, nici două, îi puse în poală vasul cu aluat și îi ceru să amestece în continuare. Expresia de pe chipul lui o făcu să se prăpădească de râs. Un moment mai târziu, Gavin izbucni la rândul lui în hohote.

Zgomotul ușii de la bucătărie trântite îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Din prag, Alex îi scruta posomorât.

– Of, rosti Gavin doar pentru urechile ei, am impresia că am stat prea mult. Cu o voce preocupată, adăugă: Mă bucur să-ți fiu

de ajutor, Mahri, dar nu sunt atât de întremat cum credeam. Cred că o să mă duc înapoi în dormitor.

Îi dădu vasul cu aluat, îi zise ceva lui Alex când trecu pe lângă el și ieși din încăpere. Fratele lui, tăcut ca un mormânt și dezbrăcat până la brâu, se îndreptă spre chiuvetă și începu să-și toarne apă peste ceafă. Când termină, își scutură picăturile strălucitoare de apă din părul negru și luă un prosop.

Mărgelușe de apă sclipeau pe umerii lui bronzați și pe pieptul larg. Pântecele îi era tare ca piatra, la fel și șoldurile și picioarele lungi și musculoase. Mahri trebui să recunoască faptul că era un animal magnific. Privirea i se îndreptă către chipul lui. Chiar și țepii negri de pe bărbie îi accentuau virilitatea.

Încruntarea de pe fața lui fu cea care o smulse din reverie.

Ochii lui se îngustară privind-o.

– Ce crezi că faci?

Ce *făcuse?* O surprinsese cercetându-l ca pe un cal pursânge pe care voia să-l achiziționeze pentru grajdul ei. Avea s-o dea pe glumă. Încercă să afișeze o expresie inocentă și sofisticată. Ori asta, ori avea să moară de rușine.

– Și o pisică se poate uita la regină, gânguri ea.

– Poftim? făcu el nedumerit.

Mahri puse vasul pe masă și începu să amestece energic.

– E în regulă, Hepburn, spuse ea pe același ton amuzat. Ești în siguranță cu mine. Cât m-am prefăcut a fi Thomas Gordon, am văzut destui bărbați în pielea goală. Îți promit că nu voi alerga țipând din bucătărie.

Ochii lui sumbri se ațintiră asupra ei. Cu grația unei feline sălbatice, se apropie de masă.

– Mă provoci să fac ce nu trebuie?

– Poftim?

De data asta, ea era cea nedumerită.

– Fugi, Mahri, fugi!

O amenința, iar asta o scoase din sărite. Omul ăsta era un bădăran! Și mai avea și o dispoziție schimbătoare. Nu știa niciodată în ce ape se scaldă. Îi îngrijise mâinile și îi adusese broșa

cu cuarț. Se purtase de parcă dorise să-i fie prieten. Astăzi, lucrurile stăteau altfel. Se părea că nu reușea nicicum să-i intre în voie. Ei bine, trebuia să aibă mare grijă cum se purta, fiindcă altfel avea să-i trântească vasul în cap. Pufni așa cum spera că ar fi făcut o lady.

– Nu-mi pune răbdarea la încercare, Hepburn. Ar trebui să știi deja că nu mi-e frică de tine.

– Pot schimba asta.

Răutatea din vocea lui o făcu să încremenească. Oare ce mai făcuse acum?

– Ce vrei să spui? întrebă ea supărată.

Alex își trânti palmele pe masă și se aplecă spre ea. Rosti printre dinți:

– Nu te-a învățat mama ta să nu flirtezi cu bărbații care ți-ar putea aduce necazuri?

– Să flirtez?

Simți roșeața furiei urcându-i-se în obraji, deși recunoscu față de sine că era posibil să se fi purtat altfel decât intenționase. Pentru a-și disimula confuzia și a-și acorda un moment de răgaz, se îndepărtă de el și puse vasul pe bufet. Acum nu se simțea doar ca o proastă, ci și ca o lașă.

Se apropie cu pași fermi de masă, dar avu grijă ca aceasta să rămână între ei.

– Măgar încrezut! N-am flirtat nici o clipă. Bărbații nu sunt atât de importanți pentru mine.

– Îi făceai ochi dulci lui Gavin și să nu crezi că n-am văzut cum cochetai cu soldații ăia azi-dimineață. Ai grijă, Mahri. Te joci cu focul. Și, că tot veni vorba, lasă-l pe frate-meu în pace.

– Gavin? Îți stă mintea numai la prostii! Sporovăiam cu el ca să treacă timpul. E invalid. Am vrut să-l ajut – asta-i tot.

– Îi făceai ochi dulci. Încearcă asta cu cine nu trebuie și vei sfârși cu fustele ridicate.

Vreme de o clipă, Mahri rămase fără grai, luată prin surprindere de cuvintele grosolane, apoi se aplecă de parcă s-ar fi pregătit să se repeadă la el.

– Unde ți-ai deprins manierele? În casele de toleranță de pe docurile din Londra, fără îndoială.

– Cred că mă confunzi cu Thomas Gordon, rânji el. Zâmbetul îi dispăru, iar vocea i se ridică o idee: Fii atentă ce-ți spun! Încetează cu flirtatul, sau vei avea parte de consecințe neplăcute.

Ea scoate un pufnet disprețuitor.

– Știu cum să-mi port de grijă, după cum ar trebui să-ți fi dat seama.

Alex se mișcă atât de repede, încât o prinse cu garda jos. Într-o clipită, ocolise masa și o înșfăcase de brațe. Mahri se încordă, așteptându-se să fie zgâlțâită. În loc de asta, el o strânse la piept și îi acoperi buzele cu un sărut apăsat. Era atât de apăsat, încât o duru. Era atât de apăsat, încât uită că avea lingura de lemn în mână, așa că o lăsă să-i scape dintre degete, iar aceasta căzu cu zgomot pe podeaua din piatră. Era atât de apăsat, încât uită să respire.

El se îndepărtă puțin, scoase un murmur încrâncenat, apoi o sărută iarăși și iarăși, de data asta niște sărutări dulci ca o șoaptă, care o derutară și mai tare. Încetă să se mai opună. Pe măsură ce sărutările continuau, toate frustrările și furia dispărură ca prin farmec. Abia conștientă de ce făcea, se ridică pe vârfuri și își petrecu brațele pe după gâtul lui.

Când limba lui îi intră în gură, se gândi că avea să leșine de plăcere. Căldura i se întinse de la buze la coapse și până în vârful degetelor de la picioare, apoi i se prelinse pe șira spinării, topind-o de parcă ar fi fost o păpușă de ceară.

Pe neașteptate, se desprinse de ea la fel de brusc cum o înșfăcase. Întors cu spatele, cu umerii aplecați, încercă să-și recapete suflul.

– Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă, fără s-o privească. Vina este a mea, nu a ta. N-o să se mai întâmple.

Lui Mahri îi trebuiră câteva clipe pentru a-și da seama că fusese respinsă, că sărutările care fuseseră pentru ea o experiență fenomenală reprezentaseră pentru el doar o eroare de judecată. Buzele încă îi ardeau, respirația îi era neregulată, iar picioarele

refuzau să asculte comanda creierului. Trebui să se sprijine de masă pentru a se susține.

În ce hal se făcuse de râs! Dar dacă ea era o proastă, el era un ticălos.

– A, Dugald, rosti ticălosul, mi s-a părut că-ți aud pașii.

Privirea ei se îndreptă rapid spre ușă. Dugald se afla în prag, uitându-se suspicios de la unul la celălalt. Oare de când îi privea? Pentru a-și camufla confuzia, ridică lingura de lemn și o șterse cu o cârpă de vase.

Ticălosul nu era absolut deloc stânjenit de prezența pândarului. De fapt, părea ușurat să-l vadă. Adresându-i un rânjet ca între bărbați, îi spuse:

– Ține-ți puiul în lesă, Dugald, fiindcă, dacă mă mai provoacă o dată, s-ar putea să fiu tentat să-l pun pe genunchi și să-i tăbăcesc fundul.

Suspiciunea de pe chipul lui Dugald dispăru instantaneu. Zâmbind trist, se îndreptă spre chiuvetă și își turnă o cană cu apă. Până să termine de băut, Alex plecase la treaba lui.

Clătinând din cap și uitându-se pieziș la ea, Dugald îi spuse:

– Fetițo, fetițo, ce trăsnaie ai mai pus la cale?

– Nici una! N-am făcut nimic. A fost o neînțelegere, asta-i tot. De ce îi ții partea?

Dugald scosese o batistă și își ștergea sudoarea de pe frunte.

– Nu țin partea nimănui, zise el. Am destulă minte ca să nu mă bag între un bărbat și femeia lui.

Mahri nu avea răbdare cu acest soi de conversație și nici nu dorea s-o prelungească.

– Dugald, rosti ea privindu-l rugător, trebuie să plecăm de-aici. Nimic nu ne oprește să plecăm, nu?

– Hepburn ne va opri, replică el încruntat. Când ea dădu să protesteze, plescăi din limbă: Mahri, Mahri, nu avem destui dușmani și fără să atragem mânia lui Hepburn asupra capetelor noastre? Ai răbdare, el îți vrea binele, iar lucrurile s-au schimbat. Pădurea și dealurile sunt pline de soldați. Noi suntem doar doi. Hepburn ar fi un tovarăș bun într-o luptă.

– O luptă? Pronunță cuvântul de parcă ar fi fost o blasfemie. Eu nu vreau să lupt. Vreau să fug. Vreau să scap. Suntem prizonieri, nu-ți dai seama de asta? Cine știe ce planuri are Hepburn cu noi?

Dugald o privi gânditor câteva clipe bune.

– O să stau de vorbă cu Hepburn, acceptă el, și asta fu tot ce zise.

Neexistând slugi care să-i servească, mâncară la masa din bucătărie, cu excepția lui Dugald, care stătea mereu primul de pază. Mahri n-ar fi trebuit să-și facă griji în privința situației dintre ea și Alex. Erau destui oameni acolo care să acopere orice pauză în conversație, iar Alex nu-și pierdu vremea cu discuții inutile, ci începu să le chestioneze pe Juliet și pe mama ei despre vizita la doamna Dickens, după ce apucaseră să ia doar câteva îmbucături din plăcinta cu legume.

La un moment dat, răspunzând unei întrebări puse de Gavin, Juliet spuse:

– Gavin, localnicii te cunosc prea bine pentru a crede că tu l-ai ucis pe domnul Dickens. Îi zâmbi scurt lui Alex: Din fericire, pe tine nu te cunosc, așa că nimeni nu s-a grăbit să-ți ia apărarea. Cu toate astea, domnul Stevenson de la bancă mi-a șoptit la ureche că toată lumea din Ballater e de părere că asta-i încă una din tâmpeniile colonelului Foster și că afacerea se va lămuri repede.

– Este mai mult decât o tâmpenie, este o conspirație, o corectă Gavin. Foster are martori. Cine sunt aceștia? Asta aș vrea să știu.

Mahri fu șocată de oboseala care se citea pe chipul lui, cu toate că se odihnise aproape întreaga zi. Nu-l vedea călărind sau străbătând pe jos landa pentru a se pune la adăpost. Nu era de mirare că fratele lui nu se grăbea să plece. Gavin avea nevoie de timp pentru a se vindeca, însă tocmai timpul le lipsea. De ceva era sigură: Alex nu avea să plece fără Gavin. Acesta era un lucru pe care

îl aflase despre Hepburn. Le era loial prietenilor. Gavin îi era atât prieten, cât și frate. Norocosul!

Conversația se îndreptase spre colonelul Foster, care și el venise la doamna Dickens pentru a-i prezenta condoleanțe.

– L-am întrebat pe colonelul Foster despre martori, însă el s-a mulțumit să zâmbească superior și să spună că totul va fi dezvăluit la vremea potrivită, povesti Juliet.

– Nu e un om prea plăcut, interveni doamna Cardno. Este atât de plin de sine!

– Mamă, ești prea amabilă. E un cur de cal – am învățat asta de la Dugald.

După ce râsetele se stinseră, Alex întrebă:

– Ce altceva a mai spus colonelul Foster?

– I-a spus doamnei Dickens că a aranjat ca o gardă de onoare să fie prezentă la înmormântarea soțului ei, și că acesta va fi sub comanda lui, relată Juliet. A fost jenant – arăta de parcă se aștepta să aplaudăm cu toții.

– O gardă de onoare? răbufni Gavin. Și cum rămâne cu castelul? O lasă pe regină expusă unui atac? E un castel mare care trebuie păzit.

Cei doi frați schimbară o privire complice. Toată lumea trăia cu impresia că asupra reginei se comisese un atentat și nu se aflase nimic despre dublura ei, iar Alex dorea ca lucrurile să rămână așa. Astfel se decisese la Whitehall încă înainte ca atacul să aibă loc. Atâta vreme cât membrii societății Demos credeau că regina se mai afla la Balmoral, suverana era în siguranță.

– Adevărat, replică Juliet, dar, din moment ce colonelul crede că voi sunteți vinovații și că acum fugiți de lege, nutrește probabil impresia că nu are de ce să se teamă.

– S-a spus ceva despre mine sau despre Dugald? se amestecă Mahri în discuție. Ne vânează și pe noi colonelul?

– Nu în mod specific. După o clipă de gândire, Juliet adăugă: Ei știu că o fată și un bărbat i-au ajutat pe Gavin și pe Alex să evadeze din castel, însă nu au mai multe informații.

– O fată?

În acel moment își aminti că îl păcălise pe temnicer prefăcându-se că era una dintre servitoare. Ar mai fi putut să păcălească autoritățile o scurtă vreme, dar nu de ele se temea cel mai tare.

Privirea lui Juliet zăbovi asupra lui Gavin.

– Nu arăți deloc bine. În vocea ei se deslușI o urmă de enervare. Ar trebui să fii în pat. Se întoarse către Alex: Chiar ar trebui să-l vadă un doctor.

Gavin pufni zeflemitor.

– Nu te mai agita, femeie! N-am nevoie să fiu dădăcit. Tot ce-mi trebuie este o porție de whisky care să-mi ușureze durerea.

Sprâncenele lui Juliet se ridicară.

– Ce s-a întâmplat cu supremația minții asupra materiei? Ai zis că...

– Știu ce-am zis. Am fost distras, atâta tot.

Tânăra femeie murmură ceva ca pentru sine, însă toată lumea auzi:

– Cur de cal!

Buzele strânse ale lui Gavin se arcuiră treptat. În cele din urmă, izbucni în râs.

– Ai marcat de data asta, Juliet, dar îmi voi lua revanșa.

– Și Henry Steele a fost acolo, interveni doamna Cardno cu un zâmbet ironic. E așa un gentleman și atât de înțelegător față de slăbiciunile unei femei în vârstă! Să știi că e tot burlac. Vreo fată norocoasă o să pună mâna pe el cât de curând.

– Cine este domnul Steele? se interesă Mahri.

– O, este proprietarul domeniului aflat pe malul celălalt al râului, replică doamna Cardno aruncându-i o privire piezișă fiicei sale, care stătea cu nasul în farfurie. Sunt foarte sigură că Dugald a lucrat pentru el la un moment dat. Și-a transformat casa în hotel.

– Mamă! se răsti Juliet. N-o fi domnul Steele un cur de cal, însă caracterului său îi lipsește ceva extrem de important.

– Da, răspunse mama ei pe un ton placid, cred că ai dreptate. Este uman, nu-i așa? Și are scăpări ca noi toți.

Mahri privi rapid expresiile de pe chipurile celor din jur. Nimeni nu era stingherit sau ofensat. Cu toții păreau să considere amuzante persiflările celor două. Ea nu era sigură că se simțea amuzată. Pentru o fracțiune de secundă, i se păru că deslușea un licăr de durere în ochii lui Juliet.

Zâmbetele păliră și se reveni la problema curentă.

– Vă mai amintiți ceva? întrebă Alex. Orice?

– Spune-i despre trenuri, zise doamna Cardno.

– Circulă din nou, anunță Juliet. Au îndepărtat copacii și resturile aduse de inundație pe șine, așa că nu mai suntem complet izolați de lume.

– Ești sigură că trenurile circulă? insistă Alex.

– O, da. Am văzut trenul de Aberdeen. Când am plecat de la locuința doamnei Dickens, i-am auzit fluieratul. A fost mare entuziasm în sat. Oamenii ieșeau din case și se îndreptau spre Piața Gării. Eu și mama am făcut la fel. Când pasagerii au coborât, toată lumea a izbucnit în urale.

– Existau străini printre pasageri?

– N-am băgat de seamă. De ce întrebi?

Alex ridică din umeri.

– Speram să fie cineva din Aberdeen care să preia sarcinile șefului meu, măcar ca măsură temporară, dar presupun că vestea despre atacul asupra reginei nu a ajuns la ei încă.

Mahri nu auzi următoarele replici. Se gândea că tatăl ei se așteptase ca ea să se fi aflat în acel tren, dacă nu în ultimul tren de dinainte de inundație.

Era speriată, dar un alt sentiment începea s-o cuprindă. O furie amară clocotea la foc mic. Tatăl ei o înșelase, se folosise de ea și abuzase de încrederea ei. O luase pe căi greșite, dar nu avea să recunoască niciodată acest lucru.

Alex își împinse scaunul îndărăt și se ridică.

– Mă duc să-l înlocuiesc pe Dugald, ca să se poată bucura și el de această cină gustoasă înainte ca frate-meu să înfulece tot.

Toată lumea râse și o felicită pe Mahri pentru talentul ei la gătit. Până să intre Dugald în bucătărie, mâncarea se răcise, iar Mahri se întrebă ce avuseseră de vorbit el și Alex atâta vreme.

John Murray își sprijini un umăr de rama ferestrei și se uită la angajatorul său. Profesorul ședea la birou, nemișcat ca o statuie și cu ochii închiși. Numai mâinile lui, atât de strâns încleștate, încât încheieturile i se albiseră, îi trădau starea de spirit. Profesorul era frământat de o emoție puternică. Furie? Teamă?

Își scoase ochelarii și își apăsă cu două degete la rădăcina nasului.

– Nu se afla în tren, spuse el încet, apoi cu asprime: Ar fi trebuit să sosească acum patru zile, înainte de inundație.

Murray nu răspunse. Se gândea că în alte vremuri, ca aducător de vești proaste, ar fi fost omorât pe loc.

– Servește-te cu un pahar de whisky și adu-mi și mie unul, zise profesorul arătând spre bufet. Unul mare.

Murray se supuse. Avea vreo patruzeci de ani, nu era nici înalt, nici frumos, dar, la fel ca mulți membri ai grupării Demos, fusese în armată, cu toate că lucrase mai mult în spionaj.

Nu făcea parte din grupul de la universitate. Nu avea bani și nici nu credea în cauză. Accepta să fie angajat de cel care plătea mai bine, câte un contract pe rând. Iar asta îl făcea să fie străin de anturajul profesorului. Pe Murray nu-l deranja. Banii erau bani.

– Este o turnătoare, mormăi profesorul. Propria mea fiică. Întrucât Murray sorbi din whisky fără un cuvânt, urmă: Toate piesele se așază la locul lor. A existat o femeie implicată în incidentul de la castel. L-a împușcat pe Ramsey în mână. Dickens i-a spus că ei știau de complotul care urmărea asasinarea reginei. Frații Hepburn au fost arestați, dar au evadat cu ajutorul unui bărbat și al unei femei. Profesorul zâmbi slab. Dacă nu a fost Mahri, înseamnă fie că a suferit răni grave, fie și-a pierdut viața.

Murray cunoștea valoarea tăcerii, așa că își ținu gura. Totuși, văzând că tăcerea se prelungea prea mult, iar bărbatul mai în vârstă părea să fi uitat de prezența lui, spuse într-un târziu:

– Ce vreți să fac?

Profesorul bătu darabana pe suprafața biroului.

– Găsește-o și adu-o la mine. Există un bărbat pe nume Dugald, e vânător de cerbi. Dacă Mahri e în zonă, atunci este cu el.

– Cum e cu frații pe care i-a ajutat să evadeze din temniță?

– Dacă îi găsim pe ei, o găsim și pe ea. Lăsându-se pe spate, profesorul îl instrui: Ai contacte. Folosește-le.

– O să am nevoie de mai mulți bani.

– O să am grijă să-i capeți. Dar, ține minte, nu vreau ca ea să fie rănită. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ceilalți.

După ce rămase singur, profesorul se ridică și dădu ocol încăperii. Încerca întotdeauna să pară calm și stăpân pe situație. Rolul profesorului distrat îi servise de minune. Însă această trădare nu numai că îl îndurera profund, dar îl și îngrozea. Ea știa prea multe. Putea pune întreaga misiune în pericol, și asta nu era totul.

Cât de multe știa și cui îi spusese ce știa? Ce făcuse cu documentele pe care ar fi trebuit să i le aducă?

Și, pentru ca totul să fie și mai rău, ce măsuri putea el să ia împotriva propriei fiice?

Capitolul 12

– Se pare că jumătate din garnizoană este la înmormântarea domnului Dickens, remarcă Dugald.

– Cu atât mai bine pentru noi, mormăi Alex.

Stăteau ghemuiți printre brazii de pe dealul din spatele castelului, având o vedere perfectă asupra podului care lega reședința de vară a reginei cu drumul spre Ballater. Soldații călărind, cu tunicile lor în verde și auriu și beretele împodobite, alcătuiau

un tablou impresionant. Firește, în fruntea lor călărea colonelul Foster în uniformă de gală.

– Nu-mi place că am venit aici în plină zi, oftă Dugald.

– Ai încredere în mine, cu Foster și jumătate de garnizoană plecați, treaba noastră va fi mai ușoară. N-am întâlnit nici un soldat pe drum încoace, nu-i așa? Când Dugald scoase un mârâit neîncrezător, Alex continuă: Știu că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta. Cunoști această vale și pădurea ca pe propriul buzunar.

– Nu de asta îmi pasă, ci de planul ăsta al dumitale. Este o prostie.

Alex începea să-și piardă răbdarea.

– Este riscant, însă n-am de ales. Gavin nu se întremează, ci dimpotrivă, starea i se înrăutățește.

Ce îl îngrijora nu erau coastele fratelui său, ci împușcătura nefericită pe care o încasase în coapsă, aproape de articulația gambei. În fiecare seară și dimineață, Alex îi schimba pansamentul, însă rana părea să arate tot mai rău. Se întreba dacă nu cumva glonțul se fragmentase, iar în jurul lui se forma o infecție. Gavin trebuia să fie văzut de un doctor.

În Deeside erau câțiva medici, dar Alex nu se îndoia că aceștia n-ar fi ridicat un deget ca să-l ajute pe bărbatul acuzat că încercase s-o ucidă pe regină. După ce își cântărise opțiunile, decisese că lucrul cel mai bun de făcut era să-l ducă pe Gavin la Aberdeen, unde aveau prieteni. Nu era sigur să călătorească pe drum, iar rănitul nu era în stare să fugă de eventualii urmăritori, astfel că Alex se hotărâse să-l ducă de-acolo cu trenul.

Nu era imposibil. Avea un prieten la castel care putea aranja asta, dacă reușea să-l convingă.

– Pe prietenul ăsta al dumitale, Miller, de cât timp îl cunoști? se interesă Dugald.

– Ne-am cunoscut la universitate. Mungo era obsedat de clubul de teatru. El a regizat toate spectacolele noastre. N-a fost nici o mirare că și-a ales o carieră în acest domeniu.

– Așa că el a jucat rolul reginei în seara recepției.

Fusese o afirmație, nu o întrebare.

– Și a păcălit pe toată lumea. Fiindcă Dugald murmura ceva în barbă, Alex rosti cu asprime: Sper că îți vei ține promisiunea. Nu ai voie să spui nimănui, nici măcar lui Mahri.

– Atunci, de ce mi-ai zis?

– În caz că mi se întâmplă ceva. Strângându-l de umăr, Alex spuse pe un ton ferm: Va trebui să-mi iei locul. Să ai grijă de ceilalți. Nimeni altcineva n-o poate face. Știi asta, nu-i așa?

Porniră încet mai departe. După o vreme, Dugald bombăni:

– O voi face oricum, dar, dacă vrei o promisiune, o ai.

– Mulțumesc.

– Mă rog doar să nu fii recunoscut de careva.

– În deghizarea asta? Nu arăt ca un pădurar?

Privirea lui Dugald îl măsură de la pantalonii din tartan la tolba ponosită din piele și cizmele scâlciate. Când Alex ridică toporul pe care îl ținea în mână, pândarul rânji:

– Cu blana aia pe față, propria mamă nu te-ar recunoaște.

– Asta-i și ideea. Acum, hai să ne vedem de drum.

Coborâră spre râu menținându-se la adăpostul copacilor. Alex chiar credea ce-i spusese lui Dugald. Dacă se întâmpla ceva rău, unul dintre ei trebuia să preia conducerea și să ducă lucrurile la bun sfârșit, iar el nu se putea baza decât pe Dugald. Lui Mahri era posibil să nu-i placă felul în care se înclinase balanța, însă nu avea să plece fără bătrânul scoțian. Între timp, era foarte ocupată cu gătitul și îngrijirea bolnavului. Bine măcar că Gavin nu era în stare să-și exercite farmecul frivol asupra ei.

Simți cum se crispează în sinea lui. De parcă era în măsură să-și critice fratele. Gavin era cinstit. El le iubea pe toate femeile, în vreme ce Alex se năpustise asupra lui Mahri și se folosise de ea de parcă ar fi fost o stricată – el, Alex Hepburn, care fusese educat să respecte sexul frumos. Și cumplit era că abia aștepta s-o facă din nou.

„La naiba!" Își simți bărbăția întărindu-i-se. „Uit-o! Concentrează-te asupra motivului pentru care ai venit aici!"

– O să meargă, zise Dugald.

Ieșiră din pădure, fiind vizibili de la castel și de către soldații care stăteau de pază.

– Atunci, hai să-i dăm drumul! spuse Alex, ridicând toporul și lovind cu putere trunchiul unui plop bolnav.

Doborâseră doi copaci înainte ca unul dintre soldați să vină să vadă despre ce era vorba. Nu-i dădură atenție, ci își văzură de treabă.

După câteva clipe, soldatul spuse:

– Nimeni nu mi-a zis că acești copaci urmează să fie tăiați astăzi.

– Nu știu nimic despre asta, răspunse Alex. Își șterse fruntea cu mâneca, dar abia dacă îi aruncă soldatului o privire. Unul dintre îngrijitorii domeniului ne-a angajat, însă i-am uitat numele.

Oșteanul îl privi cu ochii mijiți pe Dugald.

– Nu te cunosc de undeva? Nu ești vânător de cerbi?

– Ba da, sunt, dar acum nu e sezon de vânătoare, iar un om trebuie să câștige câțiva șilingi de unde poate.

– Ce-i în neregulă cu pomii ăștia? se încruntă soldatul.

– Gândaci de plop. Dacă nu-i tăiem, gândacii se vor răspândi și vor distruge toți plopii de pe domeniu. Regina ține foarte mult la plopii ei.

Soldatul se uită la copac, apoi la Dugald.

– Ei bine, nu pierdeți timpul. Vedeți-vă de treabă, zise el, după care se îndreptă spre postul său.

– Gândaci de plop? întrebă Alex.

Amândoi chicotiră.

Se îndreptară spre mica rotondă de piatră de la marginea grădinilor aflate în dreptul sălii de bal. Ajunși acolo, se retraseră în tufișuri, dar fără să se ferească. Pentru oricare privitor, voiau să dea impresia că n-aveau nimic de ascuns. Rotonda avea o singură intrare care dădea spre castel, însă pereții nu erau mai înalți de mijlocul unui om. Își lăsară topoarele într-un boschet, dar își păstrară tolbele și săriră peste zidul din spate.

Alex scotoci în tolbă și își scoase ceasul.

– Nu mai avem mult de așteptat, vreo cinci minute, poate zece. Mungo e un om care își respectă obiceiurile. Nu poate să reziste fără țigări mai mult de o oră. Măcar să ne simțim bine cât îl așteptăm.

Dugald vârî mâna în tolbă și scoase un sendviș cu brânză și murături. Îl clefăi fără să-i simtă cu adevărat gustul. Se gândea la povestea absurdă pe care i-o spusese Hepburn seara trecută, când făcuse primul de pază. Că regina nu era de fapt regina, ci o dublură. Gentlemanul care juca rolul ei era domnul Miller, pe care Hepburn îl cunoștea de la universitate și care ulterior devenise agent. Regina adevărată nu părăsise nici o clipă castelul Windsor și tot acolo se afla și acum, sau acolo trebuia să fie dacă Serviciile Secrete își făceau meseria.

Prin urmare, fără s-o știe, soldații nu păzeau pe nimeni. Domnul Miller mai juca un rol – pe al secretarului particular al Maiestății Sale –, și nimănui nu i se îngăduia accesul la regină fără acceptul său, cu excepția celor care știau ce se petrecea, cum era colonelul Foster.

Înghiți o îmbucătură din sendviș și se interesă pe un ton sumbru:

– Și care-i rostul acestei aiureli elaborate? De ce să nu știe toată lumea că regina e bine-mersi la Windsor?

– Gândește-te ce s-ar întâmpla. Vulturii s-ar putea să aterizeze la Windsor și să încerce din nou.

Dugald scoase una din mormăielile lui neinteligibile. Se gândea la Mahri și la felul cum încercase ea s-o salveze pe regină. Avea să fie distrusă când afla că totul fusese inutil. El nu-i putea spune. Îi dăduse lui Hepburn cuvântul său.

Zgomotul unor pași care se apropiau de rotondă îi avertiză de apropierea cuiva.

Bărbatul care intră suflă un nor de fum. Păru surprins, dar nu deranjat să vadă doi lucrători în micul lui sanctuar. După părerea lui Dugald, Mungo Miller nu avea în comun cu regina decât statura măruntă și oasele delicate.

– N-aveți ce căuta aici, dar nu mă deranjează, doar dacă nu vă deranjează pe voi că fumez, le spuse Miller. Regina detestă asta, și cel care e prins fumând în interiorul castelului riscă să fie concediat pe loc.

Alex se ridică în picioare. Cu o voce elevată, în contrast cu hainele pe care le purta, rosti:

– Deci tot mai continuați șarada asta, prefăcându-vă că regina e la castel?

Miller se holbă la el cu gura căscată.

– Alex? Tu ești?

– Chiar eu.

Celălalt bărbat se uită repede peste umăr, către castel.

– Ești nebun c-ai venit aici. Nu știi că Foster e însetat de sângele tău?

– Așa se pare. Stai jos și savurează-ți țigara.

– Ai fost mereu un tip rece.

Miller se așeză pe banca din piatră și trase repede din țigară de câteva ori. Dugald își dădu seama că omul avea nervii întinși la maximum. La naiba, și el se simțea la fel și își dori să-și fi adus pipa, chiar și numai pentru a o roade. Hepburn, pe de altă parte, părea relaxat.

– Acesta este ghidul meu și am totală încredere în el, zise Alex fără să șovăie.

– Deci așa stau lucrurile, zâmbi Miller uitându-se la Dugald. Bună ziua, domnule Necunoscut! Trase adânc aer în piept. Pentru a-ți răspunde la întrebare, află că nu pot să plec nici dacă aș vrea. Știi asta. Numai grangurii de la Whitehall pot decide încheierea acestei operațiuni și, din câte am auzit, vor să așteptăm până când se consultă cu ministrul. Asta, desigur, se întâmpla înainte să cadă liniile telegrafice. Trase din nou din țigară și expiră fumul. Bine, Alex. Ce dorești? Știu că n-ai venit aici ca să mă întrebi de sănătate.

– Asta îmi place la tine, râse Alex. Nici o întrebare despre vinovăția sau nevinovăția mea. Cuvântul meu ți-a fost suficient întotdeauna.

– S-ar putea să nu-l cunosc pe fratele tău, însă nu pot crede că a făcut parte din conspirația care urmărea uciderea reginei și nici că l-a omorât pe Dickens. Nu, și nici pe tine nu te văd fiindu-i complice și ascunzându-l, în condițiile în care totuși ar fi făcut-o.

– Foster are martori care afirmă că sunt amestecat până în gât.

– Rândași, pufni Miller, iar tot ce spun ei este că tu și fratele tău ați cerut doi cai la puțin timp după ce s-a dezlănțuit iadul în sala de bal. Firește că nu te-ai întors imediat. Cu toate astea, Foster s-a grăbit să tragă concluzii. Ar fi trebuit să aștepte până când avea toate informațiile. Se uită cu ochii îngustați la Alex. De ce nu te-ai întors imediat?

– E o poveste lungă, de care n-avem timp acum. Să revenim la tine. Am nevoie să mă ajuți.

– Asta era clar, fiindcă altfel nu te-ai afla aici.

– În primul rând, am nevoie de un cuțitaș de deschis scrisori, dar nu oricare. Va trebui să deschizi cutia cu probe și să-l iei.

Urmă o tăcere lungă.

– Ai spus „în primul rând". Ce altceva mai vrei?

– Două uniforme ale gărzilor reginei și o scrisoare cu antet oficial care că ne asigure libera trecere.

– Ai mare curaj, trebuie să recunosc!

– O s-o faci?

– De ce nu? râse Miller. Mă plictisesc de moarte aici, fără să am nimic de făcut. Acum, dă-i drumul. Spune-mi despre ce e vorba.

În clipa în care atinse cuțitașul de scrisori, simți senzația familiară. Dar imaginea amicului său fu cea care îi apăru în minte: Miller încântat ca un școlar care face o poznă deschizând cutia cu probe. Alex nu se putu abține să nu zâmbească. Miller fusese întotdeauna gata să facă o trăsnaie, chiar și la universitate. Crezu că înțelegea. Miller era ultima persoană care atinsese cuțitașul.

Alungă viziunea și se concentră asupra persoanei dorite: ucigașul lui Dickens. Lumea dispăru din jurul lui și o imagine i se formă în minte, neclară, dar limpezindu-se treptat. Îl văzu

pe Dickens lângă ușă și sclipirea lamei cuțitului când Ramsey îl înfipse în spatele agentului. Știa că era Ramsey deoarece se afla în mintea criminalului. Cu inima bubuind. Cu respirația anevoioasă. Panicat. Unde se afla Murray? Ce avea să spună profesorul...?

– Ce-ai văzut, flăcăule?

Viziunea se dezintegră, iar Alex clipi rapid. Expresia de pe chipul lui Dugald era un amestec ciudat de perplexitate și alarmare. Se aflau într-o poiană pe drumul spre casă, iar el nu rezistase ispitei de a strânge în palmă cuțitașul care îl ucisese pe Dickens.

– Cine este profesorul? vru el să știe.

Expresia de pe chipul lui Dugald deveni instantaneu precaută.

– Profesorul? Care profesor?

– Asta te întreb eu pe tine.

– Ei bine, întrebi pe cine nu trebuie. Ce să știe un vânător de cerbi despre profesori? De ce pierzi vremea când ar trebui să ne ducem acasă?

Dugald nu așteptă să vadă dacă Alex îl urma sau nu, ci intră în pădurea reginei de parcă îi cunoștea fiecare centimetru pătrat, și probabil că exact așa era. Alex privi îndărăt. Lăsaseră totul de parcă ar fi fost niște pădurari experimentați: trei copaci cu trunchiurile și crengile aranjate pentru a fi urcate în căruțe. Probabil că administratorul domeniului o să se scarpine în cap întrebându-se cine ordonase treaba, dar n-avea să-și piardă somnul din pricina asta.

Îl ajunse rapid pe Dugald din urmă.

– N-o ajuți pe Mahri având secrete față de mine. Probabil ți-ai dat seama că sunt de partea ei. Știi cine este profesorul, nu-i așa?

– N-o s-o trădez pe fată, și atât îți spun despre asta, declară ritos Dugald fără să se oprească din mers.

Alex recunoștea un zid de piatră când dădea de el.

Mai târziu în acea seară, John Murray se afla la Black Sheep, o cârciumă situată la vreo cinci kilometri vest de Ballater. Din ajun se oprise la fiecare han din regiune, căutând informații despre fiica profesorului, și începea să capete o repulsie profundă față

de berea locală pe care se simțea obligat s-o bea, însă un bărbat fără un pahar în mână într-o cârciumă ar fi arătat ca un șoim printre porumbei, iar Murray nu voia să facă notă discordantă.

Când era întrebat, își explica prezența spunând că spera să-și găsească de lucru la calea ferată, dar era silit să aștepte din cauza inundației. Nu pomenea de fată, deoarece știa că, dacă îl găsea pe Dugald sau pe frații Hepburn, cu siguranță avea s-o dibuiască și pe ea. În afară de asta, ultimul lucru pe care profesorul și-l dorea era să atragă atenția asupra ei. Dacă și când era găsită, o să se ocupe de ea în particular.

Se gândise mult la legătura dintre fată și frații Hepburn. La fel ca profesorul, și el era convins că ea era femeia care îi ajutase să evadeze. De unde îi cunoștea? Era Hepburn contactul ei din Balmoral? Părea mai plauzibil.

Deocamdată renunțase să-l mai caute pe vânătorul de cerbi. Nimeni nu știa unde locuia – presupunând că avea un domiciliu stabil – și nici nu-și aminteau când îl văzuseră ultima oară. În lunile de vară își lua uneori slujbe ciudate, dar când începea sezonul de vânătoare era foarte solicitat și făcea bani mai mult decât suficienți ca să-i ajungă până în sezonul următor.

Zăbovea asupra unei halbe de bere la tejghea, gândindu-se că mulțimea era mai tăcută decât de obicei, probabil din cauza înmormântării de mai devreme. Părea că majoritatea clienților participaseră la funeraliile lui Dickens și încă jeleau dispariția unui om pe care îl respectaseră, dar și modul brutal în care viața îi fusese curmată.

– O poveste tristă, comentă Murray adresându-se bărbatului de lângă el. Descoperise că remarcile generale îi erau mai utile decât întrebările precise atunci când încerca să obțină informații de la persoane care nu bănuiau nimic.

– Tristă, spuneți? rosti vecinul său. E tragică. Dickens trebuia să iasă la pensie înainte de Crăciun. Noi n-am mai pomenit așa ceva în Deeside. Ascultați ce vă zic, englezii se află în spatele poveștii ăsteia.

Clientul aflat în partea cealaltă a lui Murray scoase un sunet gutural. Semăna remarcabil de mult cu primul: roșcovan și solid. Ar fi putut fi frați.

Primul bărbat se simți ofensat.

– Da' teoria ta care-i, Tam o' Shanter[1]?

– Tam Shackleton e numele meu, după cum foarte bine știi! E limpede ce s-a întâmplat, nu? Dickens a fost înjunghiat în spate. El era un om prudent. N-ar fi lăsat niciodată un englez să se apropie dacă nu-i era prieten.

„Dacă ai ști", gândi Murray. De atât era nevoie, de o mică neatenție, și jocul se sfârșea, iar asta li se putea întâmpla și celor mai buni. Când Dickens îi întorsese spatele lui Ramsey, el nu pricepuse că avea de-a face cu un fanatic. Un fanatic nu se gândea la consecințe, ci ataca oricum.

Primul bărbat spuse:

– Tipul ăsta, Hepburn, e mai mult englez decât scoțian, nu-i așa? Era prietenul lui Dickens. Cel puțin, așa se pretindea. Veneau pe-aici câteodată. Nu mi-a plăcut niciodată de el.

– Nici mie, zise tovarășul său. Nu era sociabil, nu ca tipul celălalt care venea uneori cu ei.

– Te referi la ăla care fuma ca un turc? Secretarul reginei?

– Da. Își spune Mungo Miller, dar eu tot aș zice că e mai mult englez decât scoțian. E destul să-l auzi vorbind.

„Sfinte Iisuse!" Țărănoii ăștia păreau la fel de nebuni ca profesorul și discipolii săi. Nu era de mirare că Scoția reprezenta un focar de spirite aprinse. Însă asta nu-l deranja, nu când serviciile sale aveau căutare.

Se lăsă tăcerea în timp ce ambii gentlemeni sorbiră câte o gură zdravănă de bere. „Băutură de muieri", gândi Murray, dar reuși să înghită și el încă o dușcă, numai ca să pară sociabil. Însă el nu era un animal social. Sentimentele nu aveau nici o legătură cu felul în care își trăia el viața. Și nu era alegerea lui. Se născuse lipsit de sentimente. Nu le ura și nici nu-i displăceau țintele sale. Nu ținea

[1] Beretă scoțiană (cu pompon) (n.tr.)

niciodată partea unuia sau altuia. Cine îl plătea îi era stăpân – pentru scurtă vreme.

Temperatura conversației scăzuse; Shackleton rosti pe un ton încrezător:

– Nu m-ar surprinde dacă secretarul reginei i-ar ascunde pe frații Hepburn în pădure.

– Ce te face să zici asta, Tam?

Vocea lui Shackleton deveni o șoaptă:

– Cine altcineva l-ar ascunde pe Hepburn? Miller este singurul prieten pe care îl are.

– Cred că tipul a plecat de mult de-aici.

Temperatura creștea din nou.

– Ei, nu zău, asta crezi? Atunci, spune-mi: De ce se furișează secretarul reginei afară din clădire, la orice oră din zi și din noapte? Ai? Jack al meu lucrează la castel și l-a văzut cu ochii lui. Pe ploaie sau pe soare, domnul secretar al reginei se strecoară printre tufișuri.

Celălalt bărbat râse batjocoritor.

– Iese ca să fumeze! Credeam că toată lumea știe asta. Iar tu exagerezi. Nu se furișează printre tufișuri. Există un mic adăpost de piatră lângă zidul castelului. Acolo se duce. Și nici nu este singurul.

Își goli halba și o trânti pe tejgheaua barului. Shackleton făcu același lucru. Se uitară urât unul la altul. Murray avea senzația acută că era pe cale să descopere ceva. Nu dorea ca discuția să se încheie sau să se transforme într-o ceartă, însă nici nu voia să pară prea nerăbdător ori prea curios. Străinii băgăcioși erau adesea priviți cu suspiciune în satele mici.

– Dați-mi voie să vă ofer câte o băutură, spuse el.

Shackleton îi adresă o privire ușor întrebătoare.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. O să iau un whisky.

Celălalt încuviință afabil:

– Și eu la fel.

Whisky-ul costa mult mai mult decât berea la halbă. „Poți fi sigur că muntenii vor profita de un inocent scoțian de la câmpie", gândi Murray. Băgă mâna în buzunar, scoase niște mărunțiș și îl trânti pe tejghea.

– Cârciumarule, vreau un whisky, și la fel pentru prietenii mei.

Capitolul 13

Întârziară la cină, dar nici o cină nu-i aștepta, nu se simțea miros de somon copt, pește pe care Dugald îl prinsese cu o zi înainte.

Juliet îi întâmpină la ușa din spate. Chipul ei era alb ca o coală de hârtie.

– A plecat, spuse ea. Mahri a plecat.

– A plecat? Unde a plecat?

Alex intră în casă și se duse direct la bucătărie, ca și cum s-ar fi așteptat s-o găsească pe Mahri acolo. Era strălucitor de curat și toate obiectele se aflau la locurile lor. Pe masă nu se afla nimic care să arate că se ocupase cineva de pregătit cina.

Ceilalți se înghesuiră pe urmele lui. Dugald rosti:

– N-ar fi plecat fără mine.

Dar nu păru foarte convins de cuvintele sale.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Alex lui Juliet.

– Nu știm. Eu și mama am venit de la înmormântare și am găsit casa așa cum o vezi.

– Gavin?

– Mama e la el acum. Credem că Mahri i-a dat ceva de dormit. Când l-am întrebat, a bolborosit ceva, dar n-am priceput nimic.

Un val de emoție îl sugrumă pe Alex. Să-l lase singur pe fratele lui într-o asemenea situație! Nu s-ar fi așteptat la așa ceva din partea ei. Conștiința nu i-ar fi permis să părăsească pe cineva care avea nevoie de ea. Asta crezuse în dimineața aceea, când

plecase împreună cu Dugald. Avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise.

Lăsând asta la o parte, își asuma un risc îngrozitor – o tânără femeie rătăcind singură pe dealuri.

– E vina mea, gemu Juliet disperată. I-am spus că eu și mama ne vom întoarce într-o oră, însă au trecut aproape două până ne-am întors acasă.

Alex dădu din cap. Încă se gândea la situația în care se afla o tânără singură.

Se răsuci brusc și se îndreptă spre scări, după care intră în camera lui Mahri și începu să deschidă sertarele. Cele mai multe erau goale. În șifonier se aflau doar două rochii, cea din tafta maro pe care o purtase în ziua următoare sosirii lor și una gri pe care o purta la bucătărie.

– Thomas Gordon, rosti el cu glas sălbatic.

Își reluase rolul de băiat.

De acolo, se duse în camera lui Gavin. Doamna Cardno se afla lângă patul lui, ștergându-i fruntea cu o cârpă udată cu apă rece.

– Arde tot, spuse ea, iar mintea îi rătăcește.

– Nici vorbă de așa ceva, replică Gavin.

– Mie mi se pare suficient de lucid, zâmbi Alex.

– Triumful minții asupra materiei, murmură fratele său.

– E vrăjitoare, Mahri mi-a spus.

Când păru că fratele lui era pe cale să adoarmă, Alex îl strânse de umăr.

– Gavin, ce ți-a dat?

Nici un răspuns.

Își coborî privirea spre fratele lui. Când plecaseră în dimineața aceea, Gavin fusese palid și avusese privirea tulbure, dar nu în halul ăsta. Schimbarea bruscă a stării sale îl șocă. El era cel mai mare dintre ei doi. El avusese mereu grijă de Gavin.

Asta nu era întru totul adevărat. După povestea cu Ariel, se închisese în sine. Cifrurile solicitau mai puțină atenție decât oamenii. Putea avea încredere în ele. Se detașase emoțional, devenise un lup singuratic. Ce prost fusese să creadă că va putea menține

intactă carapacea pe care o construise în jurul său! Aceasta se spulberase în mii de cioburi. Nu se simțise niciodată atât de neajutorat. Se confrunta cu o dilemă cumplită. Trebuia să aleagă între Mahri și Gavin. Fratele lui avea nevoie de un doctor, nu peste cine știe câte zile, ci chiar în acel moment. Mahri trebuia salvată de propria nechibzuință. Putea să se rătăcească pe dealuri și să moară din cauza intemperiilor.

Coborî la parter.

– Dugald, nu soldații o îngrijorează pe Mahri. Ei nu sunt cu adevărat interesați de ea. De profesor fuge. Am dreptate?

– Da, răspunse vânătorul rostind cuvintele foarte lent, parcă anevoie.

– Poți să dai de urma ei?

– Pot încerca.

– Unde te duci, Alex? vru Juliet să știe.

– Mă duc la Ballater, să răpesc un doctor pentru Gavin. Nu-ți face griji. Știu ce fac. Și, Dugald... spune-i adio lui Mahri din partea mea. Îi doresc toate cele bune.

Juliet își frângea mâinile.

– Despre ce tot vorbești? Cu siguranță, Dugald o va aduce pe Mahri înapoi aici.

Vânătorul de cerbi i se adresă lui Alex fără s-o bage în seamă:

– O să-i spun, flăcăule.

– Să ai mare grijă de ea, Dugald.

– Poți conta pe asta.

Ușa din spate se deschise, lăsând să intre o pală de aer rece de munte. Se auzi zgomot de voci din hol. Alex le făcu semn celorlalți să se ducă într-o parte a bucătăriei și, cu revolverul într-o mână, se ascunse după ușă.

Intrară doi oameni, o femeie înaltă, musculoasă, pe la vreo patruzeci și cinci de ani, și un băiat care purta o beretă din tartan.

– Mahri! exclamă Alex o dată, apoi cu mai multă asprime: Mahri!

Dugald zâmbi larg.

– Domnișoara Napier, anunță el, Vrăjitoarea din Pannanich Wells. Întorcându-se către Alex, îi explică: Mahri ne-a adus o vindecătoare.

Se schimbase din veșmintele băiețești în rochia de zi, iar Alex abia își putea lua ochii de la ea. Cu toate că domnișoara Napier se apucase de treabă și curăța rana infectată, Mahri se postase lângă ea, folosind un prosop curat de olandă pentru a șterge sângele rănitului. Rece, calmă și competentă în condiții de stres – asta era Mahri. Alex știa însă că era mai mult de atât. Era ca unul dintre acele cifruri complexe care poposeau pe biroul lui. Puțin câte puțin, le descifra invariabil secretele, și era ferm hotărât să facă același lucru și în privința ei.

Se întrebă cât de multe îi spusese domnișoarei Napier. Aceasta era femeia cel mai puțin curioasă pe care o întâlnise vreodată. Nu pusese nici o întrebare. Nu ceruse nici o explicație. „Ai încredere în instinctele tale", obișnuia să-i repete bunica lui, iar instinctele îi spuneau că vrăjitoarea le dorea tuturor numai binele.

Privirea i se îndreptă spre Gavin. Acum se odihnea tăcut, însă obrajii îi erau palizi și avea cearcăne sub ochi. Mahri mărturisise că-i dăduse o mică doză de laudanum înainte de a pleca s-o aducă pe vrăjitoare. Nu-i înșelase încrederea. Nu-l abandonase pe Gavin, lăsându-l să se descurce de unul singur. Se dusese după ajutor. Făcuse ce trebuia făcut, după cum spusese ea, și asta era tot.

– Mai mult, îi porunci Mahri sfredelindu-l cu privirea.

– Bine.

Era treaba lui să-i ducă pacientului la buze lingura cu ceaiul de plante al vrăjitoarei, menit să-i reducă febra. Aceasta adusese plantele cu ea, la fel și apă din faimoasele fântâni de la Pannanich. Și ceaiul părea să dea rezultate. Se gândi că avea probabil și ușoare efecte sedative. Cu siguranță, Gavin habar n-avea de nimic, ceea ce era mai bine. Alex nu credea că fratele lui ar fi fost încântat să știe că două femei îl doftoriceau în condițiile în care între ochii lor și goliciunea lui se afla doar o pânză decent drapată.

Ea îi spusese că văzuse destui bărbați dezbrăcați. Poate că nu era o glumă. Sincer vorbind, nu-i păsa. Sărutul lor fusese un fragment de cod pe care îl rezolvase. Mahri era inocentă față de pasiunea masculină, dar era ca o piersică pârguită, așteptând parcă să fie culeasă.

Iar Alex ar fi frânt brațul oricărui bărbat care s-ar fi întins s-o culeagă, chiar dacă ar fi fost vorba de el însuși.

– Mahri, adu-mi alifia, ceru domnișoara Napier.

Ascultătoare, fata căută într-o tolbă de iută și scoase un borcănel pe care îl deschise și i-l dădu vindecătoarei.

– Rana n-avea nici o șansă să se vindece, anunță aceasta. Vedeți cum o rodea pansamentul? Fratele dumneavoastră trebuie că s-a chinuit singur. Fie asta, fie puțină murdărie sau altceva a rămas înăuntru. Aveți grijă să rămână curată, aplicați alifia ori de câte ori îi schimbați pansamentul și nu-i dați voie să se ridice.

– Supremația minții asupra materiei, râse amar Mahri. Văzând privirea întrebătoare a domnișoarei Napier, o lămuri: Gavin a crezut că poate face rana să se vindece doar prin puterea voinței. Ne-a păcălit pe toți.

– Este ceva în spusele lui. O atitudine pozitivă poate ajuta vindecarea, însă este o prostie să nu te folosești de toată știința acumulată de doctori și de botaniști de-a lungul secolelor.

Alex nu auzise niciodată de Vrăjitoarea din Pannanich, dar domnișoara Napier îi amintea de propria bunică, Vrăjitoarea din Drumore: educată, cu limbaj elevat și cu daruri pe care muritorii de rând abia dacă și le puteau imagina.

– Aveți o atingere magică, îi spuse. Acesta este motivul pentru care localnicii vă numesc vrăjitoare?

Ea tocmai înfășura un bandaj peste pansamentul proaspăt.

– Mă confundă cu mătușa mea. Își ridică privirea și zâmbi. Ea crede în magia străveche. Eu am încredere în plantele mele.

– Dacă aș fi știut că locuiți în apropiere, aș fi trimis mai repede după dumneavoastră. Mahri, ar fi trebuit să-mi spui. Pannanich se află la doar trei kilometri pe drum, nu-i așa?

– Dacă ți-aș fi zis că m-aș duce să consult o vrăjitoare, ai fi râs în hohote, replică ea privindu-l pe sub sprâncene. Tu voiai un doctor, un doctor adevărat.

Buzele lui se arcuiră.

– Nu mă cunoști nici pe jumătate atât de bine cât crezi.

Domnișoara Napier începu să-și strângă lucrurile.

– Aveți grijă să se odihnească o zi sau două, iar eu o să vă las alifie și o pungă cu ierburi pentru ceai, în caz că îi revine febra. Mahri, știi ce ai de făcut?

Tânăra femeie încuviință din cap.

Domnișoara Napier nu putu fi convinsă să rămână să ia cina cu ei sau să primească bani pentru treaba făcută, dar acceptă bucuroasă unul dintre somonii mari pe care îi prinsese Dugald. Acesta urma s-o însoțească acasă, dar ea zăbovi pe veranda din spate pentru a schimba două vorbe cu Alex între patru ochi.

– Înainte să plec, mătușa m-a rugat să vă transmit un mesaj.

– Mătușa dumneavoastră?

– Vrăjitoarea din Pannanich Wells.

Păru să ezite, dar el rosti cu seriozitate:

– Care este mesajul, domnișoară Napier?

– Nu sunt sigură că pot să iau în serios tot acest hocus-pocus, râse ea stânjenită.

– Vă rog, îi ceru el simplu.

Ea suspină.

– „Să-și întrerupă călătoria în Aboyne", asta a zis. „Să-și întrerupă călătoria în Aboyne."

– Domnișoara Napier este o femeie remarcabilă, comentă Alex. Cum ai ajuns s-o cunoști?

Se uită la cărțile pe care le avea în mână și le aranjă în ordine. El și Mahri se aflau în camera lui Gavin, supraveghindu-și pacientul. Doamnele Cardno se aflau la parter, strângând masa după ce savuraseră cu toții delicios somon al lui Dugald, iar vânătorul, ca de obicei, supraveghea împrejurimile.

– Nu mă pot concentra, oftă Mahri azvârlindu-și cărțile. Cât e ceasul?

– Abia a trecut de 10. N-ai răspuns la întrebarea mea.

Mintea ei verifică rapid povestea. Nu descoperi sincope, așa că începu pe un ton firesc:

– Într-o vară, părinții mei au închiriat o cabană lângă Pannanich Wells, pentru ca mama să poată face o cură cu acele ape faimoase pentru puterile lor tămăduitoare. Cu ocazia asta am cunoscut-o pe domnișoara Napier. Venise să aibă grijă de mătușa ei. Bătrâna doamnă era bolnavă și zăcea la pat.

– Vrăjitoarea din Pannanich Wells?

– Da. Ele sunt vrăjitoare de generații întregi, dacă e să te iei după spusele localnicilor.

– O, chiar îi cred. Continuă.

Mahri îi aruncă o privire tăioasă. El avu grijă să nu zâmbească.

– Eu eram doar un copil, dar mi s-a părut că vrăjitoarea avea o sută de ani. De fapt, avea doar vreo șaizeci. Avea o problemă gravă de sănătate, nu-mi amintesc exact care. În orice caz, domnișoara Napier era specialistă în plante. Nimeni nu poate spune ce a vindecat-o pe vrăjitoare, dacă au fost apele sau darul domnișoarei Napier, dar bătrâna doamnă este încă în putere.

– Ciudat.

– Ce anume?

El ridică din umeri.

– Este evident că domnișoara Napier e bine educată și are niște daruri ieșite din comun. De ce ar accepta să se îngroape în mijlocul pustietății?

– Pentru că era nevoie de ea, zise Mahri cu asprime. Este singura rudă în viață a mătușii sale. Cine altcineva să aibă grijă de bătrâna doamnă dacă nu nepoata ei?

– Și când starea ei de sănătate s-a îmbunătățit?

– Se îndrăgostise deja de Deeside și nici nu mai concepea să părăsească ținutul.

El o privi pe deasupra cărților care formau un evantai în mâna sa.

– Pare că o cunoști bine.

– Nu chiar. Am cunoscut-o prin intermediul mamei. Uitasem practic de ea până când starea lui Gavin s-a înrăutățit. M-a apucat disperarea. Apoi, mi-am adus aminte de domnișoara Napier și de mătușa ei. Nici măcar nu eram sigură dacă mai locuiesc aici.

– Slavă Domnului că au fost aici.

– Da.

– Dar mama ta? S-a vindecat?

– Tata n-a fost niciodată încântat de leacurile băbești, oftă Mahri clătinând din cap. Spunea că vrăjitoarea și nepoata ei sunt niște șarlatane. A avut grijă ca mama să fie îngrijită de ceea ce el numea „un doctor adevărat", dar acesta a zis că fusese chemat prea târziu.

– Trebuie să-ți fi fost greu. Știu că, atunci când a murit mama, am fost de neconsolat.

Izbită de cuvintele lui, își ridică privirea spre el, apoi dădu încet din cap.

– Așa m-am simțit și eu.

– Vezi, nu suntem foarte diferiți.

– În anumite privințe, poate.

– Familia este importantă, nu ești de acord?

Treaba asta ducea undeva, neîndoielnic, așa că tânăra femeie se puse în gardă. Își luă cărțile și se prefăcu a le studia.

– Presupun.

– Presupui? pufni Alex lăsându-se pe spate. Mie mi se pare că familia ta înseamnă foarte mult pentru tine.

Strecurându-se cu grijă între adevăr și ficțiune, ea răspunse:

– Ei bine, au însemnat, dar acum nici unul dintre ei nu mai este. Nu voi avea nici măcar o nepoată care să-mi țină de urât la bătrânețe.

Amuzamentul licări scurt în ochii lui.

– Asta e o aiureală. Vei avea un soț și copii, ți-o garantez. Te-am sărutat, îți amintești?

– Încetează imediat! ripostă ea cu înflăcărare. Să nu crezi că nu știu ce faci. Ești un agent al Serviciilor Secrete, iar acesta este un interogatoriu. Încerci să mă tulburi ca să-ți spun ce vrei să afli.

– De ce ai crede asta? Ți-am făcut un compliment. Îmi pare rău că a început prost, dar nu-mi amintesc un sărut care să-mi fi făcut o plăcere mai mare.

Culoarea înflori în obrajii ei. Amintirea acelui sărut îi stârnea furnicături pe piele. Rosti printre dinți:

– Dacă nu e un interogatoriu, atunci ce este?

– Încerc doar să-ți înțeleg firea.

– Ți-am spus tot ce trebuie să știi!

– Prostia aia despre un pretendent îndărătnic care a atacat-o pe regină pentru a te face să regreți că i-ai dat papucii?

– Deci *este* un interogatoriu. Știam eu!

Nu se mai prefăceau că-i interesa jocul de cărți. Cu toate că își menținură vocile coborâte, privirile lor se ciocniră și se susținură. El cedă primul.

– Ascultă, știu că ai fost membră a societății Demos. Își aminti viziunea cu Mahri acceptând pumnalul lângă o cascadă. Nu cred că erai la curent cu țelurile lor reale, iar când ți-ai dat seama, ai fost distrusă. Îți înțeleg loialitatea față de ei. Ei sunt familia pe care ai iubit-o și pe care ai pierdut-o. Am văzut ce fel de om ești, urmă el schițând un zâmbet. Nu-ți abandonezi prietenii, nu, nici măcar atunci când nu le datorezi nimic. Mă gândesc la mine și la Gavin. Dar loialitatea față de cine nu trebuie este primejdioasă. Demos a încercat s-o asasineze pe regină. Vor mai fi și alte ținte. Poți să rămâi nepăsătoare și să te uiți cum mor oameni inocenți?

De parcă ea nu ar fi trecut prin chinurile iadului încercând să se decidă cum era mai bine să procedeze! Pornise cu cele mai bune intenții, dar acum toată povestea se transforma într-un coșmar.

Tăcerea ei îi puse lui Alex răbdarea la încercare.

– Cum poți să le fii loială acelor gunoaie? Ai măcar idee ce fac? Nu? Dă-mi voie să-ți spun. Prețioasa ta societate secretă a ucis trei agenți buni care întâmplător îmi erau prieteni. Au murit în urma exploziei unei bombe. Eu abia am scăpat cu viață, și asta

doar pentru că verificam o altă parte a clădirii. Știi ce carnagiu poate pricinui o bombă? E mai rău decât la un abator.

– Încetează! Făcu o pauză până când simți că își putea controla vocea. Dacă încerci să mizezi pe omenia mea, n-o să-ți meargă, pentru că nu-ți pot spune ce nu știu. Așa că nu mă mai hărțui. Eu...

– Îți spun pentru că vreau să te ajut, o întrerupse el cu asprime. Noi nu suntem dușmani, Mahri, suntem aliați.

– Atunci, lasă-mă să plec.

– Nu pot fi de acord cu asta.

Mahri se ridică de pe scaun, cu spinarea dreaptă, cu bărbia înălțată.

– Deci, acum știm cum stăm. Noapte bună, domnule Hepburn!

– Cine este profesorul? o întrebă Alex; tresări când Mahri trânti ușa în urma ei.

O luase razna. Nu știa ce-l apucase. Nu vorbea niciodată despre ziua în care prietenii lui muriseră. Ce naiba își imagina că face?

Devotamentul ei față de Demos îl scotea din sărite, un grup de nebuni subversivi care nu dădeau doi bani pe justiție sau lege, decât dacă servea scopurilor lor. Demos. Asasini. Ucigași. Inadaptabili. Cum de ajunsese cineva ca Mahri în acea fraternitate de trădători?

Mahri era prea loială și avea prea multă onoare pentru propriul bine. De asemenea, avea o voință puternică, era plină de compasiune, altruistă și o mincinoasă patentată.

Se încruntă. Intenționa să-l părăsească la prima ocazie, însă el n-avea să permită să se întâmple așa ceva. Dorea s-o țină în siguranță. Dorea s-o țină...

Asta era problema. Dorea s-o țină.

Cuprins de agitație, se ridică și începu să umble prin încăpere. Dintr-odată observă o mișcare în pat. Se apropie, puse mâna pe fruntea fratelui său și constată că febra îi mai scăzuse. Ochii lui Gavin se deschiseră puțin, apoi se închiseră deranjați de lumina lămpilor.

– Sete, șopti el.

Alex luă cana cu ceaiul domnișoarei Napier și-i turnă cu grijă câteva picături pe buzele uscate.

– Mai vreau, rosti bolnavul, iar Alex îi dădu.

– De îndată ce te vei simți în stare, o să facem o mică excursie. O să plecăm de-aici de îndată ce tu...

Gavin se cufundase însă din nou în somn.

Alex lăsă jos cana. Se simțea copleșit și incapabil în fața sarcinii de a-i ocroti pe toți. Vrăjitoarea zisese că trebuia să-și întrerupă călătoria la Aboyne, însă el nu voia să se oprească în Aboyne, dorea să se ducă la Aberdeen. Gavin trebuia să fie văzut de un doctor. La Aberdeen avea colegi care îi puteau ajuta. Îi puteau telegrafia lui Durward, la Whitehall. Planul întocmit de el pentru a scăpa de-acolo era riscant, dar nu imposibil. Singurul inconvenient era Mahri. Cu prima ocazie, ea avea să fugă.

Se așeză la loc și închise ochii. Era clarvăzător, ceea ce ar fi trebuit să-i ofere un oarecare avantaj. Mintea i se goli și o lăsă așa un minut întreg, apoi o deschise încet către orice urma să i se arate.

Dincolo de pumnalul lui Mahri, sigura legătură pe care o avea cu Demos era cuțitașul de scrisori pe care Ramsey îl folosise pentru a-l ucide pe Dickens. Ultima dată când văzuse peruca blondă fusese la White Stag, exact înainte ca Dugald să-l doboare.

Se ridică și deschise șifonierul în care își ținea tolba. Imaginea lui Miller îi veni în minte, la fel ca prima dată când ținuse în palmă cuțitașul de scrisori. Încercă iritat s-o alunge, deoarece el pe Ramsey îl dorea. Însă imaginea lui Miller nu se lăsă înlăturată, ci se aprinse în mintea lui ca o minge de foc. Nu mai era o imagine, ci un torent de emoții și un talmeș-balmeș de cuvinte.

Alex își deschise palma. Degetele îi tremurau. Nu se întrebă cum de îi apăruse această viziune sau de ce era diferită de altele. Darul pe care îl avea era nou pentru el, îl căpătase cu doar câteva luni în urmă. Avea multe de învățat despre clarvăzători și ce puteau și nu puteau ei să facă. Tot ce știa era că prietenul său Miller avea un necaz.

Cuvintele. Care erau cuvintele ce îi veneau din mintea lui Miller? Care erau cuvintele? Dar acum nu mai existau cuvinte, ci doar o tăcere îngrozitoare.

Totul în el, toate instinctele, toate simțurile, se ascuți brusc ca lama unui brici. Era acum ori niciodată.

Capitolul 14

Alex îi trezi pe toți la mijirea zorilor. Când Mahri se deșteptă de-a binelea, primul gând fu că i se întâmplase ceva lui Gavin în timpul nopții. Își luă șalul, îl aruncă pe umeri și străbătu grăbită coridorul spre camera lui. Când văzu că patul era gol și nefăcut, inima îi stătu în loc.

În capul scărilor le întâlni pe Juliet și pe mama ei. La fel ca ea, și ele își puseseră câte un șal peste cămășile de noapte. Nu erau sigure ce le trezise, așa că zăboviră indecise până când o ușă se deschise la parter, iar o voce masculină le strigă să vină așa cum erau și să ia micul dejun.

Alex le întâmpină în prag. Părea foarte serios.

– Intrați, doamnelor, spuse el. Micul dejun vă așteaptă. Îmi pare rău dacă v-am alarmat, însă timpul e esențial. Cu cât plecăm mai repede de-aici, cu atât mai ușurat mă voi simți.

Pe Mahri o surprinseră câteva lucruri. Alex era proaspăt bărbierit și își tunsese părul, la fel și Dugald. Imaginea lui Gavin fu însă cea care o șocă. Cu toate că purta un costum șifonat, iar chipul încă îi era foarte palid, era evident că își recăpătase parțial puterile și complet rațiunea.

După părerea ei, meritele domnișoarei Napier nu mai puteau fi puse la îndoială de nimeni.

– Alex îmi spune că o să luăm trenul și că trebuie să plecăm de îndată, rosti el izbutind să zâmbească dureros de slab.

– Încotro? întrebă Juliet derutată.

– La Aberdeen, desigur, replică Gavin. Unde în altă parte merge trenul? Nu e nevoie să fii atât de mohorâtă, Juliet. O să călătoresc cu stil.

Mahri se trânti pe cel mai apropiat scaun. Ochii ei îl priveau neclintiți pe Alex. Îi simțea graba vibrând sub calmul exterior, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cine pleacă?

– Noi toți, o lămuri el așezându-se la masă și oferindu-le un urcior cu lapte. Porridge, anunță, de parcă ei s-ar fi putut să nu identifice conținutul castroanelor. Este singurul lucru pe care știu să-l gătesc.

Nimănui nu-i păsa de micul dejun. Toți îl priveau întrebători pe Alex.

– Lucrurile stau în felul următor, zise el lăsându-și jos lingura. Până în acest moment, norocul a fost de partea noastră, dar asta s-ar putea schimba. Inundația ne-a fost de ajutor, însă acum, că lucrurile aproape au intrat în normal, soldații se vor întoarce la îndatoririle lor. Pricepeți ce înseamnă asta? Căutarea lui Gavin și a mea – și a ta, Mahri – se va relua cât de curând. În ceea ce mă privește, aș prefera să cad în mâinile colegilor din Aberdeen decât să fiu arestat de colonelul Foster. Uitați-vă ce i-a făcut deja lui Gavin.

– Doar nu te gândești să te predai, nu? interveni fratele său.

Alex clătină din cap.

– Doar dacă asta îmi ordonă șeful meu. Durward este un om bun, un om cinstit. Când vom ajunge la Aberdeen, o să-i telegrafiez și o să-i spun tot ce știu.

Juliet părea mai confuză ca niciodată.

– Dar Gavin nu este în stare să călătorească. Ai auzit ce a spus domnișoara Napier. Are nevoie de odihnă și...

Gavin o întrerupse cu blândețe, dar ferm.

– Alex știe ce face. Am încredere în instinctele lui.

Mahri se uită la Alex, apoi își coborî ochii spre bolul ei. Și ea avea încredere în instinctele lui, dar era ceva ce nu le spunea, ceva crucial. Îl privi pe Gavin. El era excepția. Părea la fel de calm

și de hotărât ca fratele său. „Da, gândi ea. Alex i s-a confesat lui Gavin." Nu se simți jignită sau lăsată pe dinafară. Alex Hepburn era un om bun, săritor. Toată lumea din încăpere știa că se poate baza pe el.

Dar ea? Oare și ea se putea baza pe el?

Ce conta dacă se putea sau nu baza pe el? Ea avea încredere în propriile instincte. Și ce-i spuneau instinctele? Răspunsul îi invadă mintea ca o ceață din Highlands furișându-se într-o fortăreață. Nu-l putu alunga. „O, nu! își zise cu asprime. Nu ești atât de proastă, încât să lași un sărut oarecare să-ți zăpăcească mințile."

Nu se îndrăgostea de el. La finalul acestei aventuri înfiorătoare, când avea să înceapă o nouă viață, Alex Hepburn urma să dispară treptat din amintirea ei.

– Ești foarte tăcută, Mahri, remarcă el. La ce te gândești?

La ce se gândea? Înghiți o gură de porridge plin de cocoloașe în vreme ce se străduia să-și adune gândurile. În cele din urmă, spuse:

– Mă întrebam de ce nu ai zis asta aseară. De ce ai așteptat până acum ca să ne spui că trebuie să plecăm?

O umbră păru să treacă peste ochii lui, dar dispăru repede.

– A trebuit să văd dacă Gavin se simte suficient de bine pentru a întreprinde această călătorie. Răspunsul n-o satisfăcu, dar înainte de a apuca să formuleze o altă întrebare, el spuse: Acum, uitați care e planul.

Părăsiră casa în două grupuri. Primul era alcătuit din doamnele Cardno și din Mahri, care se dădea drept vărul lui Juliet, fiind îmbrăcată ca un tânăr gentleman, în veșminte care îi aparținuseră răposatului tată al lui Juliet. După părerea lui Alex, era o îmbunătățire față de Thomas Gordon. Mahri se pricepea de minune să interpreteze roluri masculine. Abia îi venea să creadă în ce hal îl păcălise – dar nu pentru mult timp.

Al doilea grup era alcătuit din el și Dugald îmbrăcați în tunicile verzi ale Gărzii Regale, iar Gavin, în costumul lui boțit, se dădea drept prizonierul lor.

Avură parte de primul test la traversarea podului spre Ballater. La fiecare capăt al acestuia se aflau două santinele, dar pe pod mai erau și oameni care reparau stricăciunile produse de inundație. Juliet își jucă bine rolul de cochetă. Era și îmbrăcată corespunzător, într-o rochie maro strânsă pe bust, cu o fustă evazată care foșnea la fiecare pas. Mama ei, în negru, se sprijinea cu toată greutatea de brațul lui Mahri. Când doamna Cardno se împiedică și căzu în genunchi, santinelele se grăbiră să-i ajute pe Juliet și pe vărul ei să o ridice.

Fusese un spectacol pe cinste.

– Acum! ordonă Alex încet.

Păși pe pod, Gavin dând impresia că fusese bătut rău. Bărbia îi era coborâtă în piept și abia își târa picioarele. Una dintre santinele veni în întâmpinarea lor, însă atenția sa îi era pe jumătate îndreptată spre Juliet, care sporovăia despre faptul că se duceau la Aberdeen ca să facă niște cumpărături. Într-o mână, Mahri strângea o geantă de călătorie din piele. În caz că era întrebată, avea să spună că vacanța cu verii săi se sfârșise, iar acum, se întorcea acasă, în Aberdeen. Cealaltă mână îi era în buzunar, cu degetele strânse pe micul ei revolver.

– Încep necazurile! șopti Dugald din colțul gurii.

– Prostii, replică Gavin. Amintește-ți cine a fost bunica noastră, i se adresă lui Alex. Am exersat. Nu-i deloc greu.

Se opriră când santinela ajunse la ei. Alex zise:

– Îl ducem pe acest om cu trenul la Aberdeen, pentru a fi interogat. Iată ordinele semnate de colonelul Foster.

Documentul pe care i-l întinse avea hârtia cu antet a reginei, șterpelită de către Miller pentru el. Ordinele și semnătura lui Foster erau însă false, opera lui Alex. Imaginea era întregită de eghiletul de pe umărul lui stâng, care-i confirma gradul de căpitan.

Santinela cercetă documentul. Când își ridică privirea spre Alex, nu se zări în ochii lui nici urmă de suspiciune.

– Poate că veți avea nevoie de cineva care să vă deschidă calea, domnule căpitan, rosti el.

– Mulțumesc.

– Veniți pe-aici. Vă conduc eu la gară.

Gavin zâmbi cu superioritate, însă Alex se încruntă. Era prea ușor.

Traversară fără nici o problemă podul și curând mergeau pe Bridge Street către Station Square. Lui Alex i se părea că fratele său se lăsa mai greu pe el și începu să se întrebe dacă făcuse bine alegând acel itinerar. Viziunea primită de la Mungo fusese cea care îl pusese în mișcare. „Acum sau niciodată." Acela fusese mesajul, dar ceea ce îl îngrijorase mai mult fusese tăcerea înfiorătoare care urmase.

Nu se putea gândi la Mungo în clipa asta. Avea nevoie de toată concentrarea pentru a-și duce misiunea la bun sfârșit.

Mahri și doamnele Cardno se duseră la ghișeu pentru a-și cumpăra biletele. După aceea urmau să se ducă în sala de așteptare a gării pentru se asigura, înainte de a urca în vagon, că lucrurile decurgeau conform planului. Trenul deja începea să scoată aburi. Existau doar câțiva pasageri pe peron, însă lucrurile aveau să se schimbe pe măsură ce opreau în fiecare sătuc de pe traseu. Erau doar vreo zece kilometri între gări, iar până să ajungă la Aberdeen, trenul avea să fie plin de călători.

Șeful gării se apropie și se uită bănuitor la soldați și la prizonierul lor. Alex îi dădu ordinele contrafăcute și, din nou, fură lăsați să treacă. Aleseră ultimul vagon, destinat exclusiv pasagerilor de la clasa întâi, pregătiți să împiedice intrarea oricărui călător, nu că ar fi încercat cineva. Un vagon în care se aflau soldați înarmați care păzeau un criminal primejdios era ceva ce toată lumea părea hotărâtă să evite.

Așteptară până când rămaseră singuri, apoi Dugald îi scoase lui Gavin cătușele, în vreme ce Alex inspectă rapid și celelalte două compartimente din vagon. Creierul lui înregistră totul automat: ușile, ferestrele, ieșirile. Atâta vreme cât trenul era în mișcare, puteau respinge un atac. Dacă era să aibă necazuri, acestea erau de așteptat în una din numeroasele stații dintre Ballater și Aberdeen.

Se uită pe geam și le văzu pe Mahri și pe tovarășele ei urcând în vagonul din fața lor. Nu aveau cum să li se alăture. Fiecare vagon era complet izolat de celelalte. Până când trenul nu ajungea la Aboyne, nu aveau cum să comunice.

„Să-și întrerupă călătoria la Aboyne."

Nu dacă avea vreun cuvânt de spus. Acolo nu le-ar fi fost cu nimic mai bine decât dacă rămâneau în Ballater. Trebuiau să ajungă la Aberdeen. În afară de asta, multe femei în vârstă din Scoția pretindeau că sunt vrăjitoare. Cine l-ar fi putut lămuri dacă Vrăjitoarea din Pannanich Wells era autentică sau doar o bătrână superstițioasă?

Tocmai el vorbea? Cine ar fi putut dovedi că era un clarvăzător autentic?

Cu o zguduitură, trenul se puse în mișcare. Clătinând din cap și zâmbind puțin, se lăsă să cadă pe cea mai apropiată banchetă; gândurile sale se concentrară asupra obstacolelor pe care riscau să le întâmpine.

Mahri părea calmă, dar, sub exteriorul rece, nervii îi erau întinși la maximum. Se gândea că totul era prea ușor. Santinela de la pod fusese prea îngăduitoare, iar același lucru putea fi spus și despre șeful gării. Aceștia ar fi trebuit să pună mai multe întrebări, să ezite înainte de a-i lăsa să treacă. Se întrebă dacă nu cumva intraseră în vreo capcană.

Nu avu prea mult timp să zăbovească asupra grijilor ei, deoarece Juliet și doamna Cardno o tot atrăgeau în conversație. Vorbiră despre magazinele de haine din Aberdeen și despre frumoasele peisaje pe care le zăreau de la fereastra trenului, clătinând din cap la vederea câmpurilor inundate și la gândul privațiunilor pe care urmau să le îndure fermierii și familiile lor la venirea iernii. Cu toate acestea, pe măsură ce în fiecare stație tot mai mulți călători se urcau în tren, tensiunea din micul lor compartiment deveni aproape palpabilă.

După ultima oprire înainte de Aboyne, flecăreala se stinse cu totul. Mahri revedea în minte partea următoare a planului lui

Alex. El nu dorea să ajungă la Aberdeen îmbrăcat în uniformă. Voia să se piardă în mulțime cât mai repede posibil, în caz că se întâmpla ceva neprevăzut. Asta făcea necesară existența unui schimb de haine, iar ea le avea în geanta de voiaj, alături de leacurile pe care domnișoara Napier le lăsase pentru Gavin.

Ajunseră în Aboyne prea repede pentru gustul ei, când ea încă repeta în minte rolul fiecăruia. Metalul scrâșni pe metal, motorul făcu să izbucnească un nor de abur, iar ușile se deschiseră înainte de oprirea trenului.

– Ești gata, mamă? vru Juliet să știe.

În ochii vârstnicei doamne licărea o scânteie febrilă.

– Ultima dată când m-am simțit la fel de pregătită a fost în ziua când m-am măritat cu tatăl tău.

– Nu cred că vreau să mai aud ceva pe tema asta, râse Juliet făcându-i cu ochiul lui Mahri.

Aceasta zâmbi, dar ochii ei erau ațintiți asupra peronului de dincolo de geam. Îl văzu pe Alex coborând din vagon. Vânzători ambulanți mergeau pe lângă tren, oferind ziare din Aberdeen, chifle și plăcinte fierbinți de la brutăriile locale. Alex cumpără un ziar și privi cercetător prima pagină. Acesta era semnul prin care li se indica să coboare.

Mahri îi dădu lui Juliet geanta de voiaj și deschise ușa vagonului. Odată ajunsă pe peron, cu politețea unui adevărat gentleman, le ajută pe cele două doamne să coboare. Făceau o scurtă plimbare pentru a-și dezmorți picioarele, sau mai degrabă aceasta era impresia pe care sperau să le-o lase curioșilor.

Ajungând lângă Alex, Juliet se aplecă pentru a-și scoate o pietricică din pantof. Când își îndreptă trupul, nu mai avea geanta în mână. Doamna Cardno își răsfirase voluminoasele fuste pentru a camufla transferul. Era sarcina lui Mahri să vegheze.

– S-a făcut, îi șopti Juliet la ureche. Alex a luat geanta.

Mahri dădu absentă din cap. Mintea ei funcționa în același fel ca a lui Alex, așa că îi categorisea și îi evalua grăbită pe oamenii de pe peron. Toți păreau inocenți. Cu toate acestea, în timp ce se urca în vagon, se uită pe furiș peste umăr.

Și încremeni. Câțiva pasageri care întârziaseră, gentlemeni bine îmbrăcați, unul într-o lungă haină maro, se îndreptau spre ultimul vagon al trenului, vagonul lui Alex. Îl recunoscu pe unul dintre ei, cu toate că el nu ar fi recunoscut-o. Era Murray, omul de încredere al tatălui ei.

Îi luă doar o fracțiune de secundă să ia o hotărâre. Sări pe peron și trânti ușa vagonului în urma ei.

John Murray, bărbatul în lunga haină maro, fusese primul pasager care coborâse din vagonul său. Imediat în urma lui se aflau însoțitorii săi, trei pistolari care se răsfirară în vreme ce el se îndrepta agale spre partea din spate a trenului. Credea că se lămurise. Alex Hepburn făcea pe soldatul. Tânărul pe jumătate târât, pe jumătate cărat în gara de la Ballater trebuia să fie fata, iar celălalt individ, care și el se dădea drept soldat, probabil că era tovarășul lui Hepburn, despre care Miller spusese că nu-i știa numele. Ar fi trebuit să fie actori, la cât de bine își jucau rolul.

Murray nu se așteptase ca Hepburn să se miște atât de repede. Sub tortură, Miller îi spusese despre uniforme și despre scrisoarea care îi dădea autoritatea să pună stăpânire pe un vagon de tren, dar jurase că nu știa unde se afla Hepburn sau când intenționa să plece. Bine că el, John Murray, avea mereu vigilența trează, fiindcă altfel l-ar fi putut rata pe agent.

Desigur, el nu pe Hepburn îl dorea, ci pe fată. Pentru el, Mahri valora o grămadă de bani. Dar nu-l subestima pe Hepburn. Acesta avea să facă tot posibilul pentru a o proteja. Fata era pașaportul lui pentru a-și reabilita numele. Dacă era ostatică de bunăvoie sau nu, asta nu conta. Ea știa prea multe. Hepburn trebuia oprit înainte s-o dea pe mâna autorităților. Odată ce fata ajungea înapoi la tatăl ei, sarcina lui Murray se încheia, iar el urma să-și vadă de drum fiind cu mult mai bogat.

Era un om precaut. Cu toate că la Ballater avusese condiții optime să-l împuște, decisese că soldații din cazarmă aveau să scotocească pretutindeni la auzul focului de armă. Avea șanse mult mai bune să-și doboare prada în acest orășel liniștit.

Trenul era gata să se pună în mișcare. Dădu din cap spre cel mai bun trăgător al său, semnalându-i că trebuia să intre în vagon și să se ocupe de Hepburn și de bărbatul al cărui nume nu-l știa. El avea să pună mâna pe fată.

– Stai pe loc sau trag!

Murray se răsuci rapid și văzu un tânăr bărbat care ațintea spre el un revolver. Fisa îi căzu într-o fracțiune de secundă.

– Puneți mâna pe ea! strigă din toate puterile. Asta-i fata!

Arma tremură, așa cum știa că avea să se întâmple.

– Noi suntem patru, rosti el pe un ton blând, iar tu ești singură. Pe cine vei împușca întâi?

– Pe tine, desigur, spuse ea, și chiar în acel moment apăsă trăgaciul.

Se auzi fluieratul trenului, iar aburul izbucni din motor, acoperind zgomotul împușcăturii. Singura victimă fu pălăria lui Murray, care îi zbură de pe cap și ateriză pe șine. Cu armele scoase, bărbații se apropiară încet de Mahri. Era complet înconjurată.

Alex vârî mâna în geantă și scoase pansamente și unguent pentru rana lui Gavin, precum și o sticlă cu apă de Pannanich.

– Eu nu beau mizeria aia, protestă fratele său când Alex îi puse sticla în mână. Cine știe ce-i în ea?

– Cred că flăcăul se simte mai bine, constată Dugald rânjind.

Scotocea prin geantă, despăturind hainele una câte una.

Când trenul se puse în mișcare, Alex se tolăni pe bancheta moale. Gavin era întins pe cealaltă, folosind-o pe post de pat.

– Ei bine, cred că a mers destul...

Alex se ridică brusc în șezut. Văzu pe geam silueta lui Mahri, îmbrăcată în haine bărbătești îndreptându-se spre ieșire. Nu era singură, ci însoțită de trei gentlemeni bine îmbrăcați.

O ceață roșie se formă în fața ochilor săi. Mahri nu avusese nici cea mai mică intenție să meargă la Aberdeen. Îl păcălise să creadă că era docilă când, în tot acest timp, își punea la cale evadarea. Îl trădase. Le dăduse cumva de veste prietenilor ei că aveau să se afle în acest tren.

Sări în picioare exact în clipa în care un glonț se înfipse în bancheta pe care stătuse. Un bărbat se afla în cadrul ușii. Înainte ca atacatorul să tragă din nou, Alex îi lovi cu antebrațul încheietura, iar arma zbură pe coridor.

Timpul se dădu înapoi. Nu mai era acel Alex Hepburn care stătea la un birou de la Whitehall spărgând coduri pe care nimeni altcineva nu le putea sparge. Era un agent de teren în Serviciile Secrete ale Maiestății Sale, având dreptul să ucidă.

Cei doi se repeziră unul la celălalt. Dugald sau Gavin nu-i puteau fi de nici un ajutor, deoarece lupta se dădea în micul culoar care făcea legătura între compartimentele vagonului, iar Alex se afla cu spatele la ei. Își repezi genunchiul în sus, țintind pântecele adversarului. Acesta gemu, se retrase, apoi plonjă spre Alex, încercând să-i lovească gâtul cu muchia palmei. Alex îi prinse de cot brațul întins și îl răsuci cât putu de sus. Se auzi un trosnet cumplit, iar bărbatul urlă de furie și de durere.

Alex se relaxă și plăti scump pentru asta, căci un cuțit apăru în cealaltă mână a necunoscutului și îl zgârie pe umăr. Alex își repezi piciorul drept în genunchiul atacatorului. Se prăbușiră amândoi, bâjbâind după cuțit. Un pumn îl izbi pe Alex în maxilar, năucindu-l. Amintindu-și cele învățate la antrenamente, se rostogoli ferindu-se de lama strălucitoare, dar nu putu ajunge prea departe pe coridorul îngust.

Tocmai se retrăgea într-un compartiment gol când atacatorul se aplecă spre el, gata să-i înfigă pumnalul în piept. Un zâmbet triumfător îi apăruse pe față. Acel zâmbet îl făcu pe Alex să-și vină în fire. Nu era gata să moară încă. Când cuțitul coborî spre el, își îndoi genunchii și îl lovi pe adversar cu picioarele în piept. Omul se împletici îndărăt, izbindu-se de ușa vagonului. Într-o clipită, Alex se năpusti asupra lui, deschise ușa larg și îl împinse pe șine.

Când se răsuci, îi văzu atât pe Gavin, cât și pe Dugald privindu-l cu gurile căscate. Respira anevoie. După ce își regăsi suflul, spuse:

–Căzătura n-o să-l ucidă. Trebuie să mă întorc, îi informă el trăgând cu putere aer în piept.

–Pentru ce să te întorci? vru Dugald să știe, supărat și uimit în același timp.

Nu era vreme de explicații, iar Alex nu voia ca Dugald să afle că Mahri nu mai era în tren. Ar fi insistat să-l însoțească.

–Au fost probleme în gară. Respectați planul și, dacă nu ne întâlnim la Aberdeen, căutați-mă la Feughside.

Deschise ușa vagonului, așteptă până când trenul ajunse în dreptul unor tufe mari de grozamă, apoi sări. Dinții îi clănțăniră în gură, aerul îi ieși brusc din plămâni, dar nu-și rupse nici un os.

Se ridică în picioare scuturându-se de praf. Încă purta uniforma gărzilor reginei.

„Să-și întrerupă călătoria în Aboyne."

Probabil că bătrâna vrăjitoare râdea în hohote.

Capitolul 15

Încasase o lovitură zdravănă la cap și se trezi dezorientată și ametită, descoperind că atârna peste șaua unui cal, cu mâinile și picioarele legate de aceasta. Gândirea logică îi reveni încet. Își aminti de tren, de peronul din Aboyne, de șocul recunoașterii când îl zărise pe Murray. Îi privise rapid pe complicii săi și își dăduse imediat seama că acei bărbați nu făceau parte din societatea Demos. La fel ca Murray, erau mercenari cu chipuri dure, brutali. Dumnezeule, cât de tare decăzuse tatăl ei?

Se gândi la Alex și panica îi strânse pieptul până când abia putu să mai respire. Își aminti împușcătura pe care o auzise dinspre vagonul lui. Posibilitatea ca ei să-l fi ucis îi tortura mintea. Nu putea să creadă asta. Refuza să creadă. Era nevoie de mai mult decât de niște ticăloși cu mutre feroce pentru a-i veni de hac. „Alex trăiește." Își repetă aceste cuvinte iarăși și iarăși, ca o litanie. Alex trăia și avea să vină după ea.

Între timp, tot ce putea face era să se lămurească în privința bărbaților care o răpiseră, pentru a-și îmbunătăți șansele atunci

când avea să vină vremea. De îndată ce-i veni acest gând, se întrebă dacă nu o luase razna. Pe cine credea ea că prostește? Era lipsită de apărare, o țintă sigură făcând planuri mărețe pe care n-avea nici o speranță să le ducă la bun sfârșit. La gară dăduse greș. L-ar fi putut împușca pe unul dintre ei, poate pe doi, dar în jur era plin de oameni – pasageri, negustori, băieți care vindeau ziare –, și ea n-ar fi riscat să rănească niște inocenți, așa că o luase la goană având ideea nebunească de a-i atrage departe de-acolo, pentru a-și salva prietenii.

Riscase să arunce o privire în urmă și îl văzuse pe unul dintre asasini intrând în vagonul lui Alex. Când auzise împușcătura se întorsese, moment în care Murray o doborâse cu o lovitură în cap.

Clipi repede pentru a-și îndepărta ceața de pe ochi. Fiindcă aceasta nu dispăru, își dădu seama că, de fapt, era una din acele pâcle capricioase din Highlands care se ridicau din pământ și învăluiau tot ce găseau în cale într-un giulgiu translucid.

Nu era de mirare că înaintau atât de încet. Caii mergeau la pas. Câți cai erau? Câți călăreți? Se încordă pentru a desluși fiecare sunet și numără trei oameni călări. La gară fuseseră patru. Unul lipsea. Se simți ceva mai bine. Unul fusese eliminat, mai rămâneau trei. Alex făcuse asta. Se agăță de acest gând. Alex trăia. Venea după ea.

De-a lungul următoarei ore află și mai multe. Călătoreau spre vest, întorcându-se spre Ballater. Știa ce însemna asta. Murray o ducea înapoi la tatăl ei. Prin urmare, era posibil să-i facă rău, dar nu avea s-o ucidă. Dacă o făcea, își putea lua adio de la recompensă.

Din când în când, se opreau la adăpostul copacilor. Mahri auzea trecând alți călăreți, soldați sau contrabandiști care înjurau copios când se abăteau din greșeală de la drum. Murray îi pusese căluș, temându-se probabil că avea să țipe pentru a-i chema pe soldați în ajutor. Desigur, ea n-ar fi făcut așa ceva. Se temea de soldați aproape la fel de mult cum se temea de Murray și de ucigașii lui, nu pentru sine, ci pentru Alex.

Unul dintre răpitori menționă numele lui Mungo Miller, iar ceilalți chicotiră ca și cum ar fi fost o glumă pe cinste. Dar, în general, rămaseră tăcuți, tăcuți și vigilenți.

Ieșiră de pe drum și urmară o cărare care cobora spre râu. O colibă apăru din ceață. Privind-o cu mai multă atenție, văzu că era abandonată, iar furtuna îi pricinuise mari stricăciuni – jumătate din acoperiș dispăruse, iar ușile și ferestrele fuseseră smulse. Se opriră lângă ea. Niște mâini aspre îi desfăcură legăturile și o traseră jos de pe cal. Picioarele îi erau atât de înțepenite, încât cedară, iar ea se prăbuși în genunchi. Țipătul de durere, înfundat din cauza călușului, fu întâmpinat cu râsete răgușite și amenințări obscene din partea unuia dintre răpitori, care îi povesti în detaliu ce aveau să-i facă dacă le pricinuia necazuri.

– Tăceți din gură! șuieră Murray la oamenii lui. Vreți să ne audă soldații? O săltă pe Mahri în picioare, avertizând-o sumbru: Lasă călușul la locul lui!

O împinse, iar ea intră împleticindu-se prin spărtura unde ar fi trebuit să fie ușa. Înăuntru, ceața fusese risipită de curentul creat prin ferestre, așa că reuși să-și vadă mai bine răpitorii. Își dori ca același curent să fi evaporat și apa care îi plescăia sub picioare.

Doar doi dintre bărbați intrară în colibă cu ea, Murray și un tip mai tânăr, cu tenul smead și părul negru, care ar fi putut să fie țigan. Își zise că Murray, cu trăsăturile lui severe și buzele subțiri, semăna cu un director de școală, iar al treilea individ, care, presupunea ea, avea grijă de cai sau stătea de pază, o ducea cu gândul la o bombă ce ticăia. Nu spunea multe, însă ochii lui erau extrem de expresivi.

– Stai jos! îi ordonă Murray arătând spre un scaun șubred.

Când ea se supuse, țiganul veni în spatele ei și o legă de scaun cu o funie. Ar fi putut s-o strângă mai tare, s-o facă s-o doară, așa că îi aruncă o privire recunoscătoare, însă o regretă imediat văzându-i căutătura sugestivă.

Curând, motivul pentru care se opriseră deveni clar. Nu întâmplător aleseseră această colibă. Ascunseseră aici o ladă cu haine, pentru a-și schimba înfățișarea. Îi auzea pe Murray și pe țigan

vorbind într-un alcov care servise drept dormitor. Erau îngrijorați în legătură cu un om numit Frenchie. Potrivit lui Murray, dacă acesta nu sosea curând, unul dintre ei trebuia să se întoarcă la gară ca să afle ce se petrecuse. Dar, indiferent dacă Frenchie apărea sau nu, de îndată ce se lăsa întunericul ceilalți aveau să-și continue drumul spre Ballater, împreună cu fata.

Lui Mahri îi fură necesare câteva clipe până să priceapă semnificația deplină a celor auzite. Deci avusese dreptate. Unul dintre oamenii lui Murray lipsea. Probabil că acela care intrase în vagonul lui Alex. Dacă n-ar fi avut căluș, zâmbetul i s-ar fi întins pe toată fața.

Își ridică privirea și îl văzu pe țigan aplecându-se asupra ei. Gâtul i se uscă brusc. Unul câte unul, el începu să-i descheie nasturii cămășii. Îl căută înnebunită din priviri pe Murray, dar acesta se afla în cealaltă încăpere.

Mâna țiganului se strecură sub cămașă. Legătura pe care o folosise pentru a-și turti sânii alunecase spre talie, așa că degetele lui îi atinseră pielea. Peste o clipă îi cuprinse în palmă un sân, apoi pe celălalt.

Spaima i se prelinse pe șira spinării și aproape că se transformă în panică. Fără să stea pe gânduri, fără să-i pese că era legată de scaun, sări în picioare. Aplecată, cu capul în jos, se năpusti în el și amândoi se prăbușiră într-un vârtej de mâini și picioare. Scaunul avu cel mai mult de suferit. Se fărâmă în bucăți, permițându-i să se elibereze, astfel că Mahri își smulse călușul și o luă la fugă.

Murray o prinse când abia ce făcuse câțiva pași pe potecă. O înșfăcă de păr, îi trase capul spre spate și îi strânse obrajii în mână, silind-o să îngenuncheze. În cele din urmă o ridică din nou în picioare și rosti printre dinții încleștați:

– Fetițele care se poartă urât trebuie să primească o lecție.

Își imagina deci că era vina ei. Încercă să-i explice, însă el nu dori să asculte. O împinse spre o parte a colibei unde se afla o trapă, îndepărtă zăvorul și o deschise.

– Intră! îi ordonă el cu aceeași voce dură. Te avertizez, dacă scoți chiar și cel mai mic sunet, te dau pe mâna lui Archie. Îi place să se joace cu fetițele.

Țiganul – Archie? – ieșise din colibă și se îndrepta spre ei.

– Dacă avem vreme de irosit, de ce nu ne distrăm puțin? spuse el, însă Murray îl doborî dintr-o lovitură.

– Nu te-am avertizat să nu pui mâna pe marfă? N-ai fost niciodată în stare să-ți ții mâinile acasă. Încă o glumă ca asta și tu vei sta în pivniță, nu fata. Suntem plătiți să i-o ducem intactă lui taică-său.

Țiganul înjură în surdină, dar se ridică în picioare și porni clătinându-se spre colibă.

– Mișcă! îi ordonă Murray.

Mahri își coborî privirea spre ceea ce părea a fi o groapă fără fund. În pivniță era beznă, însă mai cumplită era duhoarea. Crezu că o să i se facă rău. Se uită la Murray. Pe chipul aspru nu se zărea nici o urmă de omenie.

Păși ezitant pe prima treaptă, însă bărbatul o împinse, făcând-o să-și piardă echilibrul. Căzu cu o bufnitură, iar picioarele îi alunecară într-o grămadă de gunoi și legume putrede. Auzi ușa trântindu-se și zăvorul pus la locul său.

Opintindu-se, încercă să se îndepărteze de hazna săltându-se pe treapta superioară. Nămolul încă plescăia sub picioarele ei. Se împinse în călcâie și, doar prin forța voinței, izbuti să se tragă și mai sus. Se opri pe a patra treaptă. Nu mai avea unde să se ducă. Nu mai avea loc să stea în picioare decât dacă trapa era deschisă.

Se ghemui acolo, tremurând, strângându-se în brațe, nutrind tot felul de gânduri asasine la adresa lui Murray și a acoliților săi.

Avusese dreptate în privința omului pe care îl aruncase din tren. Căzătura nu-l ucisese, dar nici teafăr nu era. Se târa anevoie prin tufișuri, ca un urs rănit. Alex nu trebui să-l vadă ca să știe unde se afla. Tot ce trebuia să facă era să se ia după zgomotul înaintării lui.

Se lăsă în jos în spatele unui brad dezrădăcinat atunci când prada lui se opri fie ca să se orienteze, fie ca să se asigure că nimeni nu-l urmărea. Ceața era un dar de la Dumnezeu, ascunzându-i pe amândoi de urmăritori sau de vreo patrulă pe care era posibil s-o întâlnească. Nu era nici una, din câte își dădea seama Alex. Doar contrabandiști.

De ce nu se urnea individul? Se gândi să-i rupă degetele unul câte unul până când îi spunea unde o duseseră prietenii săi pe Mahri, dar, dacă Demos îl trimisese, n-avea să cedeze prea ușor. În afară de asta, părea să știe încotro mergea. Parcurseseră deja vreo cinci kilometri. Mahri trebuia să fie pe-aproape.

Încerca să-i acorde prezumția de nevinovăție, încerca să se convingă de faptul că nu-l părăsise din proprie voință, dar nu putea să uite că tânăra femeie nu-i ascunsese niciodată intenția de a scăpa de el la prima ocazie ivită.

Mai era un detaliu: avea revolverul la ea. Ar fi trebuit să tragă un foc, chiar și numai ca să-l avertizeze. Poate că nu știuse de asasinul pe care el îl urmărea acum, dar prinsese de veste că se întâmpla ceva. O văzuse cu ochii lui părăsind gara împreună cu tovarășii ei de arme.

Oare făcuse parte din complotul de asasinare a reginei? Să fie acesta motivul pentru care Demos era pe urmele ei – nu pentru a o pedepsi, ci ca s-o salveze? Îngăduise din nou să se lase păcălit de un chip frumos? Una peste alta, palmaresul lui în privința femeilor nu era deloc strălucit.

Își încleștă dinții. Când o să dea de ea, nu se mai punea problema să se ghideze după codul onoarei. Avea să afle adevărul chiar dacă trebuia s-o bată.

Când auzi nechezatul slab al cailor, se topi în umbre, gândindu-se că era posibil să fie o patrulă. Bărbatul din tren auzise și el, neîndoielnic, dar nu păru să se alarmeze. Ajunseseră într-o poiență. În fața lor, Alex abia reuși să deslușească o casă abandonată. La stânga, legați de stâlpul unui gard și de singura parte a acestuia care rămăsese în picioare după inundație, se aflau trei cai, poate patru.

Cu revolverul în mână, Alex se încordă pentru a se repezi spre casă, însă pe neașteptate se dezlănțui iadul. O ploaie de împușcături se porni din spatele lui. Gloanțele șuierară prin aer, iar bărbatul care traversa poiența căzu ca un bolovan. Alex plonjă spre cel mai apropiat tufiș și se lipi de pământ.

– L-am nimerit pe unul, domnule comandant! strigă o voce.

Urmară alte împușcături la care se răspunse din casă, apoi se lăsă tăcerea.

Soldații se adăposteau în spatele copacilor și a orice găseau în drumul lor spre coliba dărăpănată. Alex se furișă după ei. Era în uniformă și spera că, în semiîntuneric, aveau să-l ia drept unul de-al lor.

Doi soldați năvăliră în colibă, urmați de Alex. Nu se zărea nimeni. Se uită la scaunul rupt, la funie, la eșarfa aruncată și la o haină bărbătească trântită neglijent pe un scrin. Observă că era o haină maro.

Unul dintre militari fugi către ușă.

– Domnule comandant, nu e nimeni aici. Probabil că au ieșit prin spate.

– După ei! Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Alex se furișă în penumbra unui mic dormitor. Parfumul lui Mahri păru să-i umple nările, gura, capul. Îi simți prezența, dar nu putea nega ce îi spuneau ochii. Nu era nimeni acolo.

Potcoavele cailor răpăiră în poiană când patrula porni în urmărire. El așteptă câteva clipe, apoi se strecură neauzit afară. Nu se zărea nici o uniformă, nici măcar o santinelă lăsată pentru a păzi caii legați de gard. Nu era de mirare că armata britanică dădea dintr-un dezastru în altul.

Dar unde se afla Mahri? Teama începu să se furișeze în mintea lui. Îi simțise prezența, încă o putea percepe, dar oare trăia sau...? Nu izbuti să-și încheie gândul. Înnebunit, dădu roată casei și nimeri peste intrarea în pivniță. Îi era teamă să ridice trapa, teamă de ce avea să găsească înăuntru. Ea probabil că auzise împușcăturile. De ce nu strigase?

Degetele îi tremurau când deschise chepengul. În clipa următoare fu trântit de o pisică sălbatică mârâind, mușcându-l, zgâriindu-l. Se rostogoli împreună cu ea pe pământ.

– Tu, mică furtună! izbuti el să îngaime. Nu credeai că o să dau de tine, nu?

Pumnul ei îl lovi în bărbie, aducându-i lacrimi în ochi. Opintindu-se, lovind orbește, se îndepărtă de el. Alex se rostogoli deasupra ei și o prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să-i poată zgâria fața.

– Dacă nu te potolești, spuse el ferm, o să trebuiască să te leg și să-ți pun căluș.

Dintr-odată, zbaterile ei încetară.

– Alex, tu ești?

– Cine altcineva să fie?

Încă era furios, nesigur în privința ei.

– Atunci, dă-te jos de pe mine, matahală ce ești. Abia pot să respir!

O ajută să se ridice în picioare. Duhoarea care emana din hainele ei îi întorcea stomacul pe dos.

– De ce Dumnezeu te-ai ascuns în pivniță? vru el să știe.

– Nu m-am ascuns. Ei m-au băgat acolo. Scoțându-și haina, Mahri se cutremură scârbită: Nu pot purta asta.

Veșmântul era îmbibat de mirosul cumplit al legumelor putrede și al gunoaielor. Alex i-l luă și îl azvârli cât mai departe.

– Ei te-au băgat acolo? Nu minți, Mahri. Ai obiceiul să aterizezi în picioare când toți cei din jur cad ca popicele. Ce aveai de gând să faci, să te furișezi afară după plecarea soldaților? Te-ai gândit măcar o dată la oamenii pe care i-ai lăsat în tren? Îmi vei spune probabil că ai fi găsit o cale să ne ajungi din urmă.

Tânăra femeie nu părea să înțeleagă în ce necaz era.

– Ei bine, sigur că aș fi făcut-o. E toată lumea teafără?

– Din cale-afară de fericită! replică el cu sălbăticie.

Înșfăcând-o de încheietură, o trase în colibă.

– N-avem timp pentru asta, protestă ea. Murray s-ar putea întoarce în orice clipă. La fel și soldații.

– Cine-i Murray?

– Șeful lor. Adăugă repede: Am auzit pe cineva rostindu-i numele.

Alex luă haina maro. Buzunarul stâng era umflat. Scoase o pungă groasă, o băgă în buzunarul propriu și o înfășură pe Mahri în haină.

– Acum, putem pleca, zise el.

Dar încă mai erau o sumedenie de întrebări la care dorea răspuns.

Când trecură pe lângă cadavrul omului care fusese împușcat, îi întoarse fața. Se petrecea ceva ciudat acolo. Soldații știuseră de colibă. Nu stătuseră să-i aștepte, însă fuseseră suficient de aproape pentru a-i lua pe răpitorii lui Mahri prin surprindere. Nu-i cerusera bărbatului pe care îl urmăreau să se oprească sau să se predea. Deschiseseră focul și trăseseră în tot ce mișca. Ce-i scăpa?

Zgomotul împușcăturilor înspăimântase caii. Trăgeau de frâie, se dădeau îndărăt și băteau din picioare în încercarea de a fugi de-acolo. Alex dezlegă doi dintre ei și îi bătu pe crupe pentru a-i îndemna s-o ia la goană.

El și Mahri încălecară pe ceilalți doi și porniră la pas, scrutând împrejurimile. Părul de pe ceafă începu să i se ridice, așa că își întoarse capul pentru a se uita la colibă. O siluetă se mișca în umbră. Peste o clipă se auzi scârțâitul trapei de la pivniță.

– Murray! șopti Mahri.

– Să mergem, replică Alex.

Lovi cu călcâiele coastele calului, îmboldindu-l la un galop ușor. Mahri îl urmă.

Capitolul 16

Tot ce avea de făcut era să-l urmeze.

Mahri își închise strâns ochii, apoi îi deschise larg, într-un efort de a rămâne trează. Nu știa de când erau pe drum, dar se gândi

că trecuseră ore bune. Cu toate că lumina pălea, nu era nici o ceață care să-i împiedice privirea. Nu că avea mare lucru de văzut – nu erau munți, nu erau castele, doar dealuri și, din când în când, câte o colibă. Era evident că se îndepărtaseră bine de râu, deoarece nu se mai zărea nici o urmă a stricăciunilor făcute de inundație.

Când simți că alunecă din șa, își îndreptă repede trupul. N-avea să-l lase pe domnul agent al Serviciilor Secrete să vadă că era epuizată. El abia dacă îi adresase două vorbe de când porniseră la drum. „Ține pasul" păreau să fie singurele două cuvinte din vocabularul lui. Nu voia să creadă nici măcar o vorbă de-a ei, iar asta o înfuria la culme. După tot ce făcuse pentru ca ei toți să fie în siguranță, n-ar fi stricat câteva cuvinte de apreciere.

Mai exista însă un motiv pentru nefericirea ei. Încă putea din pricina mizeriei din pivniță. Duhoarea îi îmbibase hainele, pielea, părul. De ce nu se putea ca el s-o vadă, măcar o dată, dichisită și în cea mai bună formă? Pufni. N-ar fi avut nici o importanță, doar pentru vanitatea ei. După spusele lui Juliet, cu toate că ar fi putut s-o aleagă pe oricare dintre femeile frumoase și realizate pe care le întâlnea în saloanele londoneze, inima lui încă îi aparținea lui Ariel.

Oare chiar avea o inimă? Nimeni n-ar fi crezut așa ceva dacă ar fi putut să vadă cum o maltrata pe ea.

Simți din nou că o lua somnul. „Stai trează. Nu te văita. N-o să facă decât să-ți zică iarăși, pe tonul lui insuportabil de superior, să ții pasul."

Alex se uită îndărăt pentru a vedea cum se descurca Mahri. Se descurca foarte bine. Nu cunoștea o altă femeie care să fi rezistat atât de mult. Stabilise un ritm istovitor. Nu se aștepta să întâlnească multe patrule atât de departe de Balmoral, însă în privința celor din Demos lucrurile stăteau altfel. Aceștia o voiau pe Mahri, fie pentru a o salva, fie pentru a o pedepsi că se dezisese de ei. Care era adevărul? Întrebarea îi frământa mintea, făcându-l, alternativ, suspicios față de ea și nervos față de el însuși.

O auzi murmurând pentru sine.

– Ce mai e acum? o întrebă.

– Ce mai e acum? îl imită ea, părând că era pe cale să izbucnească în lacrimi. Îți spun eu ce e. Ultima mea masă a constat dintr-un bol cu porridge plin de cocoloașe. Am fost răpită de asasini, urmărită de soldați și capturată de un agent al Serviciilor Secrete ale Maiestății Sale. Iar el mă întreabă „Ce mai e acum?"

Opri calul și descălecă bombănind.

– Ce crezi că faci?

– Trebuie să mă duc la toaletă!

– Unde? Fruntea lui deveni iarăși netedă. A, pricep. Se opriseră lângă un pod de lemn peste un râu care se rostogolea năvalnic pe pietre. Luându-i hățurile din mână, o avertiză: Ești în pădurea mea acum, și îi cunosc fiecare centimetru pătrat.

O auzi iarăși murmurând pentru sine în vreme ce cobora sub pod. O clipă mai târziu, Mahri scoase un țipăt speriat.

Lui Alex îi sări inima din piept. Legă repede caii de balustrada podului și se năpusti spre malul râului. Mahri țopăia de pe un picior pe celălalt, lovindu-și cu mâinile cămașa și pantalonii. Haina ei era pusă pe un tufiș. Din câte își dădea el seama, nu era în primejdie. Pentru că îl speriase, vocea lui fu aspră:

– Pe Hades, ce-i în neregulă cu tine?

– Viermi! țipă ea. Hainele mele colcăie de viermi. Pfui!

– Viermi? Cu mâinile în șolduri, se încruntă la ea. Asta-i tot?

Cuvintele lui nu avură nici un efect asupra ororii care părea s-o fi cuprins, o oroare irațională după părerea lui. După toate prin câte trecuse, cum puteau câțiva viermi inofensivi să stârnească o asemenea criză de isterie feminină?

Cu mișcări repezi, nerăbdătoare, își scoase pantofii, apoi ciorapii și intră grăbită în apă. O urmări cufundându-se iarăși și iarăși, de parcă hainele i-ar fi luat foc.

– Mahri! rosti el cu asprime, sperând că tonul vocii lui o va face să-și vină în fire. Ești o femeie matură. Comportă-te cum trebuie, te rog.

Ea icni, bolborosi și ieși din apă, apoi se apropie de el. Alex nu putu să nu remarce că avea cămașa albă descheiată până la talie,

dezvăluind umflăturile lăptoase ale sânilor. Fu fascinat de felul în care sfârcurile întărite împungeau țesătura fină. Talia ei nu era mai groasă decât brațul unui bărbat, iar pantalonii din care picura apa i se mulaseră pe coapse și pe picioare.

Simți cum i se usucă gura și inevitabilul se întâmplă. Bărbăția i se întări, împingându-se dureros în materialul pantalonilor. Era epuizat, fiecare mușchi al trupului îl durea, avusese o zi infernală. Cum era posibil să aibă aceste fantezii carnale față de o femeie care își manifestase disprețul față de el în toate modurile posibile? Probabil că era nebun. Își spuse că era un tip rațional, însă întărirea bărbăției sale îi arăta cât de primitiv era în realitate.

Un cuvânt penetră ceața din creierul lui.

– Ce-ai spus?

Cu ochii scuipând foc, Mahri îl privea stăruitor.

– Nu putem fi toate ca Ariel, cu părul mereu impecabil aranjat, se răsti ea. Presupun că n-a văzut un vierme în viața ei.

– Ariel? făcu el ca și cum n-ar fi auzit numele în viața lui. Nu-și putea lua ochii de la sânii lăptoși care tresăltau la fiecare respirație furioasă. Își încleștă pumnii pentru a se asigura că mâinile lui nu aveau să se întindă spre ea și întrebă: Ce treabă are Ariel cu toate astea?

Ea se îndepărtă un pas, apoi se răsuci din nou ca să-l înfrunte.

– Te aștepți ca fiecare femeie să-i semene. O, Juliet mi-a spus totul despre ea, că arăta perfect și că întotdeauna era desăvârșit îmbrăcată. Ei bine, nu toate suntem atât de norocoase. Ajungem să fim răpite și închise în pivnițe infestate cu viermi, iar după aia, un bădăran își bate joc de noi. Valul de cuvinte secă dintr-odată. Privindu-l cu ochii îngustați, se interesă: Îți râzi de mine?

– Nu. Jur! Strâmbă din nas. Miroși de parcă te-ai îmbăiat într-o canalizare.

Clocotind de mânie, îi dădu lui Alex un brânci puternic. El se clătină pe marginea unei pietre, dar nu reuși să-și regăsească echilibrul și căzu greoi în șezut. În acel moment, tânăra femeie țâșni cu o iuțeală nemaivăzută.

– Mahri! Întoarce-te! strigă el.

Ea fugea ca o căprioară înspăimântată, sărind peste micile obstacole din cale. Era prea furioasă pentru a gândi limpede încotro se ducea sau ce avea să facă dacă izbutea să scape de el. Îl ura atât de mult, încât nu mai voia să-i vadă nicicând chipul arogant.

Se cocoță pe un pinten de piatră, clipă în care ceva rece și ondulat i se mișcă sub piciorul gol. Sări de pe stâncă la fel de repede cum ajunsese pe ea. O viperă își înălță capul și își descolăci trupul sinuos. Era gata să atace. Încet, cu grijă, se îndepărtă de ea, apoi făcu o eschivă bruscă spre stânga. Când vipera atacă, se repezi și o apucă de gât. Alex ajunse tocmai la timp pentru a o vedea aruncând creatura într-un petec de iarbă-neagră aflat departe de potecă.

– Doamne, Dumnezeule! rosti el îngrozit, dar și cu respect. Cine te-a învățat asta?

– Fratele meu, răspunse ea simplu.

– Te-a mușcat?

– Nu cred. Nu se aștepta să dau peste ea.

– Lasă-mă să văd. Mușcătura de viperă poate fi fatală. Îndepărtă din minte gândul înspăimântător și se lăsă într-un genunchi. Îi ridică un picior și îl pipăi cu degetele. Spune-mi dacă te doare, îi ceru.

N-o durea, însă atingerea lui îi dădea fiori. O amețea. Îi dădea ghes să plângă. Cuprinsă de sfârșeală, își puse o mână pe umărul lui ca să-și păstreze echilibrul. Alex era cel mai pervers om pe care îl întâlnise vreodată și nu știa de ce părerea lui bună ar fi trebuit să conteze pentru ea, dar conta.

– Nu mă doare, spuse în cele din urmă pe un ton glacial.

Pe măsură ce iritarea i se potolea, deveni conștientă de gravitatea situației. Nu știa unde era sau încotro să se îndrepte pentru a cere ajutor. O femeie singură, fără bani, fără haine, cu excepția celor împuțite pe care le purta, ar fi atras atenția. Trebuia să rămână cu el. Nu avea de ales.

– Dă-mi celălalt picior.

Vocea lui sună straniu în urechile ei, răgușită, de parcă îl păștea o răceală.

– Nu, spuse ea, nu ăla a fost piciorul cu care am călcat pe viperă.

Scânci când el scoase un hohot de râs și o ridică pe neașteptate în brațe.

– Nu te temi de șerpi veninoși, dar tremuri ca o piftie la vederea câtorva viermi inofensivi. Explică-mi cum vine asta.

– Nu-i nimic de explicat, bombăni ea. Unii oameni se tem de păianjeni. Eu mă tem de viermi. Mi se încrețește pielea când îi văd. Tu nu te temi de nimic?

– Mă tem de tinerele inocente care cred că mă pot atrage cu farmecele lor, replică el fără să stea pe gânduri. Nu reușesc niciodată, să știi.

Vreme de o clipă crezu că-i făcuse un compliment. Dându-și seama de greșeală, rosti pe un ton caustic:

– Ai o părere foarte bună despre tine. Nici o femeie în toate mințile n-ar încerca să te cucerească. Ești tot atât de fermecător ca un bloc de marmură. Ei bine? Ce facem acum? Eu sunt udă până la piele și nici tu nu ești într-o stare cu mult mai bună. Trebuie să găsim un adăpost. Trebuie să ne uscăm hainele. Mi-e foame, dar mai rău decât asta e că sunt obosită, atât de obosită, încât aș fi în stare să mă duc la prima pușcărie și să-i rog să mă închidă. Cel puțin mi-ar da un pat.

– Ceea ce vom face va fi să ne oprim la primul han care ne va apărea în cale, unde ne vom odihni, ne vom spăla și vom mânca. Apoi, vom pleca mai departe.

– Și cine va plăti pentru toate astea?

– Vai, dar eu voi plăti, Mahri, din punga cea groasă pe care am găsit-o în buzunarul hainei tale. Știi tu, haina pe care unul dintre oamenii lui Murray a lăsat-o în colibă.

Energia i se epuizase; Mahri se resemnă, în măsura în care cineva putea să se resemneze în acele circumstanțe. Se găsea într-o situație foarte proastă, dar nu era singură.

Bărbatul care o purta atât de încrezător în brațe, în vreme ce străbătea poteca, o făcea să se simtă în siguranță și protejată. Căldura trupului lui alungă răceala din membrele ei înghețate. Poate

că se agăța cu prea mare disperare de el, dar avea nevoie de acea căldură. Avea nevoie de forța lui.

Își înăbuși un suspin. Măcar dacă n-ar fi fost încăpățânat ca un catâr! Atunci ea n-ar fi fugit de el și n-ar fi trebuit să fie purtată în brațe.

– Mulțumesc, spuse când el o ajută încă o dată să îmbrace haina maro. A fost amabil din partea ta să mă duci în brațe. Nu cred că aș fi putut umbla desculță pe o potecă unde pândesc vipere.

O săltă în șa; ridicându-și privirea, îi zise:

– Dacă n-ai fi fost încăpățânată ca un catâr, n-ar fi fost nevoie să te car. Nu știi că mușcătura de viperă poate fi fatală?

Urmă un moment de tăcere, după care Mahri chicoti. Chicotitul se intensifică și se transformă în râs.

– Încăpățânată ca un catâr, izbuti ea să îngaime, după care adăugă: O, asta-i bună!

Gândul că Mahri râdea dintr-un motiv ascuns îl făcu să simtă o înmuiere ciudată în partea de mijloc a trupului. Ignorând-o, rosti posomorât:

– Dacă ai terminat cu acest acces de nebunie, îți sugerez s-o luăm din loc.

– Pare un déjà-vu, remarcă Alex.

Se aflau la etaj, într-un dormitor care dădea spre grajdurile de la Feughside Hotel. Mahri se îmbăiase și își spălase părul, iar parfumul pielii ei ajunsese în fiecare colțișor al încăperii.

Alex știa foarte bine de ce ea folosise toată apa de lavandă din sticla de pe lavoar. Acum mirosea la fel de proaspăt ca o dimineață de primăvară.

Lăsă jos tava pe care o avea în mâini – o cină târzie cu friptură rece, pâine proaspătă cu unt și o plăcintă cu rubarbă.

– Déjà-vu?

Mahri clătină din cap. Era îngenuncheată în fața focului, fluturându-și părul pentru a-l usca.

Alex nu-și putea lua ochii de la ea. Mici bucle de păr negru strălucitor încadrau un chip care avea puritatea și delicatețea unei

camee. Părea fragilă, însă el știa cât de înșelător îi era aspectul. Cu toate că nu se putea măsura cu el ca forță, era la fel de alunecoasă și de agilă ca vipera pe care o călcase.

Iar el, și numai el, avea s-o îmblânzească. De unde îi venise acel gând nebunesc?

Încruntându-se, se concentră asupra împărțirii cinei lor pe două farfurii. Îi dădu una însoțită de o furculiță.

– Nu e deloc același lucru, spuse Mahri. Acesta este un lux dincolo de orice imaginație.

Și chiar era. Deși mică, încăperea era mobilată cu piese de bună calitate; în cămin ardea focul, primiseră haine curate, iar proprietăreasa le adusese o cină minunată pentru a-și umple stomacurile goale.

Mahri luă un copan de pui și mușcă plină de grație din el. Nu știa ce poveste inventase Alex pentru a explica situația lor, dar o aproba din toată inima. Acum era îmbrăcată într-o cămașă de noapte elegantă, cu un șal călduros pe deasupra. Întinse pe un scaun se găseau veșminte femeiești pe care putea să le poarte până ajungeau la următoarea oprire din călătoria lor – totul mulțumită proprietăresei, care zisese că hainele fuseseră uitate acolo de niște oaspeți nepăsători care nu se întorseseră după ele.

Și Alex se schimbase. În vreme ce Mahri se lăfăise în lux, el fusese afară ca să se ocupe de cai, să stea de vorbă cu proprietarul și să-i ofere ei răgaz pentru baie. Haina violetă și pantalonii strânși pe picior erau mai potriviți pentru un dandy decât pentru un agent al Serviciilor Secrete. Tânăra femeie își înghiți un chicotit.

El o silise să bea un mic păhărel de whisky, de îndată ce ajunseseră acolo, pentru a-i stăvili tremuratul continuu. Poate că acesta era motivul pentru care îi venea să chicotească.

– Hotelul acesta nu se află pe un drum principal, dar, cu toate astea, e plin de oaspeți, remarcă ea. De ce?

– Au venit pentru jocurile locale, în care atleții se întrec pentru a putea participa la Braemar Gathering[1].

[1] Eveniment constând în întreceri sportive care datează din secolul al XI-lea, de pe vremea regelui Malcolm Canmore (n.tr.)

– Și dacă te recunoaște cineva?

– N-am genul de chip pe care oamenii îl țin minte, zâmbi el. În afară de asta, n-am mai fost la Feughside de ani de zile. După ce am plecat la școală m-am întors foarte rar.

Mahri nu intenționa să-i spună că avea genul de chip pe care o femeie și l-ar fi amintit – nu tocmai frumos, dar cu sprâncene negre și drepte, cu ochi albaștri inteligenți, cărora nu le scăpa nimic, cu o gură și o bărbie puternice – deoarece ar fi acuzat-o că se folosea de așa-zisele ei farmece pentru a-l cuceri. Ca și cum ea ar fi putut face așa ceva! Acest bărbat era cu totul inaccesibil.

– Nu te mai încrunta și mănâncă-ți cina, o îndemnă el.

Mahri luă un copan și începu să-l rontăie pe îndelete.

Capitolul 17

O bătaie în ușă anunță venirea servitoarei care aducea un ceainic. Era foarte tânără, cu obrajii trandafirii și abia dacă își ridică ochii spre ei până când Alex îi strecură o monedă în mână. Apoi le ură o viață frumoasă împreună, făcu o plecăciune și ieși repede din cameră.

Acum, lui Mahri nu-i mai veni să chicotească.

– Ce le-ai spus hotelierului și soției sale despre noi? întrebă ea pe un ton amenințător.

– Că tocmai ne-am căsătorit, răspunse el pe un ton neutru. Era singura modalitate de a fi sigur că voi căpăta o cameră. Ai văzut expresiile de pe chipurile lor când au dat cu ochii de noi. Arătam ca doi vagabonzi.

– Puteai să le zici că suntem frate și soră.

– N-ar fi ținut. Ne-ar fi refuzat. Pe de altă parte, toată lumea vrea ca doi tineri căsătoriți să aibă un pat în prima lor noapte, mai ales după ce au fost atacați de tâlhari și jefuiți de toate bunurile lor. Apropo, asta le-am spus.

– Și cum ai explicat punga doldora de bani?

– Ei bine, asta a fost o lovitură de geniu. Le-am zis că tâlharilor le-a scăpat pentru că se afla ascunsă într-un obiect intim al vestimentației soției mele. Proaspăt căsătoriți și cu o pungă doldora – ce poate fi mai atrăgător pentru un scoțian romantic și pragmatic?

Cu cât ea se încrunta mai tare, cu atât rânjetul lui se lățea mai mult.

Mahri mușcă feroce dintr-o coajă de pâine și o mestecă gândindu-se la cele auzite. În cele din urmă, spuse:

– Aș prefera să am o cameră a mea.

– N-am vrea cu toții asta? Dar n-ar fi potrivit în cazul nostru. Dacă apar necazuri – nu că m-aș aștepta la vreunul –, vreau să te am aproape. Nu vreau să-mi risc viața și picioarele urmărindu-te din nou.

O suspecta deci că ar fi încercat iarăși să fugă. Firește, n-ar fi făcut-o. În primul rând, nu cunoștea zona și pericolele care o puteau pândi. În al doilea rând, voia să afle ce se întâmplase cu Dugald și cu ceilalți. Alex părea încrezător că erau în siguranță și că urmau să se întâlnească acolo unde stabiliseră, însă Mahri nu putea să plece până nu avea certitudinea că erau cu toții teferi.

În consecință, trebuiau să împartă mica încăpere.

– Avem doar un pat, sublinie ea.

Alex tăie o bucată de șuncă și o mestecă înainte de a-i răspunde:

– Adevărat, dar este suficient de mare pentru doi oameni.

– Niciodată în viața mea n-am împărțit patul cu un bărbat! ripostă ea cu nările fremătânde.

– După cum bine știu, zâmbi el.

Ei i se păru că Alex făcea referire la sărutul punitiv pe care i-l dăduse în bucătăria familiei Cardno. Își scotoci mintea pentru a-i da o replică potrivită, însă nu izbuti să găsească nimic, așa că spuse cu asprime:

– Dă-mi cuțitul. Vreau să tai felia asta de șuncă.

– Mahri, zise el clătinând din cap, în mâinile tale, un cuțit de bucătărie e o armă letală. O să-ți tai eu carnea.

Asta fu insulta supremă. Sări brusc în picioare.

– Imbecil idiot și tâmpit! Am auzit că ești deștept când vine vorba de cifruri, dar mie nu mi se pare. Agent al Serviciilor Secrete? pufni ea. Și o scândură e mai deșteaptă decât tine. După cum am încercat să-ți zic, n-am plecat de bună voie cu Murray. Am sperat să-l îndepărtez pentru ca voi să scăpați cu bine. N-am putut folosi revolverul pentru că mi-a fost teamă să nu lovesc oameni nevinovați. Am tras o singură dată, apoi am fost lovită în cap și răpită. Motivul pentru care m-au închis în pivniță a fost că l-am atacat pe țigan.

– S-ar putea să te cred, doar că trapa pivniței nu era zăvorâtă. Ai fi putut ieși oricând doreai.

Mahri trase anevoie aer în piept.

– Când au pornit împușcăturile, cineva a venit să mă ia, Murray sau unul dintre tovarășii lui, nu știu. Apoi a fugit. Probabil că el a tras zăvorul.

Se opri. Ce importanță avea opinia lui? Luând furculița, o înfipse într-o bucată de șuncă și mușcă din ea.

Furia ei, ba nu, revolta ei și lacrimile pe care era prea mândră pentru a le lăsa să curgă avură un efect puternic asupra lui Alex. Suspiciunile pe care le nutrise începură să-i pară absurde. Fata nu i-ar fi pus în primejdie. Poate că ar fi fugit, dar să-l trădeze pe Dugald? Să-l trădeze pe Gavin? Și pe Juliet, și pe mama ei? Mahri era extrem de loială. Mai avea însă de învățat că, uneori, o persoană era nevoită să aleagă.

El avea propriile slăbiciuni cu care să se confrunte. Nu-și acorda încrederea prea ușor. Fusese atât de mânios din pricina aparentei ei trădări, încât nu gândise corect. Cum îl numise ea? Imbecil idiot și tâmpit? Avea dreptate.

Simți nevoia puternică s-o ia în brațe și să-i spună că îi părea rău că o judecase greșit. Dar încă nu rezolvaseră totul. Era un lucru, o problemă insurmontabilă, care îl făcea să se oțelească împotriva ei. Mahri continua să protejeze o bandă de teroriști pe care el jurase s-o aducă în fața justiției sau s-o șteargă de pe fața pământului. Odată ce Durward sosea și prelua investigația, era

posibil ca el să n-o mai poată ocroti. Se gândi la Ariel. Bănuise mereu că Serviciile Secrete avuseseră o contribuție la moartea ei. Trădătorii erau rareori judecați pentru faptele lor. Pur și simplu, aveau parte de un sfârșit prematur.

Nu ar fi îngăduit nici în ruptul capului o asemenea soartă pentru Mahri.

– Am căzut într-o capcană astăzi, spuse el încet. Știi asta, nu-i așa?

Capul ei se ridică, iar privirile li se întâlniră.

– Sigur că știu! Murray și oamenii lui s-au urcat în tren la Ballater, odată cu noi. Sper că nu mă acuzi pe mine. Nu ne-ai zis de planul tău decât în această dimineață, așa că nimeni din casa Cardno n-ar fi putut pune la cale operațiunea.

– Un singur om din afară îmi cunoștea planul, cel care mi-a dat uniformele și permisul de trecere pentru călătoria cu trenul. E vorba de secretarul personal al reginei, Mungo Miller.

– Mungo Miller? Am auzit recent acest nume. După câteva clipe de reflecție, Mahri își aduse aminte: Când mă duceau la coliba aia îngrozitoare, unul dintre răpitorii mei l-a menționat, iar ceilalți au chicotit. Ce înseamnă asta? Văzând expresia de pe chipul lui, își prinse buza de jos între dinți, apoi murmură: Crezi că te-a trădat?

– Sper din tot sufletul să greșesc, dar cred că s-ar putea să fie mort. Îi păru rău că fusese atât de direct. Ochii ei erau larg deschiși și îl priveau neîncrezători. Dorise s-o pună în gardă, nu s-o sperie de moarte. S-ar putea să greșesc, continuă el în speranța de a-i alunga temerile. Îi cunoști pe răpitorii tăi mai bine decât mine. Sunt ucigași?

– Nu știu, dar nu m-ar surprinde. Mai ales Murray, spuse ea înfiorată. Cu toții se temeau de el.

Văzând că mâna în care ținea furculița începuse să tremure, Alex alese un subiect mai puțin dureros.

– Ai pomenit de un țigan. Cine era?

– Archie, răspunse ea cu ochii în farfurie. Nu-i știu numele întreg, dar mi s-a părut că arată ca un țigan. Apoi, l-am auzit pe Murray zicându-i Archie.

– L-ai recunoaște dacă l-ai vedea din nou?

– Nu uit niciodată o față.

Alex fu impresionat. Nici el nu uita chipurile celorlalți, însă fusese antrenat anume în acest scop.

– De ce l-ai atacat?

Mahri își ridică bărbia scrutându-l provocator, cum i se păru lui.

– Nu mi-a plăcut jocul pe care a vrut să-l joace cu mine, așa că l-am atacat. Nu l-am rănit pentru că eram legată de un scaun. Un lucru pot să spun despre Murray: nici lui nu i-a plăcut. Cred că este posibil să-i fi spart nasul țiganului. Apoi, Murray m-a încuiat în pivniță.

Alex își aminti de scaunul rupt și de funia pe care le văzuse în ascunzătoarea lor și simți nevoia să-și dea un pumn în cap.

Mahri încetase să mai mănânce și își privea absentă farfuria. Lui nu-i plăcea s-o vadă atât de amărâtă, dar n-avea să existe un moment mai prielnic pentru a o descoase.

Gândul de a stoarce adevărul de la ea îl făcu să strângă din dinți. Numai dorința de a o feri de rău pe această tânără femeie curajoasă, tenace și ciudat de vulnerabilă îi dădu puterea de a continua.

Întinse mâinile spre umerii ei și o trase spre el, făcând-o să îngenuncheze la picioarele lui. Lipsa oricărei manifestări de protest constituia o dovadă sigură a epuizării ei. Era ca și cum ar fi tras cu undița un pește mort. Rosti cu voce blândă, dar fermă:

– Cred tot ce mi-ai spus, dar sunt foarte multe detalii pe care le-ai trecut sub tăcere. Pe unele le cunosc, pe altele le bănuiesc, iar tu nu vrei să mă luminezi. Cum pot să te ajut când tu continui să mă induci în eroare? Ea clipi, încercând să se concentreze asupra cuvintelor lui când tot ce-și dorea era un pat moale. Neprimind răspuns, Alex urmă: Iată ce știu. Să mă contrazici dacă greșesc.

Ești membră a grupării Demos. Tu ai scris mesajul care ne avertiza în legătură cu tentativa de asasinare a reginei.

– Că tare mult bine mi-a făcut, oftă ea cu amărăciune. Am crezut că recepția va fi anulată, dar lucrurile au mers înainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Alex rămase fără grai. În sfârșit, tânăra femeie era cooperantă, îi dădea răspunsuri. Nu conta că el deja cunoștea răspunsurile la întrebările pe care i le punea. Asta era o piatră de hotar: Mahri învăța să aibă încredere în el.

– Deci, continuă el peste câteva clipe, ai ieșit din rând. Ți-ai trădat camarazii.

Se blestemă singur. Alesese prost cuvintele.

– Am trădat complotul pus la cale pentru asasinarea reginei, ripostă ea, simțind cum oboseala începea să-i dispară. Nu i-am trădat pe ei.

– Este Ronald Ramsey membru al societății Demos?

Acum, Mahri era perfect trează.

– Presupun că da, însă eu nu l-am văzut niciodată înainte de seara recepției.

Mințea, își zise Alex. Ochii o dădeau de gol.

– Cred că el l-a ucis pe Dickens, spuse pe un ton ritos. Observând că toată culoarea dispăruse de pe chipul ei, hotărî să denatureze puțin adevărul: Nu poate fi decât el sau Gavin. Ei au fost singurii care s-au aflat în preajma biroului lui Dickens la momentul crucial. Și știu că nu a fost Gavin. El nu face parte din Demos, spre deosebire de Ramsey. Vezi ce soi de oameni protejezi?

Mahri se eliberă din strânsoare și își frecă brațele acolo unde degetele lui o atinseseră.

– Vrei ca eu să mă duc la autorități, despre asta-i vorba? De ce m-ar crede cineva? Eu sunt... am fost membră în Demos. Este foarte probabil ca poliția să mă acuze de uciderea lui Dickens.

– Sau să mă acuze pe mine. Noi doi ne oferim reciproc alibiul. Suntem băgați în asta până-n gât. Suntem amândoi fugari. Diferența este că tu știi de ce fugi. Ca să pot fi de ajutor pentru tine, pentru mine și pentru Gavin, trebuie să știu cu ce mă confrunt.

Trase repede aer în piept și lansă atacul final: Tu ai ceva ce-și dorește Demos. Ce anume?

– Nu știu de unde ți-a venit ideea asta, murmură ea privindu-l cu ochii măriți.

– Nu știi. Atunci, gândește-te la următorul lucru: În seara asta n-ai fost salvată de camarazii tăi. Ei nu te-au întâmpinat cu brațele deschise, ci te-au capturat și te-au terorizat – dacă tot ceea ce mi-ai spus n-a fost o minciună. Ajută-mă, Mahri! Spune-mi ce se petrece.

Făcu un efort să vorbească, dar nici un sunet nu-i ieși din gât. Se ridică într-un genunchi, după aceea în picioare și se duse la fereastră. Cu brațele încrucișate la piept, privi fără să vadă spre grajduri. Rămase tăcută un timp atât de îndelungat, încât el crezu că nu avea să-i răspundă. Când deschise în sfârșit gura, vocea ei păru foarte îndepărtată.

– Fratele meu m-a recrutat în Demos. Nu i-am cunoscut pe ceilalți membri ai celulei noastre, nu la început. Eram curier, duceam mesaje de la un punct stabilit la altul. Bruce a fost singurul meu contact cu restul grupului. Eram tânără, aveam șaisprezece ani, iar el avea optsprezece. Mă gândeam că fac ceva patriotic. Bruce mi-a stârnit imaginația, iar noi, scoțienii, aveam motive bune pentru a nu fi satisfăcuți de soarta noastră.

Părea să aștepte o reacție, așa că el zise pe un ton neutru:

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Am crescut. Bruce a crescut. Eram de acord cu scopurile asociației, dar nu și cu metodele folosite.

– Cu punerea de bombe, vrei să spui? Cu recrutarea de mercenari? Cu asasinatele?

– Nu. Noi eram peștișori mici, nu știam nimic despre asta. Incendiam cutii poștale, tăiam linii telefonice, treburi de genul ăsta. Râse scurt și cu tristețe: Din păcate, nimănui nu-i este permis să-și dea demisia din Demos. Cu toate astea, Bruce a găsit o modalitate de a scăpa. A intrat în armata britanică și a murit în războiul contra zulușilor. Avea doar douăzeci de ani. Se îndepărtă de fereastră și se așeză pe scaunul din fața lui, după care adăugă:

Ironic, nu-i așa? Bruce s-a înrolat în armata britanică. În scrisorile lui, îmi spunea că nu-i plăceau metodele armatei mai mult decât cele folosite de Demos.

– Îmi pare rău, murmură el, simțind cât de nepotrivite erau acele cuvinte sterile. De câte ori le rostise? De câte ori le rostise din suflet? Dorea s-o aline, dar, dacă încerca, era mai probabil să-l scuipe decât să-i mulțumească. Se mărgini să clatine din cap. Vorbește-mi despre Murray, îi ceru. L-ai recunoscut la gară, nu-i așa? Când ea încuviință, continuă mai departe cu întrebările: Este membru al Demos?

– Până azi, l-am văzut doar de la distanță, dar știu că Demos îl angajează pentru treburi speciale.

– Cum ar fi?

– Nu știu. Eu eram doar curier. Dar îți zic un lucru: oamenii care m-au răpit din gară nu sunt asemenea membrilor pe care îi cunosc. Ei nu cred în cauze. Sunt mercenari.

Alex încă se gândea la Murray și la mercenarii lui când ea se mișcă. Aranjându-și șalul, se interesă:

– S-a terminat interogatoriul?

Maxilarele lui se încordară. Mahri izbutea mereu să găsească o cale de a-l face să se simtă prost. Rosti scurt:

– Cum ai aflat de complotul care urmărea asasinarea reginei?

– Din clipa în care am început să fiu dezamăgită de Demos, conștiința nu m-a mai împiedicat să citesc mesajele pe care le duceam, explică ea ridicând din umeri. Le mai citisem, dar n-am dat niciodată peste așa ceva. Știam că trebuie să împiedic atentatul sau măcar să încerc. Și am mai știut că, odată ce Demos își va da seama că e mâna mea, mă va urmări ca o haită de ogari. Îmi pregătisem calea de scăpare până când – îl aținti cu privirea – tu mi-ai barat-o.

În mintea lui apăru un gând pe care nu dori să i-l împărtășească, dată fiind starea ei tensionată. Dacă știa prea multe, de ce n-o ucisese Murray pentru a o reduce la tăcere? De ce o răpise? Puse acel gând într-un sertăraș al minții, urmând să reflecteze mai târziu asupra lui.

– Cine sunt ei, Mahri? Care sunt numele lor?

– Nu știu, spuse ea cu un zâmbet slab. Asta-i treaba cu societățile secrete, sunt teribil de secretoase. Avem nume de cod. E mai sigur așa. Ronald Ramsey nu există. Murray nu există. Nu cunosc numele lor reale.

– Șeful celulei tale trebuie să știe cine sunt membrii. Cum îi spui tu, „profesorul"? El este liderul, nu-i așa? Când o auzi trăgând repede aer în piept, insistă pentru a-și mări avantajul: Chiar vrei să cazi în mâinile lui? Spune-mi cum îl cheamă sau unde îl pot găsi și nu va mai trebui niciodată să-ți faci griji din pricina lui.

Mahri se ridică încet în picioare și făcu un pas spre el. Indiferent dacă fusese un gest calculat sau nu, îi permitea să-l privească de sus.

– Nu va mai trebui niciodată să-mi fac griji din pricina lui? Atunci, de ce fugim? De ce avem două seturi de ticăloși pe urmele noastre – Demos și incompetentele tale de Servicii Secrete? N-ai aflat până acum de influența pe care o are Demos? Membrii săi sunt pretutindeni. Există multe celule.

– Asta se poate să fie adevărat, dar, dacă distrugem rădăcina, crengile vor muri.

– Am spus că o să rămân, oftă ea vlăguită. Acum, dacă mă scuzi, mă voi duce la culcare.

Lăsă șalul să-i cadă și se vârî în pat cu indiferența unui copil în prezența tatălui său. Și, exact ca și cum ar fi fost tatăl ei, Alex o înveli bine, trăgându-i pătura până la bărbie.

Farfuria ei se afla pe dușumea, lângă foc. El o ridică și clătină din cap. Abia se atinsese de hrană. Ar fi trebuit să aștepte până termina de mâncat înainte s-o bombardeze cu întrebări.

Oftând, culese șalul de pe jos și se cufundă într-un fotoliu, unul de damă, având în vedere picioarele lui înghesuite. Nici nu se punea problema să împartă patul cu tânăra femeie. Poate că ea nu știa, dar ei erau ca iasca uscată. O singură scânteie putea aprinde un foc pe care el nu era sigur că l-ar fi putut stinge.

Sticla cu whisky se afla la îndemână. Turnă o porție zdravănă într-o ceașcă de ceai și sorbi absent. Se gândi la faptul că își

punea toate speranțele în Durward ca să rezolve încurcătura. Acesta era un bărbat cumsecade, scrupulos, dar, indiferent de relația lor, nu avea să trateze cu îngăduință refuzul lui Mahri de a dezvălui numele foștilor ei camarazi. Alex nu avea nici un drept, nici vreo instanță la care să apeleze, în fața căreia să-și susțină cauza.

Se gândi din nou la Ariel și se cutremură.

Nu avea să se ajungă niciodată la asta. O s-o țină pe Mahri la adăpost până când fiecare individ din acea blestemată de societate secretă ajungea în spatele gratiilor sau fugea în cel mai îndepărtat colț al pământului. Intenționa să se ocupe personal de asta. Iar când isprăvea cu Demos, spionajul britanic nu avea să mai fie interesat de tânăra femeie.

Era însă imposibil s-o țină la adăpost, căci ea nu asculta vocea rațiunii. La prima ocazie, Mahri urma să fugă. Unde? Cine avea s-o ocrotească? Dacă ar fi fost după el, ar fi pus-o sub cheie.

Picioarele îi amorțiseră. Se ridică și începu să se plimbe prin toată camera.

Capitolul 18

Se așeză din nou în fotoliu și se acoperi cu haina ca să se încălzească. Focul din șemineu se domolise, iar în Highlands temperaturile scădeau drastic după apusul soarelui. Lăsase lampa aprinsă în caz că Mahri se trezea în toiul nopții și nu-și dădea seama unde se afla. Se uită spre pat și văzu că avea un somn agitat. Își dorea să poată intra în mintea ei întortocheată pentru a descoperi ce gândea, ce punea la cale, ce simțea.

Din păcate, darul lui nu-l ajuta în această direcție. Nu putea citi în mințile oamenilor, dar era sensibil la emoțiile puternice. Trebuia să fie aproape de subiect ori să atingă un lucru care îi aparținuse pentru a i se forma o impresie. Impresiile și viziunile erau tot ce avea, și era conștient că puteau fi înșelătoare.

De când o întâlnise pe Mahri, muza lui devenise haotică. Sau poate că el devenise haotic. Își pierduse concentrarea. Necazul era că niciodată nu izbutise cu adevărat să o considere un subiect. Ea era un spirit liber, un colibri care îl tachina fără a putea fi atins.

Își focaliză gândurile asupra tinerei femei. Pleoapele i se îngreunară, respirația îi încetini. O serie de imagini veniră iute și se evaporară. Camera dispăru treptat. Lampa licări și se stinse. Se afla într-un loc rece, pustiu. Mahri. Se întindea spre ea, se întindea încordându-și fiecare mușchi. Brusc, ea ajunse în brațele lui, iar el se cufundă învârtejindu-se într-un coșmar.

Ea pierduse ceva prețios și nimeni și nimic n-o putea consola. Alex îi putea simți teroarea, neîncrederea, negarea. Emoțiile ei îl copleșiră ca și cum ar fi fost unul dintre actorii principali ai dramei. Panica îl gâtui, aproape sufocându-l.

–Nu, gemu ea, nu.

Apoi, precum o căprioară, o luă la fugă pe o cărare numai de ea văzută. Alex simți strângerea din piept în vreme ce făcea eforturi să țină pasul cu ea. De ce nu slăbea ritmul?

Își dădu seama că alergau la vale, că Mahri nu mai fugea în cercuri, ci avea o destinație în minte. Auzi zgomotul cascadei prăvălindu-se peste stânci. Ajunseseră la una dintre acele mici căderi de apă atât de frecvent întâlnite la baza dealurilor din Highlands.

Și recunoscu locul. Era cel din viziunea în care Mahri ținuse în palmă pumnalul. Ea stătea în genunchi, iar un tânăr îi înmâna cuțitul. Ea îi sărută mânerul. Acum, era un membru deplin al societății secrete Demos.

Aici se încheiase viziunea lui Alex, dar visul lui Mahri încă nu se terminase. Tânărul bărbat se dezintegră, lăsând-o singură. Ea se ridică și, cu un țipăt în care se amestecau furia și disperarea, aruncă pumnalul în râu.

Scena se schimbă brusc. Văzu un cer fierbinte, de un albastru strălucitor, și tufișuri care păreau să se întindă la nesfârșit. Simți chinul lui Mahri. Căuta pe cineva, dar nu se zărea nimeni. Locul era pustiu.

Un vaiet subțire îl smulse din visul ei. Mahri se lupta să se elibereze de sub pătură. Alex se ridică din fotoliu și, din doi pași, fu lângă pat. Când își puse mâinile pe ea, tânăra femeie se trezi țipând panicată. Înghețată de spaimă, cu chipul alb ca varul, se holbă la el fără să-l vadă.

– Mahri, șopti el. Mahri! E-n regulă. Sunt aici.

Vreme de un moment, el crezu că avea să i se opună, dar apoi, cu un mic țipăt, Mahri aruncă pătura deoparte și se năpusti în brațele lui. Niciodată după aceea, el nu-și mai putu aminti ce-i spusese în acele prime clipe când încercase s-o calmeze. Își amintea vag cuvintele liniștitoare pe care un tată i le-ar fi zis copilului. Că fusese doar un vis urât și că el era acolo pentru a alunga tot ce i-ar fi putut face rău. Sincer vorbind, și el era la fel de zguduit ca ea. Inima ei bătea înnebunită, lovindu-se de coaste, iar ea trăgea disperată aer în plămâni, suspinând amarnic.

Minutele trecură, iar Alex nu făcu altceva decât să-i mângâie spinarea cu gesturi calme, liniștitoare. După un timp, tremurul care îi cuprinsese trupul se stinse treptat.

– Te simți mai bine? o întrebă el cu blândețe.

– Eu nu mă port așa, murmură ea în umărul lui.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Nu dormeam.

Alex încercă să-și schimbe poziția și zâmbi când brațele ei se strânseră și mai tare în jurul gâtului său, ținându-l lipit de ea. Se gândi că, atunci când își venea în fire, avea să-i pară rău că își lăsase garda jos chiar și pentru câteva clipe. Ei îi plăcea să creadă că era independentă și că nu avea nevoie de nimeni. Făcu imediat un amendament la acest gând: Dugald făcea excepție. Se întrebă cât de mult se încredea ea în acel destoinic vânător de cerbi și fu bucuros că îl avusese alături să-i poarte de grijă.

– Povestește-mi despre visul tău, îi ceru.

Se aștepta la un răspuns evaziv și fu uimit când ea își cuibări capul în scobitura umărului său. În aceste condiții i se păru firesc să facă lucrul la care visa de mult: își trecu degetele prin părul ei,

bucurându-se de moliciunea mătăsoasă, savurând parfumul slab al lavandei care emana din fiecare șuviță.

– L-am visat pe fratele meu, spuse ea. Presupun că l-am visat deoarece am vorbit despre el în seara asta – treaba cu șerpii pe care am învățat-o de la el, momentul când m-a recrutat în Demos și faptul că l-am pierdut într-un război stupid, în care el nu a vrut realmente să fie implicat.

Alex scoase un sunet liniștitor, dar își păstră opiniile pentru sine, temându-se că orice întrerupere ar fi putut-o abate de la împărtășirea unor secrete de mare importanță pentru ea.

Mahri scoase un suspin tremurat.

– După ce a fost ucis în bătălie, l-am visat noapte de noapte. Nu crezusem niciodată că i se putea întâmpla ceva rău. Era atât de plin de viață! Nu spun că era perfect, dar avea o fire veselă. Toată lumea îl plăcea.

– Mai ales surioara lui, adăugă el.

– Mă tachina fără milă, dar, da, îl adoram, spuse ea surâzând. S-ar putea zice că era eroul meu. Poate că îmi dădea câte-o scatoalcă, dar nu permitea nimănui altcuiva s-o facă. Zâmbetul îi dispăru treptat, iar ea clipi pentru a-și reține lacrimile. N-ar fi trebuit să se înroleze, oftă, după care își înăspri tonul: N-ar fi trebuit să-l încurajez. Ar fi trebuit să-l conving să renunțe. M-ar fi ascultat.

Își ridică privirea spre el, așteptând un răspuns. Alex avu senzația că vorbele pe care urma să le spună aveau să-i pecetluiască soarta. Alegându-și cuvintele cu grijă, rosti:

– El a ales să se înroleze. Nu poți fi învinovățită pentru ce i s-a întâmplat. Uite ce, știu cum e cu tinerii bărbați și pot să-ți spun categoric că, atunci când se hotărăsc să facă un lucru, insistențele surorii mai mici nu au nici o însemnătate. Uită-te la Gavin și la mine. L-aș asculta eu vreodată? Firește că nu, deoarece eu sunt fratele mai mare.

– Dar a fost absurd! izbucni ea. Era în Africa de Sud de numai câteva săptămâni. Am auzit că a fost un măcel. În acea zi, zulușii au ucis peste o mie două sute de oameni, iar fratele meu a fost unul dintre ei.

Alex fu tentat să ia povara vinii de pe umerii ei și s-o pună acolo unde îi era locul – pe umerii celor din Demos. Pentru a scăpa din ghearele lor se înrolase fratele ei, sau cel puțin așa îi zisese. Nu reacționă însă. Își dorea ca nimic să nu tulbure această nouă armonie dintre ei.

– Știi că aceasta este prima dată când discuția noastră nu degenerează în interogatoriu? se miră ea.

– Dacă ți se pare că uneori sunt dur, să știi că nu-ți vreau decât binele.

– Nu te poți abține, nu? pufni disprețuitor tânăra femeie. Tu știi mereu cum e mai bine. Tu singur ai zis asta, cu doar câteva clipe în urmă. Tu ești mai mare. Tu iei toate deciziile.

Avea o atitudine jucăușă, iar schimbarea pe care o suferise era captivantă. Și încântătoare. Și seducătoare. Și, mai presus de orice, primejdioasă.

Trebuia să se ridice de pe patul acela.

– A fost o glumă, spuse ea atingându-i în treacăt mâna. N-am vorbit serios.

El zâmbi privind-o în ochi.

– Nu m-ai jignit, și sunt sigur că Gavin ar fi de acord cu tine. Poate că sunt puțin cam poruncitor câteodată, puțin cam înclinat să cred că eu știu cel mai bine.

– Pari foarte sigur de faptul că și ceilalți sunt în regulă.

– Atât de sigur cât pot fi de ceva. Gândește-te, Mahri. Când trenul s-a oprit în Aboyne, Murray și ticăloșii lui au venit după noi – după mine și după tine –, nu după ceilalți. Asta mă face să cred că ei sunt în siguranță. Acum trebuie să ne gândim la noi înșine. Dând să se ridice, o sfătui: Odihnește-te, mâine o să avem o zi lungă.

– Nu, răspunse ea repede, înșfăcându-l de mânecă. Nu sunt obosită și nu vreau să adorm și să retrăiesc trecutul. Vorbește-mi, Alex, te rog.

Nu era imun la rugămintea din ochii ei. Cu toate acestea, nu credea că era înțelept să stea întinși în același pat. Chiar și numai gândul acesta îl făcea să transpire. În afară de a se desprinde

cu forța din strânsoare, nu prea avea ce să facă. Resemnându-se să joace rolul unui călugăr, suspină:

– Despre ce să vorbim?

– Povestește-mi despre tine. Cum erai în copilărie? Ai fost mereu atât de serios?

– Serios! Zâmbi. Fetișcană afurisită! Vrei să mă faci să-mi înțeleg dimensiunile umane, nu-i așa? Dacă vrei să știi, distrugeam tot, intram mereu în belele, le făceam farse adulților. Am încasat de la tata mai multe bătăi decât le-aș putea ține socoteala.

– Ce s-a întâmplat cu acel băiat? îl tachină ea.

– Tu ai zis-o. A crescut. Lucrurile s-au schimbat când părinții mei au murit. Am devenit capul familiei.

– Vrei să spui că te-ai simțit responsabil față de Gavin? Peste o clipă, Mahri își răspunse la propria întrebare: Bineînțeles. Este în firea ta să-i protejezi pe ai tăi.

– Aș putea afirma același lucru despre tine.

– Iar eu aș fi de acord, dar e o trăsătură pe care o admir. Nu vreau să te schimb. Tu, pe de altă parte, vrei să mă schimbi. Conștientă că ajunsese pe nisipuri mișcătoare, schimbă repede direcția: Cum ai ajuns să lucrezi pentru Serviciile Secrete?

Alex căscă, dar ea nu ținu cont de aluzie. Oftând, hotărî să-i răspundă:

– Am fost recrutat de un prieten. Așa se întâmplă de obicei. Recrutăm oameni pe care îi cunoaștem, în care avem încredere. M-ai auzit vorbind despre Durward?

– Da; e cel care speri să te scape de acuzații după ce va prelua ancheta.

– Ei bine, a fost profesorul meu de matematică la St. Andrew's. Un dascăl strălucit. Amândoi făceam parte din clubul de șah, însă habar nu aveam că el era și spărgător de coduri pentru Whitehall. Când a devenit șeful secției de spionaj, m-a întrebat dacă nu vreau să-i iau locul la serviciul de criptografie, iar eu am acceptat fără să stau pe gânduri. Nu este un tip fermecător, nu îi suportă pe proști și nu dă doi bani pe reguli.

– Îți place de el?

– Îl respect. Ridicând din umeri, Alex își încheie povestea: Așa am fost recrutat, pentru talentul la șah și la spart cifruri.

– Eram în război pe vremea aceea? se interesă ea.

– Suntem mereu în război, mai ales pe timp de pace. Spionii au mereu de lucru ca să descopere secretele inamicilor.

– Asta mi se pare o mare prostie! răbufni indignată Mahri. Nu-i de mirare că suntem mereu în război cu vecinii noștri.

– Nu da vina pe mine. Nu eu am inventat sistemul. N-ar fi fost necesar dacă eram cu toții cinstiți și loiali.

– Da, e surprinzător cât de lesne pot fi corupți oamenii cinstiți. Dar cum de ai trecut de la o muncă de birou în serviciul activ?

– Accidental.

– Accidental? repetă ea privindu-l curioasă.

– Întocmai. Durward a avut nevoie de un om în plus, iar eu eram singurul disponibil. M-am achitat bine de sarcina primită, așa cred, și am prins gustul unui stil de viață mai aventuros decât analizarea numerelor și a literelor cât e ziulica de lungă.

Ea începu să râdă, după cum el își dorise, însă se opri brusc.

– Dar ceva rău s-a întâmplat, nu-i așa? Când te-ai întors în micul tău birou de la Whitehall? A fost atunci când a murit Ariel?

– Frații mai mici ar trebui să-și vadă de treburile lor, se răsti el.

– Să fii recunoscător că ai un frate care își face griji pentru tine, bombăni Mahri ofensată. Eu aș face orice, aș da orice să-l am pe fratele meu din nou alături. Și greșești, Gavin nu mi-a spus nimic. Făcu o pauză și își coborî vocea: Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să pomenesc numele ei.

Alex se simțea cumplit. După cele spuse de Mahri despre fratele ei, ar fi trebuit să aibă mai mult tact.

– Sunt recunoscător că am un frate care își face griji pentru mine, și sunt sigur că și Gavin ar spune același lucru. Peste câteva clipe, reuși să continue: Ai dreptate, desigur. S-a întâmplat ceva rău, foarte rău. A fost numai vina mea. Cineva în care am avut încredere, cineva recrutat de mine, nu ca agent, ci ca sursă

de informații, m-a atras deliberat într-o capcană, și nu numai pe mine, ci și pe trei dintre camarazii mei. Ți-am mai spus asta.

– Da, șopti ea. I-ai învinovățit pe cei din Demos.

– Ea lucra pentru Demos! O, da, are filiale și în Anglia.

– Ea? repetă Mahri, căutându-i privirea.

– Ariel. Femeia pe care am crezut că o iubesc. Se afla în poziția ideală pentru a observa și a transmite informații. Tatăl ei, un nobil scoțian, era membru al Camerei Lorzilor. Ea era amfitrioana evenimentelor lui sociale. Ariel auzea lucruri pe care nu trebuia să le audă, vedea lucruri pe care nu trebuia să le vadă. Deslușì amărăciunea care i se strecura în voce, o alungă, urmând pe un ton mai calm: S-ar putea spune că era confidenta favorită a tuturor, inclusiv a mea. M-a trimis într-o casă din Kennington unde se presupunea că se ascunde liderul Demos.

Mahri îi luă mâna și o puse pe obrazul ei.

– Ce s-a întâmplat cu Ariel? întrebă ea încetișor.

– Era fiica unui nobil, spuse el zâmbind cu amărăciune. Credea că este intangibilă. Asta mi-a zis când m-a vizitat la spital. Dacă aș fi fost capabil să mă mișc, aș fi sugrumat-o cu mâinile goale. Întâmplător, mai târziu, a fost descoperită cu gâtul rupt, la baza scărilor din propria locuință. N-am aflat niciodată cine a făcut-o, Demos sau chiar oamenii mei.

– Se poate să fi fost un accident.

– Nu în lumea în care mă învârt eu. Cu sprâncenele ridicate, o privi cum se ridică din pat și se îndreaptă spre masă. Când se întoarse, îi oferi o cană. Whisky? întrebă el amuzat.

– De ce nu? Se așeză pe marginea patului. Cred că-l merităm după toate prin câte am trecut. Sincer, nu știu cum poți dormi nopțile după ce ți-a făcut Ariel.

Alex luă o înghițitură zdravănă, apoi încă una înainte de a-i da cana. Ea se strâmbă, dar izbuti să bea câțiva stropi, după care i-o restitui. El dădu peste cap ce mai rămăsese.

– Ai înțeles greșit, nu trădarea lui Ariel îmi tulbură visele, ci faptul că orbirea mea afurisită a dus la moartea a trei dintre prietenii mei. Se întrerupse și își coborî privirea spre cana goală. Asta

a fost o greșeală. N-am povestit nimănui din afara serviciului despre Ariel. Tot ce știe familia mea este că trebuia să ne căsătorim, iar când ea a murit, eu am luat-o puțin razna. Prin asta, vreau să spun că m-am îndepărtat de toată lumea. Mahri, ce faci?

Ea îi cuprinsese chipul în palme. Privindu-l cu ochii larg deschiși, rosti:

– Mai ești îndrăgostit de Ariel?

La început fu uimit, apoi, pe măsură ce creierul lui puse cap la cap informațiile, zâmbetul i se întinse până la urechi.

– Ești geloasă?

– Presupun că trebuie să fiu. Toată lumea îmi povestește că era un model de perfecțiune, că inima ta s-a frânt, și că tu vei fi mereu al ei. Numai Dugald a fost sceptic.

– Și ce a spus Dugald?

– O, a zis că, dacă inima ta ar fi fost frântă, n-ai sta mereu cu ochii pe mine.

Fără veste, se cocoță pe pat și se lungi pe jumătate peste el, însă Alex o împinse blând mai încolo, rostind cu asprime:

– Poți să-i spui lui Dugald că...

Mahri îi reteză cuvintele cu un sărut. Buzele ei le mângâiară pe ale lui și dădu să se apropie mai mult, dar, fiindcă el nu răspunse, se trase îndărăt ca să-l privească mai bine.

– Ce-i? întrebă Alex, intrigat de râsul ei spontan.

– Arăți ca o sălbăticiune încolțită. La gestul lui de confirmare – căci exact așa se simțea – îi dădu de știre: Deja m-am hotărât și nu te voi lăsa să mă oprești.

– Mai vedem noi.

Proptindu-și mâinile pe pieptul lui, îl împiedică să se ridice.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. O mai iubești pe Ariel?

– Evident că nu sunt îndrăgostit de ea! Doar am crezut că eram. Dar asta nu înseamnă că aș profita de o fată inocentă.

– Am douăzeci și patru de ani, îl informă ea ciugulindu-i ușor urechea.

Pumnii lui se încleștară pe pătură.

– Iar eu am... eu am...

– Tu ai treizeci și doi, îl ajută Mahri. Așa că suntem amândoi suficient de maturi ca să știm ce facem. Urmărindu-i cu degetele conturul buzelor, mărturisi: Am vrut de mult timp să fac asta. Ei bine, cel puțin de-o săptămână.

El făcu o ultimă tentativă de a o aduce din nou cu picioarele pe pământ.

– N-o să fie doar un sărut.

– Prostuțule, îl dojeni ea cutremurându-se de râs. Nu sunt atât de inocentă cum pari a crede. Ca Thomas Gordon, am aflat câte ceva despre relațiile dintre sexe, lucruri care te-ar face să roșești până la rădăcina părului.

– Micuță mincinoasă, șopti el acoperindu-i buzele cu ale lui.

– Pune-mă la încercare dacă nu mă crezi, râse Mahri. Brusc, deveni serioasă. Nu-ți cer o iubire nepieritoare. Nu-ți cer nimic. Știm că loialitățile noastre ne vor duce în direcții diferite. Vreau să știi că nu te voi uita niciodată, Alex Hepburn.

Cuvintele ei îl iritară. Încă era hotărâtă să fugă și să înceapă o nouă viață undeva unde nici Demos, nici el să n-o poată găsi. Doar că treburile nu mergeau așa. Într-o zi, avea să fie neatentă și se va trăda, iar Demos își va duce la bun sfârșit răzbunarea.

Nu dacă avea și el un cuvânt de spus.

Știa cum s-o țină aproape. Știa ce avea s-o lege de el astfel încât să nu-și dorească să fugă.

Cu infinită blândețe, îi cuprinse fața în palme și își lipi buzele de ale ei.

Capitolul 19

Fără a pune capăt sărutului, Alex o trase alături și se folosi de greutatea propriului trup ca s-o țintuiască pe saltea. Mahri își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se lipi toată de el, fericită de acea intimitate dulce-amăruie. Nu putea fi sigură decât de clipa

de față. Toate zilele ei viitoare erau acolo, în acel moment, în brațele bărbatului pe care îl iubea.

Gura lui deasupra gurii ei era caldă și blândă, făcând-o să se simtă protejată. Era o iluzie, desigur. Ea îl târâse în ceva infinit de periculos. Cu cât zăbovea mai mult alături de el, cu atât îl primejduia mai tare. Cum de putuse viața să-i dea o asemenea lovitură?

Tristețea ei era însă mai profundă de-atât. Nu-l privea ca pe un agent al Serviciilor Secrete, un centurion contemporan care înfrunta pericolul fără să clipească. Îl vedea ca pe un tânăr studios, într-un mic birou de la Whitehall, dăruindu-și viața cifrelor și codurilor. Nu era de mirare că se agățase de șansa de a scăpa din acea lume sterilă. Și nu fusese Ariel fascinantă precum un curcubeu?

Iar Ariel îl trădase. Cât timp fusese singur?

Ei doi nu erau chiar atât de diferiți. Măcar dacă...

Alex îi simți neliniștea și își ridică buzele cu un centimetru.

– N-ai dreptate, îi șopti. Ăsta nu-i sfârșitul pentru noi. Este doar începutul.

– Ce-i asta? râse ea. Citești și gândurile acum?

– Nu. Dar o faimoasă clarvăzătoare a prezis acest moment. Nu i-am înțeles profeția atunci. De fapt, am fost sceptic. Acum, o cred.

Fiindcă el tăcu, Mahri insistă:

– Și ce ți-a prezis acea faimoasă clarvăzătoare?

Cuvintele îi erau întipărite în minte. Alese partea care i se părea cea mai optimistă.

– A spus: „Ține strâns de ceea ce simți și totul va fi bine" – sau ceva de genul ăsta. Și asta intenționez să fac.

„Ține strâns de ceea ce simți, nu de cea pe care o iubești", observă Mahri. Ce importanță avea? Ea o să-l părăsească oricum.

– Bănuiam că nu crezi în clarvăzători, vrăjitori și alții de felul ăsta.

– Ei bine, cei mai mulți sunt șarlatani, dar câțiva sunt autentici. Cred în ce mi-a spus clarvăzătoarea mea.

– Încerci doar să glumești cu mine.

Alex simți mohorârea ei transformându-se în lumină și surâse.

– Într-o zi să-mi amintești să-ți zic întreaga profeție, dar nu acum, nu când aștept cu răsuflarea tăiată să descopăr ce ai aflat în postura de Thomas Gordon.

Ea își petrecu un braț pe după gâtul lui.

– Am aflat că unele femei sunt adevărate prădătoare și că singura cale de a scăpa de ele este să fugi mâncând pământul. Nu exagerez. Au fost situații când sărmanul Thomas a avut noroc să scape cu virtutea intactă.

– Ar trebui s-o iau la fugă? se prefăcu el speriat.

– E prea târziu. Te-am adus exact acolo unde am dorit. Redevenind brusc serioasă, îl privi fix în ochi: Hai să facem o înțelegere. Hai să nu ne gândim la ziua de mâine.

Alex preferă să nu-i spună că ziua de mâine deja sosise.

– Sunt de acord. În plus, hai să ne prefacem că Demos nu există, că nu suntem fugari și că nu avem nici o grijă pe lumea asta.

Mahri își înălță capul pentru a-i putea vedea chipul, iar inima i se strânse. Lumina lămpii îi reliefa puternic trăsăturile. Zgârieturile de pe un obraz erau mai adânci decât observase ea mai devreme, iar o tăietură urâtă îi brăzda bărbia. Știa că rănile erau rezultatul luptei din tren. Dacă n-ar fi întâlnit-o, nimic din toate astea nu i s-ar fi întâmplat.

– Ce ți-am făcut, Alex? îl întrebă cu blândețe.

– Ce ai făcut tu a fost să mă trezești din amorțeală, spuse el cu glas răgușit. În ultimii câțiva ani, toate acțiunile mele au fost guvernate de o doză considerabilă de cinism. De când drumurile noastre s-au încrucișat, am trăit toate sentimentele existente sub soare. Și, dă-mi voie să-ți spun, nu sunt sigur că îmi place asta. Sprijinindu-și fruntea de a ei, murmură: Poate că regret felul în care ne-am întâlnit, dar n-o să regret niciodată că te-am întâlnit.

Zâmbetul lui o făcu să zâmbească la rândul ei:

– Și eu simt la fel.

El își simți inima întorcându-se cu susul în jos. Nu avea cum altfel să-și descrie trăirile. Această fată micuță purtase pe umeri

poveri sub care cei mai mulți bărbați s-ar fi frânt. Ariel îl frânsese pe el, dar nimic n-o frânsese pe Mahri, nu doar pentru că era puternică, ci fiindcă pasiunea ei pentru viață era de nezdruncinat. Jură atunci, luându-l pe Dumnezeu drept martor, că și-ar fi retezat mai degrabă brațul drept decât să-i facă vreun rău.

Gemând, o trase mai aproape și o sărută ușor, cu blândețe, deși în realitate își dorea s-o devoreze. „Ușor, cu blândețe", își repetă în gând.

Mahri se trase îndărăt cu un hohot de râs și își linse buzele.

– Ai gust de whisky, observă ea.

– La fel și tu.

– Este un compliment?

Alex își înălță capul și îi adresă unul dintre rânjetele lui rele și viclene.

– Firește că e un compliment. Arată-mi un singur scoțian căruia nu-i place whisky-ul.

– Tocmai te uiți la unul, iar eu mă consider mai scoțiană decât tine.

În ochi îi apăruse o licărire jucăușă. Lui îi trecu prin minte că vorbele ei aveau un dublu înțeles, dar nu apucă să aprofundeze această reflecție că Mahri începu să-i descheie nasturii cămășii.

Când degetele ei își încetiniră mișcarea, iar apoi se opriră, o întrebă mirat:

– Te-ai răzgândit?

– Nu. Se poate să-mi fi exagerat priceperea, atâta tot.

– Vrei să zici că ești o novice?

– Mi-e teamă că da.

Cuprins de duioșie, Alex nu se putu abține să nu râdă. Alungându-i bosumflarea cu un sărut, mărturisi:

– Și eu mă simt novice. Înainte de tine n-am mai trăit niciodată o asemenea bucurie.

Mai zise ceva despre mâna lui dreaptă ce ea nu înțelese, apoi buzele lui le acoperiră pe ale ei, nu la fel de blând de data aceasta, ci deschise, fierbinți, pasionale. Oasele ei părură să se topească,

sângele i se înfierbântă, iar capul îi fu cuprins de o amețeală plăcută. Habar n-avea de ce îi venea să plângă.

Mâinile lui se îndepărtară de pe umerii ei și îi mângâiară fiecare arcuire, fără a zăbovi însă prea mult. Voia ca ea să se obișnuiască treptat cu atingerea lui, nu s-o sperie. Ar fi trebuit să știe că Mahri nu se înspăimânta ușor. Mâinile ei începură să-i mângâie trupul, atingându-l la fel de intim cum o atingea el.

Când se îndepărtară unul de celălalt, Alex fu surprins. Tremura ca un flăcăiandru novice. Abia putea respira. Degetele lui strânseră în pumn cârlionții de la ceafa ei delicată. Mulțumi zeilor că era complet îmbrăcat, fiindcă altfel poate că ar fi terminat pe ea ca un școlar îndrăgostit.

De dragul ei, trebuia s-o ia încet. Mahri nu înțelegea. Începu din nou să-i descheie nasturii cămășii. Dacă ar fi știut cât de intens tânjea trupul lui după al ei, nu s-ar fi uitat la el cu ochii aceia mari și încrezători.

Când îi îndepărtă cele două părți ale cămășii și își puse mâinile pe pielea lui, un fulger de dorință îi străbătu tot corpul.

Cu un râset tremurat, o prinse de încheieturi.

– Mahri, ți-o iau înainte. Am putea prelungi plăcerea? Și, de data asta, fii blândă cu mine. O prinse de încheieturi, trăgând-o lângă el și îngropându-și fața în părul ei. Trebuie să înțelegi ce se petrece cu mine. N-am dorit niciodată o femeie atât de mult, niciodată n-am visat că soarta îmi poate oferi o asemenea bucurie.

Ea își răsuci capul până când buzele lor se întâlniră.

– Mi-am folosit toată priceperea, murmură. Chiar nu știu cum să seduc un bărbat.

– Să seduci? Părea furios. Ai auzit vreun cuvânt din ce am zis? Nu trebuie să mă seduci. N-am dorit niciodată o femeie atât de mult.

Mahri se uită în ochii lui și ce văzu în ei îi tăie răsuflarea. Alex nu încerca să-și ascundă sentimentele. Exista dorință acolo și mai era ceva, ceva ce ea se temea să numească.

Știa că nu se putea compara cu femeile întâlnite de el la Londra. Când era în cea mai bună formă, putea fi considerată drăguță,

atâta tot. Nu-și putea imagina ce văzuse la ea, dar știa cum o făcea el să se simtă. Specială. Unică. Încrezătoare...

Ochii i se umeziră din nou, iar ea clipi pentru a-și alunga lacrimile. Spuse pe un ton răgușit:

– O să fac tot posibilul să-ți fie bine. Văzu că Alex încremenise și, temându-se că spusese prea mult, își frecă sugestiv trupul de al lui. Foarte bine, domnule Știe-tot, rosti ea pe un ton jucăuș, arată-mi cât de priceput ești *tu*.

El trase aer în piept, dar întrebarea care i se forma în minte dispăru în tăcere. O apucă și se rostogoliră împreună pe pat. Când se lipi de ea, lăsând-o să-i simtă mădularul dur, Mahri rămase complet nemișcată.

Alex își înălță capul. Cu ochii mari de surpriză, ea spuse:

– Thomas nu știe nici pe departe atât de multe câte crede că știe.

Apoi, zâmbind, se întinse ca o pisică, lipindu-se cu totul de trupul lui.

Alex abia mai putea să respire. Când își reveni cât de cât, gura lui puse stăpânire pe a ei într-un sărut lacom. Tânăra femeie răspunse la acea nevoie cu o pasiune care îi făcu inima să-i cânte. Un torent de căldură îi cuprinse pe amândoi.

El încercă să domolească ritmul, dar Mahri preluase inițiativa. Nu avea nici o temere, nici o inhibiție. Era o făptură frumoasă și dezirabilă care îl capturase pe bărbatul iubit.

Începu să se dezbrace, iar ea îi urmă de îndată exemplul. Mâinile lui nu o mai mângâiau acum, ci puseră stăpânire pe fiecare arcuire și adâncitură, cântând la ea ca la o vioară bine acordată, însă singurele sunete care ieșiră de pe buzele ei fură niște scâncete moi.

Mahri se mișcă neobosită când el își înlocui degetele cu buzele și cu limba, agățându-se de umerii lui de parcă s-ar fi înecat. Când el scoase un râset gutural, savurându-i în mod evident nerăbdarea, ea se ridică și îl împinse în saltea.

Cu o lentoare deliberată, exploră fiecare centimetru al trupului lui la fel cum și el îl explorase pe al ei. Se desfătă la auzul

respirației lui gâfâite, fu încântată de felul cum carnea dură, masculină se încorda sub atingerea degetelor ei. Îl considera cel mai frumos bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

– Alex, gemu ea încetișor. Alex!

Părând să-i înțeleagă perfect dorința, îngenunche deasupra ei și îi despărți picioarele. Cu ochii ațintiți în ai ei, o pătrunse încet. În clipa următoare se opri.

– Mahri, rosti el, nu vreau să-ți fac rău, dar prima dată, din câte am auzit, nu este niciodată ușor pentru o femeie.

– Știu. Abia mai putea respira. Senzația de plenitudine era aproape insuportabilă. Nu era momentul să fie lașă. Thomas mi-a spus, reuși să îngaime.

Astea fiind zise, își înfipse unghiile în spinarea lui. El tresări involuntar și se împinse în ea, distrugând delicata barieră. Mahri trase aer în piept, își ținu respirația, după care expiră încet.

– Presupun că tot Thomas te-a învățat și asta, nu? rosti el cu asprime.

Ea încuviință.

– Este uimitor ce poate afla un flăcău de prin hanuri și berării. Tu ar fi trebuit să-mi distragi atenția. Din moment ce n-ai făcut-o, am decis să ți-o distrag eu.

– Mi se pare uimitor că ai reușit să rămâi virgină în toți acești ani, zise el pe același ton sever. Nu știi că...?

Ea îi curmă cuvintele cu un sărut, un sărut lent, cu gura deschisă, care îl făcu să uite ce dorise să spună. Când Alex reuși să respire din nou, îi sărută sprâncenele, ochii, bărbia, după care începu să se miște. Fiecare împingere în ea o făcea să gâfâie. Niciodată nu fusese atât de conștientă de toate locurile din corp unde își simțea pulsul. Niciodată nu trăise senzații care erau în parte plăcere, în parte durere. Nevoia crescu încet, până când fu înnebunită de dorința de ceva ce înțelegea doar pe jumătate, ceva la care nu putea ajunge.

Icnetele care anunțau apropierea orgasmului aproape că îl făcură să-și piardă controlul. Talentul și experiența lui nu mai

aveau nici o însemnătate acum. Era ceva primitiv, o revărsare de plăcere deosebită de tot ce cunoscuse el.

Pe măsură ce ritmul lui devenea nebunesc, tot mai rapid, fără rețineri, Mahri se încleștă de el. Noțiunile de timp și loc dispărură. Era doar Alex. Mușchii ei se încordară, trupul i se tensionă. Când crezu că nu mai putea suporta nici măcar o clipă în plus, scoase un mic țipăt neajutorat și se fărâmă în mii de bucățele. Alex termină imediat după ea. Când explozia îl aruncă dincolo de culmi, își îngropă fața la gâtul ei.

După ce reușiră să-și recapete respirația, Alex o strânse în brațe. Mahri se răsuci spre el, suspină satisfăcută și se cufundă imediat în somn.

El trase pătura peste amândoi și rămase întins, cu degetele împreunate sub ceafă, privind fix tavanul. Trupul îi era epuizat, dar mintea îi era alertă. Își amintea licărirea din ochii ei când îi spusese că era mai scoțiană decât el. Exista un dublu înțeles al acelei glume nevinovate, un mesaj pe care îl păstra pentru sine ca un copil care avea un secret. Ar fi trebuit să-și amintească însă că din punctul lui de vedere spargerea de coduri era un fleac.

Mai scoțiană decât el. Vorbea gaelica. În ipostază masculină, purta pantaloni din tartan. Putea mânca porridge cu cocoloașe fără să clipească. Nu-i plăcea însă whisky-ul. Cu asta o prinsese. Un scoțian adevărat n-ar fi mărturisit niciodată că nu-i place whisky-ul. El era mai scoțian decât ea. Ea era o Scot[1], mai Scot decât el pentru că el era... el era... un Hepburn.

Mahri Scot? Al șaselea simț, care până atunci dormitase, i se trezi brusc. O impresie îi apăru dintr-un cotlon al creierului. „Nouă, scoțienilor." Nu era o impresie, era o viziune. Mahri sărind un gard cu calul ei. O siluetă bărbătească aplaudând. Ce spusese omul? „Nouă, scoțienilor, ne plac provocările." Doar că nu se referise la scoțieni, ci la membrii familiei Scot.

[1] Scoțian/ă (în limba engleză, în original)

Scot. Oare acesta era numele ei de familie? Mahri Scot. De ce se temea de Demos? Și de ce nu voia să-i spună cine erau membrii grupării?

Asta îi aduse în minte întrebarea care îl frământa de ceva vreme. Dacă șefii societății secrete se temeau că ea le-ar fi putut furniza autorităților suficiente dovezi pentru a-i spânzura pe toți, de ce n-o omorau pur și simplu? Murray avusese destule ocazii atunci când o răpise. Încercaseră să-l ucidă pe el, dar o cruțaseră pe ea. De ce?

Doriseră să știe cu cine vorbise și cât de mult spusese. Probabil se știau în siguranță, fiindcă altfel ar fi fost deja găsiți și arestați. Atunci, ce urmăreau de fapt? Ce avea ea de ei își doreau atât de tare?

Încă nu se terminase, nici pe departe. Îi menționase fetei doar o parte a profeției, însă restul era la fel de important: „Vei trece prin foc, dar focul nu te va arde dacă ai încredere în intuiția ta."

Aproape că putea auzi vocea tremurândă a bunicii lui în vreme ce își avertiza nepoții. Fiecăruia îi făcuse o altă profeție și nici unul dintre ei nu luase în serios cuvintele bunicii McEcheran. Asta până când darul transmis fiecăruia dintre ei începuse să se manifeste.

„Ai încredere în intuiția ta." Prin asta, bunica nu putea să înțeleagă decât un lucru: „Ai încredere în puterile tale paranormale".

Ar fi putut să-i învețe pe nepoții ei mult mai multe lucruri, dacă ei n-ar fi fost niște sceptici atât de înrăiți. Acum, în lipsa bunicii care să-i îndrume, erau ca niște păsări care nu învățaseră să zboare.

De la bun început, de când dăduse cu ochii de Mahri, primise un semn. Când ochii lor se întâlniseră, el simțise un fel de curent electric trecându-i prin creier. Intuiția lui funcționase perfect atunci. Dar, în loc să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a o proteja pe tânăra femeie, fiindcă acum era singur că asta ar fi trebuit să facă, el o vânase și o terorizase, acuzând-o că plănuise să-l ucidă.

Mungo trebuie să fi fost cel care-i trădase. El era singurul care le cunoștea planul. Nu știa cum aflaseră șefii societății secrete de Mungo, dar își putea imagina metodele folosite de ei pentru a-l face să vorbească. Iar după ce obținuseră informația dorită, probabil că îl uciseseră.

Îndepărtă gândul. Nu din nou! Pierduse trei prieteni pe care îi recrutase în Serviciile Secrete. Dacă exista un Dumnezeu, nu avea să permită repetarea tragediei.

Își făcu o promisiune. Dacă Mungo era mort, ucigașii și oricine avea vreo legătură cu asta urmau să dea socoteală. O să-i găsească și o să-i anihileze unul câte unul.

Și nu era nevoie să-i caute, deoarece avea ceea ce ei își doreau: pe Mahri. Când vor veni după ea, el o să fie pregătit. Se gândi la ce se petrecuse cu Ariel, și teama îi strânse pieptul. N-avea să se întâmple la fel cu Mahri.

Trebuia să găsească o cale de a o ține pe orbita lui.

Aplecându-și capul spre al ei, șopti:

– Dacă vrei să-mi fie bine, acceptă să fii soția mea.

Un zâmbet trecător arcui buzele fetei. Trupul ei era relaxat, savurând plăcerea persistentă. Pleoapele ei fluturară, iar ochii i se deschiseră. După câteva clipe de nedumerire, se ridică brusc.

– Ce-ai spus?

– Am spus că, dacă vrei să-mi fie bine, ar trebui să accepți să fii soția mea.

– Glumești, desigur, replică ea cu gura căscată.

– Nu e un subiect în legătură cu care aș glumi.

Ochii ei îi cercetară chipul, însă privirea lui era de nedeslușit. Această propunere onorabilă nu era ce dorea ea să audă.

– Dacă asta e o criză de conștiință din partea ta, să știi că n-ai nici o vină. Nu tu m-ai sedus. Eu m-am oferit din proprie voință.

– Spune-i asta bunicii mele. Nu. Ascultă-mă, Mahri. Știam ce fac atunci când ți-am luat inocența. Căsătoria este singura cale pentru noi. Tu nu ești făcută pentru o relație amoroasă și nici eu nu sunt. În afară de asta, gândește-te la Dugald. Mă va ucide dacă ne va prinde.

– Dugald nu va ști niciodată. Eu n-o să-i zic, și sunt sigură că nici tu.

– Va ști fără să-i spunem, râse el. Va observa cum ne uităm unul la altul. Nu voi fi capabil să-mi țin mâinile departe de trupul tău. Înfierbântat de acest gând, vru să știe: Tu poți să-ți ții mâinile departe de mine? Vom merge în vârful picioarelor pe coridoare întunecate, fiecare către dormitorul celuilalt...

– Nu cred că-i amuzant! protestă ea. Mușcându-și buza de jos, continuă cu un aer gânditor: Oricum, nu cred că voi sta pe-aici suficient de mult ca să mă furișez pe coridoare întunecate.

– Te gândești să pleci undeva? se interesă el ridicând încet o sprânceană.

O roșeață vinovată îi invadă obrajii.

– Suntem fugari, nu-i așa? Nu putem sta mult timp în același loc.

– Da, dar tu nu asta ai vrut să spui. Încă te gândești să-ți găsești o ascunzătoare astfel încât cei de la Demos să nu dea de tine. Știu de ce sunt în stare, Mahri. N-o să renunțe până nu te vor găsi. Ai ceva ce ei își doresc, nu-i așa? Ce anume? De ce nu vrei să-mi zici?

– Ți-am spus. Nimănui nu i se permite să plece din Demos. Vor să facă din mine un exemplu din cauză că le-am împiedicat tentativa de asasinare a reginei.

Ochii ei nu-l mințeau niciodată, așa că își dădu seama că acesta era o jumătate de adevăr. Nu insistă. O ceartă era ultimul lucru pe care și-l dorea.

– Un motiv în plus ca să ne căsătorim imediat, insistă el. Eu știu cum să am grijă de ai mei. Vor trebui să mă înlăture înainte de a se putea atinge de tine.

Începea să aibă câștig de cauză. Citea asta în ochii ei. Peste o clipă însă, trăsăturile îi deveniră inexpresive și pufni cu dispreț:

– Se poate să-ți fi scăpat faptul că și tu ești fugar, și nu fugi doar de oamenii tăi, ci și de Demos. Ce pereche minunată facem fugind de două haite de ogari! Dacă ne despărțim, avem șanse mai mari. Demos va veni după mine, dar te va lăsa în pace pe tine.

– Nu-mi pasă dacă mă lasă în pace sau nu. Nu pricepi chiar nimic? Vreau ca *tu* să fii în siguranță.

Măcar dacă ar fi fost atât de simplu. Tânăra femeie nu avea nici o îndoială că el voia s-o ocrotească, însă era chiar mai hotărât să distrugă gruparea Demos și să-i vadă pe toți membrii ei în ștreang. Nu le putea avea pe amândouă.

Își înghiți nodul din gât. Era îndrăgostită până peste cap de acel bărbat, dar tocmai pentru că îl iubea trebuia să-l alunge.

Când clătină din cap și deschise gura pentru a vorbi, el ridică un deget, făcând-o să tacă.

– O să facem treaba asta așa cum zic eu.

– Stai puțin!

– Să-ți intre bine în cap. Nu-ți dau de ales. Crezi că aș avea pace vreo clipă dacă te-aș ști în primejdie? Mă simt vinovat pentru ce s-a întâmplat cu tine. Dacă nu aș fi intervenit, ai fi fost plecată de mult. Nu pot schimba trecutul. Nu vreau să schimb trecutul, dar al naibii să fiu dacă te voi lăsa de izbeliște. O să rămânem împreună, Mahri, în ciuda tuturor obstacolelor. Își folosi greutatea trupului pentru a o culca din nou pe perne și murmură: Ai încredere în mine. Să fim împreună e destinul nostru.

Mahri se gândi că glumea pe seama ei, dar, când se uită în ochii lui, văzu că amuzamentul era combinat în egală măsură cu gravitatea, astfel că mâinile care îl împingeau se relaxară treptat. Cineva care să aibă grijă de ea și cineva care să vegheze. Era atât de bine, atât de plăcut!

Cu buzele lipite de ale ei, Alex șopti:

– Vrei să faci să-mi fie bine?

– Întotdeauna!

– Vrei să fii soția mea?

– Asta nu înseamnă că o să-ți fie bine.

– Lasă-mă pe mine să apreciez asta. Spune da.

Mahri izbuti un zâmbet tremurat.

– O, Alex! Clătinând din cap, adăugă impulsiv: Am nevoie de timp să mă gândesc la asta.

– Știu ce gândești. Te afli într-o imensă eroare, o informă el privind-o cu ochii mijiți.

– Ce gândesc?

– Gândești că această căsătorie s-ar putea să nu aibă loc niciodată, că suntem fugari și că nu știm de pe o zi pe alta pe ce pernă ne vom odihni capetele peste noapte. Nu vom avea vreme să găsim un preot, ca să nu mai vorbim de rostirea jurămintelor.

– S-ar putea să-mi fi trecut prin cap, recunoscu ea.

– Dacă asta crezi, înseamnă că nu mă cunoști. O să-ți pun verigheta pe deget înainte ca tu să apuci să-ți rostești numele.

– Mahri... începu ea râzând, apoi tăcu brusc. Își reveni rapid și adăugă: Mahri McGregor. Uite că n-ai avut dreptate!

Alex își coborî picioarele din pat și întinse mâna să-și ia hainele.

– Odihnește-te puțin. Mâine o să plecăm devreme.

Ar fi trebuit s-o lase baltă. Ăsta era necazul cu dragostea. Te făcea slab când trebuia să fii puternic. În spatele lui, rosti încet:

– Numele meu este Mahri Scot. Îmi pare rău, Alex. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul.

El rămase nemișcat. Cu umerii aplecați, trase adânc aer în piept, apoi se răsuci și îi cuprinse bărbia în palmă.

– N-a fost atât de rău, nu-i așa?

– Nu. Bănuiesc că nu, murmură ea.

– Mi-ai făcut un dar neprețuit.

– Și care ar fi acela?

Părea îmbufnată, iar asta îl făcu să zâmbească.

– Încrederea ta.

– Sunt și alții care au avut încredere în mine, spuse ea înghițind în sec. Nu pot să le fac rău. Înțelegi asta, nu?

– Le voi face rău doar dacă ei încearcă să-ți facă rău. N-o să-ți cer niciodată să-i trădezi.

– Dar...

Alex îi curmă cuvintele cu un sărut. Tresărirea bruscă a inimii ei îi înteți pulsul, dar nu simți o grabă nebună de a o poseda. Dorea s-o atingă și s-o savureze. Voia să-și imprime pentru

totdeauna ființa nu doar pe trupul ei, ci și în mintea ei. Așa că îi spuse că era lumina pentru întunericul din el, îi spuse că adusese frumusețea în lumea lui, îi spuse că nu avea s-o lase niciodată să plece de lângă el. Și crezu sincer fiecare cuvânt.

Respirația lor deveni mai greoaie. Mahri deveni mai îndrăzneață și, cu mâinile pe umerii lui, îl chemă s-o ia în stăpânire. Când Alex o umplu, ea scoase un puternic țipăt de plăcere. La sfârșit, își îngropă capul la pieptul lui și plânse.

Capitolul 20

Nu plecară devreme în acea dimineață. Se treziră la prânz, în sunetul cimpoaielor de sub ferestre. Mahri sări din pat. Alex gemu și își vârî capul sub o pernă.

După ce își puse repede cămașa de noapte, ea alergă la geam și privi afară.

– O, ce priveliște minunată! Scoțieni în kilturi! A trecut mult timp de când n-am mai văzut atât de multe tartane la un loc. Crezi că vor fi dansuri?

Alex abia dacă putea gândi de atâta hărmălaie.

– Dansuri, aruncarea stâlpului, aruncarea bolovanului – dar, mai presus de orice, se va mânca și se va bea.

Luă o altă pernă pentru a-și acoperi urechile, însă, amintindu-și evenimentele nopții trecute, se ridică anevoie. O privire rapidă, cercetătoare îi risipi tensiunea. Mahri avea ochii limpezi și fericiți. Nu știa la ce se așteptase. La lacrimi? Roșeli? Focuri de artificii?

Îi plăcea tare mult s-o privească – felul cum se mișca, cum se uita la el, cum râdea. Fu iarăși surprins de contradicția din firea ei – ciudatul amestec de inocență și frivolitate. Acum, sursa frivolității nu mai era un mister – domnișorul Thomas Gordon avea de dat socoteală pentru multe.

– Ei bine, scoală-te! Veni lângă el țopăind în vârful picioarelor. Vreau să mă spăl și, ei bine, știi, să fac ceva, așa că dispari.

Alex își trecu o mână prin păr. Știa ce însemna asta. Trebuia să coboare în spălătoria răcoroasă, eufemistic numită baie, de la parter și să se spele acolo. Privata, firește, se afla afară, la o distanță bunicică de hotel.

– Cum de ai izbutit să-ți păstrezi castitatea când erai Thomas Gordon? vru el să știe.

– Folosește-ți imaginația.

– N-a fost niciodată punctul meu forte. Uite ce e, îți spun cum facem. Eu îmi acopăr capul cu pătura, iar tu nici măcar n-o să știi că sunt aici.

– Alex, dacă nu ieși imediat, s-ar putea să mă fac de ocară!

– Mă mai gândesc, rânji el.

În clipa următoare, ea îi smulse pătura de pe trup și îi înghesui în brațe cizmele, haina și pantalonii, apoi se năpusti spre ușă și o deschise. O cameristă încremeni pe coridor. Aruncă o privire bărbatului gol care încerca grăbit să se îmbrace, țipă înspăimântată și o luă la sănătoasa.

– Ieși! îi porunci Mahri arătându-i pe unde s-o ia, de parcă el ar fi avut nevoie de un indicator.

Când ajunse lângă ea, se interesă șăgalnic:

– Nu primesc un sărut?

Ieși pe hol înainte ca ea să apuce să-l lovească. Ușa se trânti în urma lui, iar o clipă mai târziu se auzi râsul tinerei femei. Zâmbind, Alex coborî la parter pentru a vorbi cu hotelierul. Câteva minute mai târziu, avea prosoape curate și toate cele de trebuință pentru a-și face toaleta.

Amabilii proprietari ai hotelului, domnul și doamna Crimmond, îl urmăriră străbătând coridorul spre baie.

– Uite un om fericit, oftă înduioșat domnul Crimmond.

– Tu n-ai de ce să te plângi, Andy, replică soția lui dându-i un ghiont în coaste.

– Glumești probabil. În ochii lui se zărea o licărire. Noaptea trecută am crezut că tavanul o să ne cadă în cap, iar dacă stinghiile patului nu sunt rupte, atunci eu nu mă numesc Andy Crimmond.

– Da, spuse soția lui zâmbind și aplecându-și capul într-o parte. Nimic nu se compară cu dragostea tânără pentru a-ți încălzi inima. Îți trezește amintiri.

– Blestemate fie amintirile! Încă mai e viață în câinele ăsta bătrân. Deși nu atât de multă ca în craiul ăla tânăr. În orice caz, o să mai stea o noapte.

– De ce?

– A zis că nu vrea să călătorească pe întuneric, nu după cele pățite pe drum încoace.

– Și tu l-ai crezut?

– Tu ce părere ai? chicoti el dându-i o palmă peste fund. Sunt proaspăt căsătoriți. Nu se grăbesc să ajungă nicăieri, poate doar în pat.

Râzând împreună, intrară în sala de mese pentru a se ocupa de clienți.

Puțin mai târziu, când Alex urcă scările, pasul îi era mai sprinten. Se simțea de parcă întinerise cu zece ani. Totul era nou pentru el. Soarele era mai strălucitor, simțurile, mai ascuțite, iar sunetul cimpoaielor... Nu, nici chiar așa, dar putea să afirme totuși că zgomotul era mai puțin deranjant. Atât cât să-l facă să reflecteze la faptul că se îndrăgostea.

Intră în camera pe care o împărțise cu Mahri și se opri brusc. Zâmbetul prostesc de pe chipul lui dispăru. Fata nu era acolo. Cu toate că nu avea unde să se ascundă în acea încăpere mică, el se uită oricum în șifonier și înjură în barbă când constată că era goală. Cămașa ei de noapte atârna pe spătarul unui scaun, dar hainele pe care i le dăduse proprietăreasa dispăruseră. Nu avea nici un ban. Punga încă era în buzunarul hainei lui. Cum naiba credea că avea să se descurce? Blestemând cumplit, se răsuci pe călcâie, coborî ca o furtună scările și ieși pe ușa din spate.

Era o nebunie la grajduri, cu o grămadă de șarete și de cai aparținând celor care veniseră la sărbătoare împreună cu familiile. Află curând că nimeni nu împrumutase și nici nu luase vreun cal. Oamenii soseau, nu plecau.

Intră din nou în hotel și, abia privindu-i pe cei pe lângă care trecea, străbătu coridorul și ieși pe ușile din față. Ochii lui dădură peste o mare de oameni care se foiau printre chioșcuri și corturile instalate pe iarba verde. Dincolo de pajiște, drumul urca abrupt spre terenul unde se desfășurau jocurile.

Nu știa de unde să înceapă căutările. Se simțea furios, neajutorat și alarmat, toate în același timp. Totuși, mai presus de orice îl deranja mândria rănită. Iarăși se lăsase păcălit de promisiunile ei deșarte. Cum de îi putuse face așa ceva după cele întâmplate în ajun?

– Alex!

Capul lui se răsuci brusc.

– Aici!

Mahri îi făcea cu mâna. Mahri, frumoasă ca o cadră în rochia albastră care parcă fusese croită pentru ea. Pe cap purta o beretă de tartan cu o pană de vultur în creștet. Era de o exuberanță molipsitoare.

Alex își încleștă dinții. În vreme ce se îndrepta spre ea se gândi că avea să-i înroșească urechile, dar primele cuvinte care îi ieșiră din gură îl luară prin surprindere:

– N-ai fugit.

Ea îl luă de braț și îl grăbi spre unul dintre chioșcuri.

– Sunt lihnită de foame, iar aici se găsesc Forfar Bridies[1]. N-am mai mâncat așa ceva de ani de zile. Sper că ai bani să le plătești.

Alex o opri și o răsuci cu fața spre el.

– Mahri, cred că merit un răspuns după cele întâmplate între noi azi-noapte. Deci, repet, n-ai fugit.

Tânăra femeie nu-l repezi și nici nu-i dădu o replică ușuratică pentru a evita un răspuns direct. Știa că un lucru fundamental se schimbase între ei. Nu doar că erau iubiți. Îi spusese despre

[1] Plăcinte cu carne originare din orașul scoțian Forfar (n.red.)

ea mai mult decât spusese oricui. Alex n-o păcălise, așa că merita o oarecare onestitate din partea ei. Orice altceva ar fi pângărit frumusețea nopții precedente.

– N-aș fugi de tine, nu acum. Dacă mă voi hotărî să plec, o să te anunț. Pur și simplu am coborât să iau micul dejun și am fost atrasă afară de muzica acestor cimpoaie. Apoi, desigur, am simțit mirosul înnebunitor de Forfar Bridies... așa că, iată-mă, însetată, înfometată și fără nici un ban ca să cumpăr ceva.

El își dădu seama că Mahri făcuse o concesie uriașă. Nu o să se furișeze afară în toiul nopții. Avea să-i spună în față că pleacă, probabil după ce îl lega gol de un stâlp al patului și îi lua toate hainele. Era totuși un progres, trebuia s-o recunoască.

– Nu e deloc amuzant, spuse ea privindu-i cu ochii îngustați rânjetul strâmb.

– Am înțeles că ai fost de acord să te măriți cu mine, replică el cu blândețe.

– Serios? Nu-mi amintesc asta. Își puse degetele pe buzele lui, pentru a-l împiedica să vorbească. Hai să luăm fiecare zi pe rând. Trebuie să ne întâlnim cu ceilalți și să vedem cum s-au descurcat. Apoi, trebuie să te vezi cu șeful tău și să lămurești lucrurile. Abia după aceea ne putem gândi la viitor.

– Și cu Demos cum rămâne?

– Când vor veni, voi fi pregătită.

În afirmația ei exista destulă ambiguitate pentru a face să i se zburlească părul de pe ceafă. Nu insistă, amintindu-și că, alături de Dugald, se găsea acum în cercul restrâns de oameni în care Mahri avea încredere. La sosirea celor din Demos, și el o să fie pregătit.

– Hai să-ți luăm niște Forfar Bridies, îi spuse.

Forfar Bridies nu se număraseră niciodată printre preferatele lui Alex. Erau umplute cu carne de vită tocată, amestecată cu ceapă, și musteau de grăsime. Mahri o înfulecă pe a ei ca un câine lihnit de foame și mai ceru încă una. Alex era amuzat. Mânca precum o țărancă, dar avea silueta delicată ca a unei dansatoare. Acea

contradicție între forță și vulnerabilitate îl intriga. Se întrebă care era implicarea ei în Demos. Îi spusese că fusese curier. Un peștișor mic. Atunci, de ce erau atât de hotărâți s-o prindă? Și de ce el era preocupat când ea părea la fel de lipsită de griji ca un copil?

– Îmi mai iei o Bridie? se interesă ea lingându-și grăsimea de pe degete.

– Bine, o altă Forfar Bridie pentru milady, oftă el, deși ar fi preferat să rămână și s-o ajute să-și lingă degetele.

Se întoarse cu o Bridie și cu un coșuleț cu fructe și brânzeturi din care să ronțăie în timp ce se plimbau printre chioșcuri și corturi.

Majoritatea participanților la festivități își aduseseră mâncarea de acasă, iar acum stăteau la picnic. Atmosfera era ca de iarmaroc. Nu exista nici un lord și nici o lady în fața cărora să te ploconești, nici moșieri bogați care să-și supravegheze arendașii. Persoanele importante asistau la jocuri și le înmânau panglicile concurenților merituoși. Din când în când se auzeau uralele mulțimii atunci când un favorit câștiga premiul.

– Dacă Dugald s-ar afla aici, ar fi în elementul lui, observă Mahri. Nu glumesc. În tinerețe a fost campionul Scoției la aruncarea bolovanului. Eu și fratele meu obișnuiam să mergem cu el de la un concurs la altul.

– Ați călătorit prin toată Scoția? întrebă el uimit.

– Nu chiar. Am fost la jocurile locale, dar Scoția a venit la noi. Doar suntem de lângă Braemar! În cele din urmă, toți campionii ajung să se întreacă la Jocurile de la Braemar. Mâncase deja pe jumătate cea de-a doua Bridie, când se opri, mormăind: De fapt, nu prea îmi place asta.

– Atunci de ce ai cerut?

– Pentru că Dugald și fratele meu le înfulecau pe nerăsuflate. Presupun că am vrut să împărtășesc acea camaraderie, așa că mâncam și eu. Din fericire, nu trebuia s-o fac decât la jocuri. La noi în casă nu erau îngăduite – erau prea grase pentru digestia delicată a bunicii. E drept, ronțăitul unei Forfar Bridie îmi

stârnește amintiri plăcute, însă, din păcate, îmi provoacă și dureri de burtă. Uitasem de asta.

– Bunicii tăi nu veneau să admire talentul pândarului lor la aruncarea bolovanului?

– Ei nu călătoreau prea mult, dar în fiecare an străbăteau drumul de la Gairnshiel la Braemar, iar Dugald aprecia gestul lor. Bunicul zicea că se simțea foarte mândru să prindă panglica albastră la pieptul lui Dugald. Panglica era însoțită și de o pungă cu bani. Era o zi cu adevărat frumoasă.

Mahri privea în gol de parcă ar fi fost transportată în timp în acea perioadă fericită. El se gândea la Gairnshiel. Cunoștea numele, însă nu-și putea aminti de unde.

Alex aruncă plăcinta pe jumătate mâncată unuia dintre numeroșii câini fără stăpân care bântuiau prin preajmă. Mahri scoase din coșuleț un măr pe care îl șterse de mânecă.

– Ce s-a întâmplat cu casa bunicilor tăi? se interesă el pe un ton neutru.

Tânăra femeie tocmai era pe punctul de a mușca din măr, dar întrebarea lui o făcu să se oprească. Urmară câteva clipe de tăcere deplină înainte ca ea să se întoarcă pentru a-l privi. Replică pe același ton:

– Ce s-a întâmplat cu casa bunicilor *tăi?*

– Am moștenit-o eu, după moartea lor. Acolo o să mergem.

Ar fi trebuit să-și muște limba. Nu trebuia să-i fi pus o asemenea întrebare țintită. Nu reușise decât s-o pună în gardă.

– Și eu aș putea spune același lucru. La moartea bunicilor, casa mi-a revenit mie. Avocații mei au închiriat-o. Este prea mare pentru o persoană, dar nu m-aș îndura s-o vând. Oricum, când vin în Deeside, în general nu stau mai mult de câteva zile. Locuiesc la Dugald.

Alex știa când să insiste și când să se retragă. Cu toate acestea, reținerea ei îl irită. Erau iubiți. O ceruse de soție. Nu trebuia să existe secrete între ei. El trebuia să fie pe primul loc pentru ea, așa cum ea era pe primul loc pentru el.

Mahri îi întrerupse șirul gândurilor.

– Ascultă!

– Ce?

– Cimpoaiele. Or fi în cortul mare? Cred că e posibil să fi început dansul. Nu-ți plac dansurile scoțiene?

– Destul de mult. Atâta vreme cât nimeni nu se așteaptă să dansez.

– Nimeni nu se așteaptă. În primul rând, nu porți kilt, iar în al doilea, sunt demonstrații de dans. Numai celor mai buni li se permite să participe. Întrucât expresia lui resemnată se lumină considerabil, Mahri insistă: Avem timp să ne uităm la dansuri?

– Poftim?

– Ai spus că ar trebui să plecăm devreme.

– Am zis asta înainte să ne trezim în miezul zilei. Am reținut camera pentru încă o noapte.

– În cazul ăsta, ce mai așteptăm?

Mahri juca foarte bine teatru, dar, în spatele zâmbetelor și a râsetelor, mintea îi lucra neîncetat. El încă mai căuta răspunsuri, încă mai vâna discrepanțele din fiecare remarcă neatentă. Nu avea să renunțe niciodată, ceea ce reprezenta o problemă enormă. Alex voia să anihileze gruparea Demos, iar ea nu putea permite asta.

Era doar un singur lucru de făcut. Nu avea de ales. Trebuia să dea ochii cu tatăl ei și să-i spună că zilele lui și ale acoliților lui erau numărate. Ea avea mijloacele necesare pentru a-i distruge. Trebuia să-l convingă pe tatăl ei că era suficient de disperată pentru a o face.

Limba ei slobodă o adusese în situația asta. N-ar fi trebuit să pomenească de Gairnshiel sau de casă, n-ar fi trebuit să uite nici o clipă că Alex era un agent al Coroanei. Mintea lui ageră avea să adune curând doi și cu doi.

Nu intenționa să-l păcălească, nici să-l mintă, dar asta nu însemna că trebuia să-i dezvăluie toate secretele. Cândva, poate, dar deocamdată nu.

Până una-alta, încercă să pară veselă și lipsită de griji. După ce urmăriră dansurile scoțiene, rătăciră aiurea printre corturi

și chioșcuri, oprindu-se să admire obiectele create de artizanii locali. Se întorceau spre hotel când dădură peste un cort cu un semn la intrare. Nu existau cuvinte scrise, ci doar schița unui glob de cristal.

–Am dorit mereu să mi se spună ce soartă voi avea, zise Mahri.

–Nu-mi pot imagina de ce. L-ai întâlnit deja pe domnul Înalt, Brunet și Chipeș.

–Adevărat, dar Dugald spune că e prea bătrân pentru mine.

–Foarte nostim.

–Nu glumesc! Când aveam vreo șase ani, i-am cerut să mă ia de nevastă. Atunci mi-a zis că e prea bătrân pentru mine. Firește, mi-a frânt inima.

Alex nu fu foarte sigur cum se întâmplase, dar se pomeni în cort înainte de a apuca să protesteze.

–Mahri, eu nu cred în aiurelile astea, tu crezi?

–Hai, nu mai fi așa de încrâncenat. E doar puțină distracție.

În micul cort era beznă și mirosea apăsător a tămâie și a ceară. Alex chicoti:

–Așa trebuie să fi mirosit când Macbeth s-a întâlnit cu vrăjitoarele în mijlocul furtunii cu tunete și fulgere. Haide, Mahri, nu e nimic altceva decât teatru.

Dar tânăra femeie nu voia să se clintească.

–Așteaptă, spuse ea, fumul se risipește.

Din întuneric se contură silueta unei țigănci bătrâne cu un șal înfășurat în jurul capului, șezând la o masă acoperită cu dantelă. În centrul mesei se afla un glob de cristal.

–V-am așteptat, zise țiganca.

Vocea îi era joasă și muzicală, cu un accent gaelic puternic. Dacă Mahri nu s-ar fi aflat acolo, Alex s-ar fi răsucit și ar fi plecat. Nu avea răbdare cu prezicătoarele care își băteau joc de lucruri pe care nu le înțelegeau. Rămase pentru că fata părea decisă să ia parte la acel joc.

Țiganca spuse ceva în gaelică, iar Mahri trase un scaun și se așeză. După câteva clipe, Alex îi urmă exemplul.

Ochii țigăncii se ațintiră în ai lui.

–Eu nu ghicesc norocul și nici nu fac profeții, spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile. Împingând globul de cristal spre el, adăugă: Cristalul vorbește singur.

–Ei bine, hai, îl îndemnă Mahri văzând că ezita. Pune-ți mâinile pe el.

„Iartă-mă, bunico", se rugă Alex în gând, apoi își puse palmele pe globul de cristal și privi în adâncurile sale. Exact cum se așteptase, nu se întâmplă nimic. Nu apărură nici imagini, nici viziuni, nici voci, nici măcar o reflexie a propriului chip. Cristalul rămase impersonal și tăcut. După un moment sau două, îl împinse la loc, în mijlocul mesei.

–Nimic, rosti el, nici măcar o șoaptă. Globul tău de cristal nu-mi vorbește.

–Asta pentru că v-ați închis mintea în fața lui, zise țiganca. Ar vrea doamna să încerce?

Mahri îl fulgeră pe Alex cu privirea, apoi se uită zâmbitoare în ochii femeii.

–Sigur că vreau să încerc. Am un mare respect – îi aruncă o altă privire severă lui Alex – pentru obiceiurile și cunoștințele străvechi.

Bătrâna se înmuie și zâmbi.

–Dacă este ca acest cristal să vorbească, cu siguranță, vă va vorbi dumneavoastră.

Alex stătu nemișcat ca un bloc de piatră în vreme ce Mahri se întinse spre cristal. Îi urmări degetele cuprinzându-l. Părea calmă și sigură pe sine. Respira normal. Trecu un minut, apoi ea expiră îndelung și își luă palmele de pe sferă.

–Ei bine? se interesă el surâzând. Ți-a vorbit?

–Tu nu l-ai auzit?

–Nu. N-am auzit nimic. Ce a spus?

–A zis... O, n-are nici un sens.

–Spune-mi!

–A zis că voi trece prin foc, dar că nu mă voi arde. Ce lucru ciudat!

Amândoi se întoarseră simultan pentru a o privi pe țigancă. Scaunul ei era gol, dar în spatele acestuia zăriră prelata unui alt cort fluturând în vânt. Se uitară spre masă. Și globul de cristal dispăruse.

– Nici măcar n-am plătit-o, se miră Mahri.

– N-a fost o înșelătorie, spuse ea. Aranja absentă tacâmurile pe masă, gândindu-se la cele întâmplate. Am auzit o voce. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Și n-aș fi putut inventa acel mesaj ciudat. „Vei trece prin foc, dar focul nu te va arde." Știu că sună nebunește, dar asta am auzit.

– Nu trebuie să mă convingi pe mine. Nu ți-am zis că o clarvăzătoare faimoasă mi-a făcut și mie o profeție cândva?

Se aflau în salonul de la Feughside Hotel, așteptând să le fie servită cina. Bârnele masive, întunecate traversau de-a lungul și de-a latul tavanul, și nenumăratele capete de cerbi de pe pereți îi supravegheau cu stoicism pe meseni. Mai erau doar câteva mese goale, iar zgomotul conversațiilor făcea ca Alex și Mahri să-și țină capetele apropiate pentru a se auzi.

– Ba da, dar mi-ai dat impresia că n-ai luat-o foarte în serios, zise ea. Ei bine, nici eu nu cred cu adevărat, dar există câteva lucruri care sfidează orice explicație logică. Se îndepărtară unul de celălalt când ospătărița le aduse primul fel de mâncare, supă de pește cu turte de ovăz. Mahri luă o lingură de supă înainte de a continua: Oricum, cine era faimoasa clarvăzătoare?

– Bunica mea, răspunse Alex simplu.

Urmară câteva clipe de tăcere deplină.

– Bunica ta? rosti ea în cele din urmă.

– Bunica mea, repetă el.

– Da, bine, nu crede fiecare bătrână din Scoția că e puțin vrăjitoare? chicoti ea. Bunica mea avea această convingere.

– Foarte adevărat, dar a mea era una autentică. O moștenire de familie.

El continuă să-și mănânce supa în vreme ce Mahri se uita la el cu ochii îngustați.

– Alex, șopti ea, ești... ești vrăjitor?

– Tu ce crezi? replică el tamponându-și buzele cu șervetul.

Neliniștea ei se transformă în râs, molipsindu-l și pe el.

– Serios, ce crezi că înseamnă profeția? îl iscodi ea.

Tot restul cinei făcură speculații. Nici unul nu era înclinat să-i ia cuvintele ad litteram. Mahri credea că focul se referea la necazurile din acel moment, peste care ei aveau să treacă neafectați. Asta voiau amândoi să creadă. Alex nu-i mărturisi că și lui i se făcuse aceeași profeție, gândindu-se că i-ar fi părut suspect. Ochii ei erau limpezi, zâmbetele, firești – ce și-ar fi putut dori mai mult?

Seara se scurse în mod agreabil. Printr-un consens tacit, evitară orice subiect care ar fi putut să strice armonia. Când intrară în cameră, se dezbrăcară încet și se culcară. Nu manifestau nici o grabă frenetică de a poseda sau de a fi posedat. Se atinseră, se mângâiară, se sărutară. Totul era potolit. Mișcările lor erau fluide și languroase. Timpul păru a-și încetini curgerea. Pasiunea tot dădu să intervină, dar ei o ținură la distanță.

– Vreau ca asta să dureze pentru totdeauna, murmură ea, pierdută în mângâierile lui.

– Nu-ți face griji, șopti el lipindu-și buzele de ale ei. Așa va fi.

– Ești foarte sigur de tine.

– Ar trebui să fiu. Sunt vrăjitor, îți amintești?

Râsul ei se transformă în geamăt. „Magie, gândi ea, degete magice, săruturi magice." Poate că, la urma urmelor, chiar era vrăjitor.

Alex își puse gura pe un sân, apoi pe celălalt și îi atinse fiecare sfârc întărit cu limba și cu buzele. Când își strecură degetele între coapsele ei și o găsi fierbinte și umedă pentru el, buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Zâmbetul deveni geamăt când mâinile ei se strânseră în jurul bărbăției sale excitate și o mângâiară voluptuos.

Plăcerea, descoperi el, nu putea fi amânată pentru mult timp. Îi biciui sângele, făcându-l să mărească ritmul. Înghiți micile sunete pe care Mahri le scoase când plăcerea crescu și în ea. Respirația li se îngreună, mișcările deveniră haotice. Nici chiar după

ce intră în ea nu răspunse rugăminților ei de a se grăbi. O tachină și menținu un ritm lent, extrăgând fiecare nuanță a senzațiilor până când ea se cutremură dedesubt.

– Am crezut că vrei să dureze pentru totdeauna, spuse el.

Unghiile ei se înfipseră în spinarea lui și, la fel ca prima oară, Alex se împinse și se îngropă adânc în ea. Plăcerea fu atât de intensă, încât trebui să-și încleștеze dinții pentru a-și păstra controlul. Nu mai era cale de întoarcere acum.

– Vicleană mică, rosti el cu un hohot de râs sugrumat.

Se propti în brațe pentru a face contopirea lor cât mai deplină. Mahri gemu și se încleștă de umerii lui. Era la fel de disperată ca el și răspunse pe măsura fervorii lui – sărut pentru sărut, mângâiere pentru mângâiere. La sfârșit, în momentul în care el se goli în ea, își îngropă țipătul eliberării la gâtul lui.

În cele din urmă, când izbuti să respire din nou, Alex se ridică într-un cot să-i studieze chipul.

– Ce-i? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– O să mă părăsești, Mahri? După asta? Ei bine? murmură el cuprinzându-i sânii în palme.

– Am spus eu așa ceva?

Poate că insistase prea mult. Ce îl opri fu privirea ei: fragilă, rugătoare, nesigură. Mahri voia înțelegerea lui. Și avea să i-o acorde, până la un punct. Cu toate acestea, simți dezamăgirea cuprinzându-l. Ajunseseră din nou să se joace de v-ați ascunselea unul cu celălalt.

Capitolul 21

Mergeau de-a lungul râului Feugh, un afluent al lui Dee, și aproape că ajunseră în satul Banchory când Alex coti pe un drum lateral. Lui Mahri i se păru că se îndreptau spre sud, dar, după vreo oră, când ajunseră la o răscruce, își dădu seama că schimbaseră iarăși direcția. Își struni calul.

– Ne întoarcem de unde am venit, doar că o luăm pe un drum mai întortocheat, observă ea.

Se opri și el, își scoase o mănușă și mângâie grumazul calului.

– E improbabil să întâlnim vreo patrulă pe drumul ăsta. În afară de asta, am lăsat o urmă care îi va conduce pe eventualii noștri urmăritori la Banchory. Acum ne întoarcem pe alt traseu.

– Ai lăsat o urmă? Ce înseamnă asta?

– Le-am zis celor de la hotel că ne ducem să luăm trenul de la Banchory spre Aberdeen.

– Foster va ști că ești prea deștept ca să faci așa ceva, pufni atunci Mahri.

– Am auzit cumva un compliment? rânji el.

– Ce nume ai folosit?

– Alexander. Domnul și doamna Alexander. Ce mai e acum?

– Ăsta-i numele tău! Puteai la fel de bine să-ți spui „Hepburn". Oricine are puțină minte își va da seama că încerci să creezi o pistă falsă.

– Spre norocul nostru, Foster e greu de cap.

– Și tu crezi că ești deștept întorcându-te pe teritoriul inamicului? Eu numesc asta nebunie.

– S-ar putea să ai dreptate, dar, în fierbințeala momentului, când cineva a încercat să mă ucidă în tren, iar tu plecaseși cu banditii ăia, a fost singurul lucru care mi-a venit în minte. Acolo ne vom întâlni cu ceilalți.

Mahri scoase un sunet neîncrezător și atinse coastele calului cu călcâiele.

– Feughside, rosti ea. Așa se numește casa ta?

– Da, cu toate că acum e mai mult o cabană de vânătoare. Când n-o folosim, o închiriem amatorilor de experiențe cinegetice.

– Acolo a fost împușcat și prins Gavin?

– Acum n-o să mai fie soldați acolo, rosti el pe un ton calm. Gavin a fost capturat pentru că nu se aștepta să aibă necazuri. Noi vom fi mai precauți și, la primul semn de probleme, vom face o manevră de evitare.

N-avea nici un rost să discute în contradictoriu cu el. Dacă le spusese celorlalți că se vor întâlni la cabana lui de vânătoare, atunci acolo trebuiau să se ducă.

Câteva ore mai târziu, când trecură pe lângă ruinele castelului Birse, ideea îi plăcu și mai puțin. Nu se vedea, dar peste râul Dee se afla un drum de țară care ducea la casa bunicilor ei de lângă Gairnshiel.

Erau prea aproape pentru a se simți în largul ei.

„Teritoriul inamicului", gândi ea.

Feughside House îi făcu o primă impresie bună. Avea trei frontoane care dădeau spre vest, pentru a beneficia de priveliștea soarelui la apus, și era cuibărită într-o dumbravă cu plopi. Inundația nu făcuse stricăciuni aici, deoarece casa se afla pe un dâmb, însă furtuna doborâse mulți copaci.

Un băiețandru veni în fugă dinspre grajd pentru a le lua caii. Un zâmbet uriaș i se întinse pe chip, răspunzând la valul lui de întrebări. Alex îi spuse că Gavin era teafăr și că urma să li se alăture în curând.

În vreme ce băiatul ducea caii în grajd, Mahri zise:

– Am crezut că locuința e goală, mai ales după ce soldații l-au arestat pe Gavin.

– Nu. Calley – ăsta-i numele servitorului lui Gavin – stă aici de ani de zile. Nu are unde să se ducă în altă parte, iar Danny, pe care tocmai l-ai cunoscut, e cam în aceeași situație. Vei descoperi că fratele meu are o slăbiciune pentru sufletele fără adăpost.

Calley le deschise ușa. Era un bărbat masiv, bine făcut, cu riduri săpate de vârstă, dar nu și cu riduri făcute de râs. În voce, avea doar o urmă de accent scoțian, ceea ce îi indică lui Mahri că, la un moment dat, avusese o poziție înaltă în serviciul unui gentleman.

Pe când cei doi bărbați vorbeau despre incidentele de la recepția reginei și de urmările acestora, ea străbătu holul cu lambriuri întunecate și ajunse în ceea ce părea a fi salonul principal de primire, iar prima ei impresie se risipi în tăcere. Cineva folosise

această cameră pe post de sală de tir. Obișnuitele capete de cerbi de pe pereți arătau de parcă persoana care le atârnase acolo fusese foarte beată la momentul respectiv. Existau găuri de glonț peste tot, în tavan și în pereți. Cu toate că nu se vedea nici o sticlă, aerul era îmbibat cu un miros de bere stătută și de whisky. Își coborî privirea spre dușumea. Covorul turcesc fusese botezat din belșug cu Dumnezeu știa ce.

Alex fie îi simți dezgustul, fie văzu ceva în expresia de pe chipul ei, deoarece spuse:

– Nu trebuie să uiți că aceasta este locuința unui burlac. Câteodată, bărbaților le place să renunțe la corvezile civilizației.

– Dacă îmi este îngăduit să subliniez, domnule, interveni Calley cu accentul lui impecabil, cele mai multe stricăciuni au fost făcute de soldații care l-au luat pe domnul Gavin. Câțiva au rămas aici și – să zicem – s-au decis să dea o petrecere.

Mahri era curioasă în legătură cu majordomul. Era oare unul dintre sufletele fără adăpost ale lui Gavin? De ce s-ar fi îngropat un servitor cu o asemenea experiență în acel loc departe de civilizație? Nu puse întrebări, deoarece știa prea bine cât de dificil îi era să păstreze propriile secrete. Asta l-ar fi putut îndemna pe interlocutor să mintă. Trăiește și lasă-i și pe ceilalți să trăiască – acesta era mottoul ei.

Alex tocmai îi arăta pivnițele în care erau ținute proviziile, când un sunet bizar se auzi din spatele unui străvechi boiler spart, făcând-o să se răsucească într-acolo. Primul ei gând fu că era un bursuc sau o vulpe, dar o serie de fornăieli, lătrături și scâncete o făcură să i se ridice sprâncenele.

– Un câine? presupuse ea.

În clipa următoare, ceea ce păru a fi un preș rulat ieși rostogolindu-se din boiler și practic îl doborî pe Alex.

– Jos, Macduff! rosti el ferm, apoi i se adresă lui Mahri: Bruta asta urâtă este și el unul dintre vagabonzii lui Gavin. Îl cheamă Macduff. Frate-meu o să fie fericit să-l vadă. Credea că soldații care l-au arestat l-au schilodit ori l-au ucis.

Mahri se lăsă pe vine și se uită în cei mai blânzi ochi căprui pe care îi văzuse vreodată. Nasul îi era ars, laba pe care i-o întinse îi era sfârtecată rău, iar duhoarea emanată de blana lui ar fi întors pe dos stomacul celui mai dur gunoier.

Fu dragoste la prima vedere.

Își deschise brațele, iar Macduff căzu în ele de parcă acolo era locul lui.

– O frumusețe, șopti ea. Ce căutai în boiler?

– Vechiul boiler este intrarea într-un coridor secret care iese la un turn de piatră aflat mai jos pe deal, îi explică Alex.

Deschise larg ușa, pentru ca Mahri să poată vedea mai bine. În spatele unei trape se zăreau niște trepte de piatră care coborau într-un întuneric de iad.

– Și Macduff știe cum să deschidă o trapă?

El ridică din umeri.

– Ai fi surprinsă ce știe Macduff să facă. Îi place să vină și să plece după bunul plac. Dar nu l-ar fi părăsit niciodată pe Gavin dacă n-ar fi fost grav rănit.

– Da, arată ca și cum ar fi trecut prin război. Scărpină urechile câinelui și fu răsplătită cu un rânjet. Presupun că pasajul secret a fost o cale de evadare pentru iacobiți în timpul rebeliunii.

– Ce te face să crezi asta?

– Ei bine, suntem în Deeside, nu-i așa? Aici și-au găsit adăpost iacobiții. Cred că nu există casă care să nu aibă un pasaj secret pentru a-i ascunde pe iacobiți în timpul rebeliunii.

– Nici vorbă de ceva atât de romantic.

Îl surprindea docilitatea lui Macduff, care accepta fără crâcnire ca Mahri să-i scoată scaieții din blana încâlcită. Doar lui Gavin i se permitea acest privilegiu.

– A fost folosit pentru a transporta whisky-ul de contrabandă pe care stră-străbunicul meu îl producea în distileria ilegală pe care o instalase în ceea ce acum e pivnița de vinuri. Arătând spre o ușă aflată în spatele lui Mahri, Alex suspină: Mi-e teamă că noi, Hepburnii, am fost niște oameni lipsiți de gust.

– Nu te învinovăți, nu ne putem alege rudele. Gândindu-se că, poate, spusese prea mult, adăugă repede: Aș vrea s-o văd.

– O să ți-o arăt mâine. Acum vreau să mă spăl, să mă schimb și să mănânc – în ordinea asta.

Ea încetă să-l mai mângâie pe Macduff și se ridică.

– Vrei să spui că o să renunți la ținuta de dandy și o să devii iarăși domnul Sobrietate?

– Nu prea. O să împrumut niște haine de-ale lui Gavin.

– Și eu ce-o să port?

În mintea lui se contură imaginea trupului ei gol, moleșit după dragoste. Rânjetul prostesc îi atrase o privire severă.

– Haide, Macduff, spuse ea. Hai să-ți găsim ceva de mâncare. Apoi o să vedem ce ți-au făcut soldații ăia.

Din clipa aceea, Macduff deveni sclavul tinerei femei. Îl tolera pe Alex, dar, dacă acesta își punea mâinile pe Mahri, câinele se strecura între ei și mârâia ca un urs. Speranțele lui de a avea parte de un interludiu romantic înainte de venirea celorlalți se risipiră.

În dimineața următoare, când o duse în pasajul secret, Macduff își băgă și el nasul între ei.

– Dacă e să apară vreun necaz, aici aș vrea să fiu, zise Alex. Ce vreau să spun este că, dacă soldații se întorc, ăsta este un loc bun unde să te ascunzi. Dar să nu atingi nimic. Este mizerie, nu s-a mai făcut curat de ani de zile.

Cu felinarul în mână, o luă înainte.

Ei nu-i păsa dacă își murdărea rochia, deoarece o purta deja de trei zile. Spera că Juliet va sosi curând, pentru a putea împrumuta una dintre rochiile ei frumoase. Existau câteva flecuștețe femeiești în dormitorul care-i fusese repartizat, însă nu le considera decente. Era clar că lui Gavin îi plăceau fetele petrecărețe. Sau poate că erau suflete fără adăpost pe care Gavin le primise din bunătate, se gândi ea amuzată.

Se controlă. Încerca să nu-și facă griji pentru ceilalți, dar nu-și putea stăpâni temerile. După cum subliniase Alex, se despărțiseră

de numai patru zile. Dacă nu apăreau până la sfârșitul săptămânii, aveau să plece în căutarea lor la Aberdeen.

Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut dacă Demos n-ar fi existat. Propria vină reprezenta o povară grea. Putea opri asta. Nu. O s-o oprească. Nu-l putea implica pe Alex, și așa avea destule necazuri. Asta era ceva ce trebuia să facă de una singură.

– Ai grijă, rosti Alex când ea se împiedică.

Dușumeaua era acoperită cu resturi – bușteni, recipiente din piatră, sticlă și ceramică spartă și o sumedenie de oale de noapte.

– Oale de noapte? râse ea.

– Contrabandiștii noștri petreceau probabil mult timp aici, atunci când veneau colectorii de taxe. Asta era singura variantă aflată la îndemână.

Mahri se întrebă cine avea sarcina de a le goli, însă se abținu să rostească gândul cu voce tare, nu pentru că nu era delicat, ci pentru că observase ceva.

– Nu-l aud pe Macduff.

Amândoi se opriră și ascultară. Câinele alergase în fața lor, mirosind diferitele obiecte interesante aflate în calea lui. Acum, totul era tăcut. Se răsuciră pentru a se uita îndărăt, în direcția din care veniseră.

– Aș fi știut dacă ar fi trecut pe lângă mine, spuse Mahri. Probabil că se află în fața noastră.

Alex nu-și făcea griji în privința câinelui. Macduff putea să-și poarte singur de grijă.

Puse felinarul pe dușumea și făcu un pas spre tânăra femeie. Chicotind, rosti:

– Dacă asta nu-l aduce pe Macduff înapoi, nimic n-o va face.

Își puse mâinile pe umerii ei. Amândoi zâmbeau când buzele li se atinseră. Mahri își înălță capul.

– Macduff? strigă ea. Aici, băiete!

Nici un răspuns.

– Hai să-i dăm motiv de îngrijorare, propuse Alex. Sărută-mă ca și cum nimic nu ți-ai dori mai mult pe lumea asta.

Își lipi buzele de ale ei într-un sărut lung și profund. Când se desprinseră, Mahri își linse buzele, murmurând:

– Îmi plac gustul și mirosul tău.

Cuvintele firești aduseră flirtul superficial la un nou nivel de intimitate.

– Mie mi-e *foame* de gustul și mirosul tău!

Îi descheie corsajul rochiei și i-l trase în jos, spre talie. Sânii ei mici și fermi erau făcuți pentru palmele lui, pentru gura lui. Cu buzele și cu dinții, mângâie și udă sfârcurile tari ca niște pietricele, până când dorința din el fu mai mult durere decât plăcere.

O împinse fără menajamente și o lipi de perete; mâinile lui alunecară de pe talia fină, cuprinzându-i rotunjimea moale a șezutului. Micile ei țipete excitate îl făcură să-și dorească mai mult, mult mai mult. Când o ridică spre bărbăția lui dură, strângând-o la piept, Mahri își arcui gâtul și își strânse buzele pentru a-și înăbuși un geamăt.

Sângele bubuia în urechile ei. Fierbințeala îi încingea pielea. Oare acesta era focul prevestit de țigancă? Ei bine, clarvăzătoarea greșise. Îi tăia respirația, îi ardea plămânii, o ardea cu totul.

Alex își înălță capul și vorbi cu buzele lipite de ale ei:

– Vezi? Totul e ușor. Nu știu de ce trebuie să îngreunezi lucrurile.

Îi ridica fustele, așezându-i trupul pentru penetrarea dură pe care era sigur că o aștepta cu aceeași nerăbdare ca și el, însă ea își propti mâinile în umerii lui și îl împinse.

Mahri se simțea de parcă fusese trezită cu o căldare de apă rece. Nimic nu era atât de ușor cum părea el să creadă. Era un haos, un labirint din care ea trebuia să găsească o ieșire, pentru binele amândurora.

Îl ținu la distanță cu mâna sprijinită în pieptul lui.

– Ascultă-mă! N-o să mă las sedusă pentru a-mi trăda camarazii, așa că nici măcar să nu încerci...

Alex izbi cu pumnul peretele din spatele ei, făcând-o să tresară.

– Asta crezi tu despre mine? întrebă el furios. Că m-aș coborî până într-acolo?

– Ești agent al Serviciilor Secrete. Eu am fost membră a Demos. Ce altceva ar trebui să cred?

– Nu asta gândeai la hotel. Ochii lui se îngustară privindu-i chipul. Ce se petrece în mintea ta întortocheată?

Mahri nu-l putu privi în ochi, așa că se concentră asupra aranjării rochiei. El avea dreptate în privința nopților petrecute la hotel, dar argumentul ei merita să fie luat în serios. Magia nu putea rezista în lumea reală a spionilor și a trădătorilor. De un lucru nu se îndoia: Alex era bun în meseria lui. Depista indiciile ca un magnet care culegea ace de oțel. Creierul lui era ca un filtru. Odată ce numele lui era reabilitat, avea să pornească pe urmele celor din Demos ca un copoi care vâna un iepure.

Era înfricoșător cât de mult dorea să aibă încredere în el, să se lase protejată de el. Își drese glasul.

– Știi la fel de bine ca mine că nopțile pe care le-am petrecut la hotel au fost un interludiu, ceva fără nici o legătură cu realitatea. Acum, am revenit la realitate. Suntem în tabere diferite. Nu putem ocoli asta.

Putea vedea mânia crescându-i în ochi.

– Tabere diferite? rosti el cu sălbăticie. Ești surdă și oarbă? Te iubesc. Sunt de partea ta.

– Asta spui acum, dar ce vei zice când Demos va fi la mâna ta?

– Ți-ai exprimat punctul de vedere, foarte elocvent chiar, oftă el luând felinarul de jos. Motivul pentru care te-am adus aici a fost ca să-ți arăt o cale de scăpare în caz că soldații vin să ne caute, așa că hai să ne concentrăm asupra acestui subiect.

Porni înaintea ei. Mahri trebui să se grăbească pentru a ține pasul cu el. Se simțea, pe rând, furioasă și îndurerată. Proceda însă corect; de ce avea atâtea remușcări?

Ajunseră la capătul coridorului și cotiră.

– M-am gândit la asta, rosti Alex.

– La ce?

– Macduff se ține de vechile poante. Vezi? Arătă spre o groapă din dușumea și un morman de pământ de lângă perete. A săpat pe sub zid ca să poată veni și pleca atunci când poftește.

Ea nu era foarte interesată de aventurile câinelui. Stătuse suficient de mult într-un spațiu închis.

– Bine, dar noi cum ieșim de-aici?

– Folosim ușa, desigur.

Se lăsă pe vine și împinse cu umărul în ceea ce se dovedi a fi o parte mobilă a zidului. Lespedea împinsă de el se dădu la o parte și un val de aer proaspăt pătrunse înăuntru.

– Nu este cine știe ce ușă, nu-i așa? remarcă ea neplăcut surprinsă.

– N-a fost gândită pentru doamne, ci pentru contrabandiști. Vino! Și lasă-ți capul în jos.

Mahri se aplecă și se târî după el. Vreme de câteva clipe fu orbită de razele intense ale soarelui. După ce ochii i se obișnuiră cu lumina, văzu că deschizătura prin care ieșiseră se afla la baza unui turn de piatră.

Se ridică în picioare și dădu ocol construcției. Îi amintea de turnurile de piatră de pe pantele domeniului Balmoral, doar că acesta era mai mic.

– Nu prea ești la adăpost aici, observă ea privind spre valea râului Feugh.

– Cu atât mai bine, îți poți vedea dușmanii, replică Alex. După ce împinse piatra la loc, pentru a ascunde intrarea, își puse mâna streașină la ochi. Deci de aia ne-a părăsit Macduff, spuse el arătând cu mâna în zare. Gavin a sosit acasă. Constată pe un ton sec: Se pare că ți-ai pierdut atractivitatea, Mahri.

Ea îi rumegă vorbele în timp ce coborau panta spre o șaretă care se îndrepta spre casă. Macduff alerga vesel pe lângă roți.

– Dă-mi voie să verific dacă am priceput, zise Alex. Ai trimis o telegramă la Whitehall, dar n-a ajuns la Durward decât ieri, când el sosise deja la Ballater?

– Da, ăsta-i rezumatul. Gavin își privi fratele, care începuse să se plimbe de colo-colo prin încăpere. Telegrama i-a fost retransmisă, iar el n-a întârziat să vină să mă vadă.

Se aflau în mica bibliotecă de la parter, după ce savuraseră nemaipomenita cină pregătită de Calley, care-și rafinase talentele culinare în vestitele cluburi pentru gentlemeni din Londra. Alex își umplu un pahar de whisky, în vreme ce Gavin sorbea din ceea ce el numea „ceaiul Pannanich" turnat într-o cană de cositor.

– Mai spune-mi o dată ce-ai aflat de la Durward.

– Foarte puțin, mormăi fratele mai tânăr. A fost atât de laconic, încât m-am pomenit trăncănind banalități doar pentru a umple tăcerea. Dintr-o cameră de la etaj se auzi un râs feminin, iar Gavin zâmbi spăsit: Juliet. Fără îndoială că râde de mine. A fost infirmiera asta, știi...? Ei bine, e suficient să zic că s-a amorezat de mine. Nimic nu se compară cu o infirmieră drăgăstoasă pentru a te vindeca rapid. Abia am așteptat să scap de ea.

Alex se opri și ridică o sprânceană amuzată.

– Ce naiba văd femeile la tine, Gavin?

– N-am întâlnit niciodată o femeie care să nu-mi placă. Ele știu asta și răspund în consecință.

– Atunci, de ce ai fugit de infirmieră?

– Și-a format o idee greșită despre mine, zise Gavin sorbind o gură de ceai. N-aș putea să mă însor cu toate femeile care îmi acordă un loc de frunte în fanteziile lor. E ilegal.

Alex clătină din cap și se așeză pe fotoliul aflat vizavi de fratele său. Strâmbă din nas.

– Câinele tău e pe-aici pe undeva. Îi simt mirosul.

Un cap alb și lățos se ivi de sub un bufet și îi arătă colții.

– E-n regulă, Macduff, spuse Gavin. Alex glumește. Știe că ți-ai făcut baia.

Capul lățos dispăru.

– Mă mir de câinele ăsta câteodată, zise Alex. Parcă ar înțelege engleza.

– Ei bine, da, l-am învățat câteva cuvinte, gen „jos", „stai" și altele asemenea. Prinde repede.

Alex se lăsă pe spate și își întinse picioarele încrucișându-și gleznele. Sorbind din whisky, îl studie pe fratele lui. Părea să se fi vindecat de-a binelea, un merit pe care Gavin îl atribuia mai mult

apei de Pannanich pe care Juliet îl silise s-o bea în fiecare zi decât împunsăturilor și îndemnurilor doctorului care se ocupase de el. Totuși, apa de Pannanich se terminase, iar Gavin insistase să procure o rezervă proaspătă chiar dacă ar fi trebuit să se ducă el singur la vrăjitoare. Până la urmă se dusese Dugald, nu doar pentru a lua apă, ci și pentru a vedea ce se mai întâmpla cu pământul.

– Să revenim la Durward, spuse Alex. Știe că ai fost arestat și că ai evadat din castel?

– O, da. Foster și-a făcut bine treaba. Acum, Durward vrea să audă și versiunea ta.

– Și cum a rămas?

– I-am zis că-i vei trimite o telegramă ca să-i comunici când și unde vei dori să te întâlnești cu el. Apropo, el o să stea la cazarma de la Ballater. Prin urmare, în dimineața asta, înainte de a urca în tren, i-am trimis o telegramă în numele tău, anunțându-l pe comandant că te vei întâlni cu el mâine, în holul de la Huntly Arms, după sosirea trenului de la Aberdeen.

– Deci el crede că eu mă aflu în Aberdeen?

– Da.

Alex rămase gânditor câteva clipe.

– Nu te-ai gândit că, dacă Durward n-ar fi avut încredere în tine, te-ar fi încătușat și te-ar fi expediat în cea mai apropiată închisoare?

– M-am gândit la asta, dar tu ești o pradă mai importantă. Am fost sigur că se va abține până va da cu ochii de tine, iar eu n-aveam de gând să dezvălui locul unde te afli.

– De aia ai plecat din Aberdeen imediat după ce i-ai trimis telegrama?

– M-am gândit că e o idee genială. În felul acesta, tu ești în avantaj.

– Poate că Durward a fost cu un pas înaintea ta.

– Nimeni nu ne-a urmărit, dacă la asta te referi. Nu erau polițiști prin gări. Și ne-am despărțit. Eu și Juliet am călătorit la clasa întâi, iar Dugald, la a treia. După cum ți-am spus, doamna Cardno a fost convinsă să rămână la niște prieteni din Aberdeen.

Juliet s-a gândit că așa e mai bine. N-a vrut ca mama ei să fie implicată în caz că se întâmpla ceva.

Un alt hohot de râs se auzi de la etaj.

– Deci, ce se întâmplă cu frumoasa Mahri? întrebă Gavin. Pare destul de fericită.

– O cheamă Mahri Scot sau Scott, cu doi de T, îl informă Alex. Îți spune ceva numele ăsta?

– În zona asta sunt mii de oameni pe care îi cheamă Scot.

– Bunicii ei aveau o casă lângă Gairnshiel.

– Unde naiba-i Gairnshiel?

– Pe malul celălalt față de Ballater, cred. Mahri a zis că pe vremuri bunicul ei se ducea să-l vadă pe Dugald participând la jocuri.

– Am auzit de Gairnshiel, dar nu pot să-l localizez în ruptul capului, mormăi Gavin. Crezi că acolo se ascund prietenii ei?

– Sunt oare prietenii ei? Nu sunt sigur ce se petrece, ăsta-i adevărul, oftă Alex. Mă duc să mă plimb. Ai chef să vii cu mine?

– Mulțumesc, nu. Am avut parte de suficientă agitație pentru o singură zi. O să-mi aleg o carte și o să mă bag în pat.

După ce fratele său plecă, Gavin începu să bată darabana în brațul fotoliului și să privească în gol. Fu smuls din gândurile sale de Macduff, care scânci și își puse o labă pe genunchiul lui. Îl scărpină după urechi.

– Nu sunt trist, zise el. Doar că am multe lucruri la care să mă gândesc.

Câinele își puse botul pe genunchii stăpânului său și îl privi cu ochi drăgăstoși.

– Mahri, rosti Gavin dintr-odată. E în necaz până-n gât și e treaba noastră să avem grijă de ea.

Macduff lovi cu coada podeaua.

Se simțea ca un idiot afurisit. La asta se gândea Alex în vreme ce se dezbrăca pentru culcare. Aruncă o cizmă peste tăblia de la picioarele patului, apoi pe cealaltă. Se dusese în camera lui Mahri după ce toată lumea adormise, sperând să îndrepte lucrurile între

ei. Se așteptase pe jumătate să găsească ușa încuiată. Dar nu se așteptase ca ușa să fie păzită de un câine de peste treizeci de kilograme care mârâia feroce.

A dracului potaie!

Clocotea de furie. Oare ea nu știa că putea fi spânzurată pentru trădare? Nu pricepea că unicul lui țel era s-o protejeze, nu doar de oamenii ei, ci și de ai lui? Ceea ce îl durea cu adevărat era că, deși Mahri îi punea pe membrii celulei sale înaintea lui, pentru el tânăra scoțiancă avea să fie mereu pe primul loc.

Cum de îi îngăduise unei femei să aibă o asemenea putere asupra lui?

Se instală în pat și, cu degetele împletite sub ceafă, privi în tavan. Îi scăpa ceva. Ce anume?

Piesă cu piesă, începu să aranjeze în diferite variante puzzle-ul reprezentat de Mahri. Lipsea ceva, ceva ce el trecuse cu vederea, poate că interpretase greșit o viziune.

Fiindcă nu se dumirea nicicum, o luă de la capăt și aranjă evenimentele ultimelor câteva săptămâni în ordine cronologică: planurile pentru recepția reginei, sosirea scrisorii lui Mahri, instalarea lui Mungo pe post de momeală, tentativa de asasinat, uciderea lui Dickens și așa mai departe.

Începu să se cufunde în somn, dar la un moment dat tresări brusc. Toate piesele începeau să se așeze la locurile lor.

Foster. De ce tot revenea la colonel?

Capitolul 22

Comandantul Durward era un veteran aflat de cincisprezece ani în Serviciile Secrete ale Maiestății Sale. Înainte de asta predase la cele mai faimoase școli și universități atât din Anglia, cât și din Scoția. Încă era profesor, dar acum inteligența lui ascuțită avea o concentrare mai precisă. Sarcina lui era s-o protejeze pe regină. Trecut de cincizeci de ani, era slab ca un țâr și avea un chip

de poet în totală contradicție cu exprimarea caustică și felul direct de a fi. Nu suporta incompetența sub orice formă s-ar fi prezentat aceasta.

– E un idiot! răbufni el referindu-se la colonelul Foster. Știu că a fost o greșeală să-l las la comandă, dar nu a fost decizia mea. A venit de la Whitehall, iar ordinele mele erau s-o protejez pe regină, nu pe dublura ei. Maiestatea Sa se afla la Windsor, așa că acolo a trebuit să mă duc. În afară de asta, ne-am gândit că era posibil să fie o farsă, iar Dickens era un om bun, capabil. Durward clătină din cap. Ce tâmpenie a putut să facă Foster!

El și Alex ședeau într-un separeu de la parterul hotelului Huntly Arms din Aboyne. Cu toate că afară încă era lumină, înăuntru lămpile fuseseră aprinse. Durward trăia cu impresia că subordonatul lui venise mai devreme cu un tren din Aberdeen, iar Alex se hotărâse să lase lucrurile așa. Precauția lui naturală îl făcea să-l lase pe comandant să tragă singur concluziile.

Chelnerul sosi cu câte un whisky pentru fiecare, iar după ce toastară în sănătatea reginei, se instalară din nou în confortabilele fotolii cu spătare înalte, pentru a-și continua discuția despre cele petrecute în noaptea în care avusese loc recepția reginei.

– Am auzit povestea lui Foster, spuse bărbatul mai în vârstă. Acum, vreau s-o aud pe a ta.

Alex trebui să-și rețină un zâmbet. Își amintea anul petrecut la Universitatea St. Andrew și cum, indiferent dacă făcuse sau nu ceva rău, se simțise mereu stânjenit sub privirea ucigătoare a lui Durward. Nu mai era tânărul de atunci, însă era greu să scape de vechile deprinderi. De-a lungul anilor, relația dintre ei își pierduse formalismul, dar Alex nu uita niciodată, sau nu i se permitea să uite, că Durward era superiorul lui. Cu toate acestea, situația de acum era neobișnuită. În mod normal, el și comandantul lui nu se întâlneau să bea în locuri publice. Se vedeau în birourile de la Whitehall ori țineau legătura prin mesaje codificate.

– La recepția reginei, o femeie blondă l-a împușcat pe domnul Ramsey, apoi a fugit. Eu și fratele meu am pornit în urmărirea ei, dar ne-am despărțit când am ajuns la o răscruce. Drumul m-a dus

la Braemar, unde mi-am petrecut jumătate de noapte căutând-o prin taverne și berării. A doua zi am încercat să-i raportez colonelului Foster, dar am fost imediat arestat. Atunci am aflat că Dickens fusese ucis.

– Și fratele tău?

Alex sorbi puțin whisky.

– În mare parte, a făcut același lucru, doar că el s-a dus în direcție opusă, spre Ballater și Aboyne.

O luară de la capăt, răsucind povestea pe toate părțile. Durward insista asupra fiecărui aspect neclar din relatarea subordonatului său, iar Alex avea grijă să n-o implice pe Mahri. În cele din urmă, zise nerăbdător:

– Femeia e irelevantă. L-a împușcat pe Ramsey, nu pe regină. Întreabă-l pe Ramsey de ce a încercat ea să-l ucidă.

Replica lui Durward fu la fel de nerăbdătoare.

– Ramsey a fost deja supus interogatoriului și lăsat să plece. Habar n-are de ce ar fi încercat cineva să-l ucidă. În ceea ce-o privește pe femeie, șeful securității de la castelul Balmoral este înjunghiat mortal în aceeași seară în care o femeie trage în unul dintre oaspeți, iar tu spui că e irelevantă? Pari de-o teapă cu Foster.

– Mă refeream la uciderea lui Dickens. Eu și Gavin am plecat după ea. Nu se afla în preajma lui Dickens când acesta a fost omorât, tot așa cum nici eu, nici Gavin n-am fost acolo.

– Te cred, dar nu pot să resping pur și simplu acuzațiile aduse de Foster.

– Cine sunt martorii lui? vru Alex să știe. Mi s-a zis că este vorba de grăjdari, iar tot ce i-au spus aceștia a fost că am împrumutat doi cai. Sper că l-ai întrebat pe Ramsey unde se afla în momentul respectiv.

– Trebuie să-l chestionez, dar am citit deja declarația lui. Nimic din ea nu vă implică pe tine sau pe fratele tău. Problema ta este că te-ai comportat ca un om cu conștiința încărcată. După spusele lui Foster, nu te-ai predat. Ai fost capturat. Dar asta nu-i tot, nu-i așa? Ați evadat din închisoare. Foster a luat asta drept o recunoaștere a vinovăției. Durward ridică mâna pentru a-l opri

pe Alex să răspundă și adăugă: Ați fost ajutați. Paznicul de serviciu a zis că a fost anihilat de un bărbat și de o fată. Cine sunt ei?

– Niște prieteni. O să-ți dau numele lor de îndată ce eu și fratele meu vom scăpa de aceste acuzații.

Comandantul ridică o sprânceană stufoasă.

– Te-am pregătit mai bine de-atât. În jocul ăsta nu avem prieteni.

– Când colegii îți devin dușmani, îți găsești aliați unde poți, răspunse Alex domol.

Durward îl privi ferm pe deasupra buzei paharului. După ce îl goli, spuse:

– Am încredere în tine, nu fiindcă știu că ești un agent bun – chiar și cei mai buni pot fi convinși să trădeze –, ci pentru că Foster este un clovn incompetent, asta într-o exprimare delicată. Nu știe nimic despre munca polițienească sau despre verificarea depozițiilor martorilor. E convins că ești vinovat doar pentru că ai dispărut imediat după ce Dickens a fost ucis și nu te-ai întors de bună voie. Alex dădu să protesteze, însă Durward continuă: Eu o să fac ce n-a făcut Foster. O să-i caut pe martori și o să le iau din nou declarații. Totuși, vă sfătuiesc pe tine și pe fratele tău să vă predați. Dacă n-o faceți, știi ce va urma. Se va da ordin să fiți împușcați pe loc. M-am exprimat clar?

– Să fim împușcați pe loc? repetă Alex încruntat. Nu e o măsură extremă? După o clipă de reflecție, adăugă: Urmează să se întâmple ceva important. Despre ce-i vorba? Probabil că e ceva legat de regină, deduse el.

– O să afli curând. Va fi în toate ziarele. Regina Victoria, în ciuda sfaturilor miniștrilor ei, va sosi la Ballater sâmbătă. A fost furioasă când a aflat că am reținut-o la Windsor pentru propria siguranță și și-a ieșit din minți la vestea că o dublură i-a luat locul la recepție. Ei bine, știi ce părere are Maiestatea Sa despre îndatoririle ei. Nu e lașă. Oricum, mie îmi revine sarcina s-o protejez și, în ciuda lungii noastre prietenii, o să fac tot ce-mi stă în puteri pentru a mă asigura că ești scos din joc înainte

de venirea ei. Dacă n-aș face-o, ar însemna că nu sunt în stare să-mi respect misiunea.

– Înțeleg, rosti Alex încet. Și chiar înțelegea. Dacă ar fi fost în locul lui Durward, ar fi spus același lucru. Crezi că sunt membru al Demos?

Vocea gravă a comandantului fu plină de iritare.

– Firește că nu cred așa ceva! Dar e vorba despre ce crede Foster. Repet: eu doar îmi fac datoria. Scoase din buzunar o batistă pe care o despături pentru a lăsa la vedere o insignă, un cap de cerb din argint având scris dedesubt mottoul „Bydand". Recunoști asta?

– Îi aparține lui Mungo! exclamă Alex. Este blazonul familiei Gordon. Înseamnă „Nu abandona". A primit-o de la bunicul dinspre mamă. Zicea că e amuleta lui norocoasă. Unde ai găsit-o?

– Printre lucrurile din camera lui de la castel. Știu cât de apropiați ați fost tu și Mungo. M-am gândit că ai vrea s-o ai, spuse Durward înfășurând insigna în batistă și punând-o pe masă.

Lui Alex i se strânse inima. N-ar fi trebuit să fie atât de șocat. Avusese o premoniție că prietenul său pățise ceva teribil, dar sperase să se înșele.

– Nu mi-ai da asta dacă ai crede că Mungo este încă în viață. Ce s-a întâmplat?

– Am găsit un trup adus de ape pe malul râului, puțin mai jos de Linn o' Dee, oftă comandantul. Cadavrul avea cam o săptămână vechime și era greu de recunoscut din cauza impacturilor repetate cu stâncile. Dar, da, credem că era Mungo.

– Ce căuta la Linn o' Dee?

Era un loc izolat dincolo de Braemar, unde râul țâșnea brusc dintr-un defileu îngust și se rostogolea pe stâncile aflate dedesubt. Foarte puțini dintre cei care avuseseră nenorocul să se răstoarne în acel loc supraviețuiseră pentru a povesti.

– Habar n-avem. Foster a trimis patrule să-l caute. Am sperat că e cu tine sau că tu ne-ai putea spune unde s-a dus.

Alex clătină din cap. Mungo era mort. Încă încerca să asimileze cumplita veste pe care mintea lui refuza s-o accepte.

– Îmi pare rău, Alex, rosti Durward cu blândețe, după care se ridică. Îți las răgaz până la miezul nopții să vorbești cu prietenii tăi și să vă predați.

– Unde vei fi?

– Nu la castel. Nu cred că l-aș putea suporta pe Foster. Trimite-mi vorbă la cazarmă și vin eu.

Alex îl privi pe comandantul său părăsind hotelul. Era vremea ca și el să plece. Preocupat, luă insigna lui Mungo, încă învelită în batistă, și o vârî repede în buzunar. Nu era pregătit s-o strângă în palmă și să-i descopere secretele. Se simțea teribil de vinovat că își implicase prietenul în necazurile lui. Dacă n-ar fi fost el, probabil că Mungo nu și-ar fi pierdut viața.

Așteptă câteva minute, apoi se îndreptă spre ușa din spate, unde îl aștepta Dugald, ținând în mână o vestă voluminoasă de muncitor și o beretă în carouri. Asigurându-se că nimeni nu-l privea, își schimbă repede înfățișarea. Bine plătit dinainte, lustragiul hotelului le dădu câte o cutie de lemn goală.

Dugald începu să vorbească tare în gaelică în timp ce se îndreptau spre o căruță aflată într-o parte a grajdului. După câteva minute o luară spre casă. Nu se văzu nici un soldat. Nimeni nu-i urmări.

Alex își simți părul de pe ceafă zburlindu-i-se. Era prea simplu. Îl cunoștea pe Durward. Or fi avut ei o înțelegere, dar comandantul nu și-ar fi făcut datoria dacă n-ar fi urmărit orice pistă pentru a descoperi ascunzătoarea prăzii sale. Își aminti de evadarea lor cu trenul, care se dovedise a nu fi deloc o evadare.

Era prea ușor.

Calley îl întâmpină la intrarea în casă.

– Ceilalți sunt în bibliotecă, domnule, spuse el.

– Cât timp am fost plecat, s-au zărit pe-aici soldați sau străini?

– Soldați n-au fost, răspunse Calley, dar trei călăreți au trecut pe-aici cam acum o oră.

– Încotro s-au dus?

– Au urcat dealul spre castelul Birse.

Alex se gândi câteva clipe, apoi îi spuse repede și cu exactitate servitorului ce dorea de la el. Fără să ezite sau să protesteze, Calley ieși din casă pe ușa din spate.

Hărmălaia din bibliotecă se stinse înainte ca Alex să aibă vreo șansă să-și dea jos deghizarea.

– Ce-i cu agitația asta? întrebă el.

– Juliet și-a pus în minte să se ducă la Aboyne, ca să cumpere câteva lucruri, și s-a întors cu un exemplar din *Aberdeen Journal*, îl informă Gavin.

– Și scrie chiar aici că regina va sosi la Ballater sâmbătă, zise Juliet ridicând ziarul sub nasul lui Alex și arătând articolul cu un deget bătăios. N-a fost la recepție. Voi vă așteptați la un atac și ați folosit o sosie a reginei Victoria. Asta spune aici. A fost o treabă foarte isteață, dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu, a trebuit să țineți asta secret după ce atacul a dat greș?

– N-a fost decizia mea, replică Alex, cufundându-se obosit într-un fotoliu. O privi pe Mahri, care se uita la el de parcă era un vierme oribil pe care tocmai îl descoperise târându-i-se pe poalele rochiei, un veșmânt superb, de un verde întunecat, pe care nu-l mai văzuse până atunci. „Isprava lui Juliet", se gândi el în treacăt. Mahri, îi zise, n-am putut să-ți spun că vizita reginei a fost amânată. Nu puteam să iau eu hotărârea asta. Și, dacă te gândești, o să-ți dai seama că ea a fost în siguranță cât timp am putut să pretindem că se afla în castelul de la Balmoral.

– A fost un plan bun, interveni împăciuitor Gavin. Maiestatea Sa a fost bine protejată la castelul Windsor.

– Ce mă deranjează pe mine este că Alex ți-a zis *ție* despre asta, Gavin, dar mie și lui Mahri nu ne-a spus nimic, răbufni Juliet. Credeam că suntem cu toții implicați în asta. Credeam că...

– Ei bine, acum știți, i-o reteză Gavin. Putem trece mai departe? Eu, unul, vreau să aud ce s-a întâmplat cu Durward. Ce a zis, frățioare?

Alex observă că Mahri părea la fel de însufleţită ca un bloc de gheaţă.

– Comandantul, spuse el, va încerca să corecteze prostiile făcute de Foster, dar, până când va avea suficiente dovezi ca să ne exonereze, eu şi cu tine, Gavin, încă suntem bănuiţi în legătură cu uciderea lui Dickens. Continuă încet, alegându-şi cuvintele cu grijă, deoarece nu voia să le alarmeze pe doamne, şi omiţând să facă vreo referire la moartea lui Mungo şi la insigna care atârna atât de greu în buzunarul lui. Încheie: Armistiţiul expiră la miezul nopţii. După aceea, suntem pradă pentru vânători.

– Ce înseamnă asta? întrebă Mahri cu o voce stridentă.

El o privi îndelung, cu ochii mijiţi.

– Înseamnă că, dacă eu şi Gavin nu ne predăm până la miezul nopţii, vom fi împuşcaţi pe loc de cei care ne găsesc.

– Şi eu care credeam că Durward îţi este prieten, pufni disprepuitor fratele său.

– Îmi este superior! Şi are, la rândul lui, un superior căruia trebuie să-i raporteze.

Privirea fixă a lui Mahri îl tulbura. În felul ei, şi ea era un soldat. Ar fi trebuit să ştie că el nu avea libertatea de a lua decizii după cum îl tăia capul. Ştia asta pentru că aceleaşi reguli erau valabile şi pentru ea.

– Nu-mi imaginez, spuse tânăra femeie pe un ton glacial, că şeful tău stă în faţa unui şemineu, cu un pahar cu whisky în mână, aşteptând sfârşitul perioadei de armistiţiu. După cum am constatat eu că procedează Serviciile Secrete, probabil că în curând îşi va instala tabăra în faţa casei, aşteptând să ne arătăm feţele – dacă nu cumva e acolo deja.

– Poartă-te ca şi cum el ne-ar urmări deja, şi nu vei greşi prea tare, zise Alex.

Văzu licărirea de înţelegere din ochii ei şi privirea rapidă pe care i-o aruncă lui Juliet.

– Nu putem rămâne aici. Gavin îşi atinse uşor fratele pe încheietura mâinii, distrăgându-i atenţia de la Mahri. Acum

că oamenii tăi ştiu că ne-am întors în zonă, acesta va fi primul loc unde vor căuta.

– Sunt conştient de asta.

– Am putea merge la mine acasă, propuse Juliet. Nimeni nu vă va căuta acolo. Iar eu nu sunt bănuită de nimic. Nu există nici un motiv să-mi spargă cineva uşa.

– Eu cred că Alex a hotărât deja ce trebuie să facem şi încearcă să găsească momentul potrivit pentru a ne spune, opină Mahri.

– Mulţumesc, răspunse el. Avem mai puţin de o oră pentru a ne pregăti, înainte ca timpul să expire. Uitaţi ce propun. Voi şi Dugald veţi pleca de la cabană prin pasajul secret, în vreme ce eu şi Gavin rămânem pentru a vă oferi un avans. Nu ne aşteptaţi. E mai bine să călătorim în două grupuri. Dacă sunteţi găsiţi împreună cu mine şi cu Gavin, veţi fi şi voi încarceraţi. Lângă turn vă vor aştepta trei cai. Danny se ocupă de asta chiar acum. În caz că se întâmplă ceva neprevăzut, Dugald va decide calea de urmat, îi spuse el lui Mahri.

– Alex, ce te aştepţi să se întâmple? murmură Juliet.

El ridică nepăsător din umeri.

– Sunt doar precaut, asta-i tot.

– Ne veţi ajunge din urmă? se interesă Mahri.

El fu încântat de privirea îngrijorată pe care o avea ea.

– Da, dar vor veni zorii până vom ajunge acasă la Juliet. Ne vom odihni acolo, însă la căderea nopţii, eu şi Gavin ne vom îndrepta spre Balmoral.

– Balmoral? repetă Mahri cu glas slab. De ce la Balmoral?

– Avem de încheiat nişte socoteli cu colonelul Foster, replică Alex.

Se afla în grădină, trecând planul în revistă, în vreme ce îi aştepta pe ceilalţi să se pregătească de plecare. Acolo îl găsi Calley.

– Sunt doi bărbaţi în apropiere, zise majordomul, dar nu sunt soldaţi. Aş spune că sunt iscoade. S-au ascuns printre ruinele castelului.

– E posibil să fie ei călăreţii pe care i-ai văzut mai devreme?

– Da. Nu că i-am recunoscut, dar unul dintre cai era buiestraș. E imposibil de confundat.

Nu soldați, ci iscoade. Cine le dădea ordine? Durward? Își ocupaseră pozițiile înainte ca el și Dugald să se întoarcă din Aboyne. Durward fusese cu un pas înaintea lor.

– Mulțumesc, Calley. Știi ce ai de făcut?

– Da. Să fac să pară că locuința e plină de oameni.

– Atunci, ocupă-te de asta. Dar fără gesturi eroice. Dacă va fi atacată casa, tu și Danny să vă ascundeți în tunel.

– Prea bine, domnule, răspunse Calley, după care se răsuci pe călcâie și plecă.

Alex își pipăi buzunarul și simți atracția amuletei norocoase a lui Mungo. Sentimentul de vină îl făcuse să amâne strângerea ei în palmă. Se temea de ce ar fi putut să vadă ori să audă. Câți oameni buni recrutase el, după care le văzuse viețile curmate?

Strânse bucata de metal între degete prin materialul hainei, ezitând încă. „Lașul naibii!" se dojeni el cu mânie; în clipa următoare scoase insigna lui Mungo încă învelită în giulgiul ei de olandă albă.

Chiar înainte de a o despacheta simți acțiunea unei forțe răuvoitoare. Întărindu-se în așteptarea altor orori, îndepărtă batista și o vârî în buzunar. În vreme ce degetele se strânseră peste blazonul familiei Gordon, grădina se retrase încet și o ceață blândă se înfășură în jurul lui. Auzi râsete, un bărbat și o femeie, iar buzele lui se îmblânziră într-un zâmbet. Treptat, ceața se evaporă și chipul femeii apăru limpede. Avea părul și ochii negri și un surâs frumos. O recunoscu imediat. Văzuse o fotografie cu ea. Era soția lui Mungo, care murise în mod tragic, cu câțiva ani în urmă.

Deci la ea se gândea prietenul său chiar înainte de a muri.

Își strânse ochii cu putere.

O mișcare bruscă în spatele lui îl făcu să se rotească, gata să pareze o lovitură, însă Mahri îi blocă mâna ridicându-și rapid brațul.

Tânăra femeie blestemă îndelung și cu furie în gaelică. În cele din urmă, rosti:

– Imbecil afurisit! Țopăia de pe un picior pe celălalt, strângându-și brațul la piept. Nu m-ai auzit strigându-te pe nume?

– Nu. Îmi pare rău.

Încă era prins în chinurile viziunii care îi umpluse mintea, încă se simțea copleșit de vină pentru moartea lui Mungo. Voia s-o atingă pe Mahri, s-o strângă în brațe, să se asigure că era teafără. Întinse mâna spre ea, dar fata se îndepărtă.

Mâinile lui căzură pe lângă trup.

– Nu suntem singuri, se răsti ea. Macduff e aici. Auzindu-și numele, câinele se strecură între ei și începu să lingă mâna lui Alex, făcând-o să remarce, pe când își freca brațul îndurerat: Grozav dulău de pază mai ești!

Ignorând-o, Macduff scânci și îi întinse lui Alex o labă.

Alex se aplecă să-l mângâie pe cap și zâmbi când patrupedul începu să toarcă precum o pisică. Îndreptându-și trupul, zise:

– Nu mai avem timp. Ce voiai să-mi spui?

Părea trist, lipsit de viață cumva. Până și Macduff simți schimbarea din el, iar asta o îmblânzi.

– De ce nu mi-ai zis că regina se afla la Windsor?

– Ce importanță ar fi avut? Fiindcă ea rămase tăcută, Alex continuă: O, pricep, ți-ai fi putut avertiza prietenii din Demos, iar aceștia s-ar fi risipit. Dar inundația i-a împiedicat, nu-i așa?

Ea prefera furia lui în locul acestui dispreț rece.

– Este asta o altă capcană? O altă sosie a reginei va veni sâmbătă? Ce-o să se întâmple?

– N-am de unde să știu, replică el încordat. Ai uitat că eu și Gavin suntem suspecții principali? Durward nu este prost. N-o să-mi spună nimic. Sunt la fel de ignorant ca și tine. Poate că-i un test. Cine știe?

Ea îi studie chipul, liniile aspre ale îngrijorării, ochii întunecați, tulburi și simți un nod în gât.

– Ce e, Alex? îl întrebă cu blândețe. Ce te deranjează?

– Nimic! Câteva clipe de tăcere se scurseră, apoi el continuă pe un ton mai potolit: Mungo este mort. Durward mi-a confirmat bănuielile.

– Mungo?

Cunoștea numele. Alex îi zisese că se temea pentru prietenul lui.

– El ne-a aranjat plecarea cu trenul. Eram prieteni încă de la universitate. Eu l-am recrutat, dar el n-a luat niciodată primejdia în serios. Nu era un agent bun. Trase încet aer în piept și spuse: Știi cât de mulți dintre agenții recrutați de mine au avut parte de un sfârșit prematur?

– Nu e vina ta. Sigur știau care sunt riscurile. Nu asta mi-ai spus despre Bruce?

Zâmbetul lui fu atât de îndurerat, încât lui Mahri i se strânse inima. Spre surpriza amândurora, îi luă mâna și o duse la obrazul ei. Nu putu găsi cuvinte care să-l aline.

– Îmi pare rău, murmură ea. Îmi pare atât de rău!

Îi părea rău că Demos pricinuise atâta suferință. Îi părea rău că jucase un rol în planurile lor. Îi părea rău că lumea nu era un loc mai bun. Dar cel mai tare îi părea rău că ea și Alex se aflau în tabere diferite.

El îi cuprinse încet bărbia în palmă și, zâmbind ușor, de parcă ar fi auzit cuvintele nerostite, începu să-i șteargă obrajii umezi cu o batistă pe care o scosese din buzunar. Brusc, zâmbetul îi pieri. Se holbă la batista din mâna sa și se clătină pe picioare.

– Ce e, Alex? întrebă ea.

Vocea lui Juliet, stridentă, impacientată, ajunse la ei din ușa bucătăriei.

– Mahri de ce întârzii? E vremea să plecăm.

– Să nu-ți asumi riscuri inutile, o avertiză el punându-i mâna pe umăr. Stai în preajma lui Dugald și vei fi în siguranță.

– O să te aștept, Alex, promise ea schițând un zâmbet.

Se îndepărtă înainte să se facă de râs.

Capitolul 23

Ce naiba făcea el aici, când își promisese că nu avea să-și mai implice niciodată fratele în acest joc? Era exact ca în copilărie. Gavin îl convingea întotdeauna să-l ia cu el. Iar când erau certați de bunica fiindcă făcuseră o trăsnaie, el, Alex, era vinovatul principal pentru că, firește, era mai mare. Așa că iată-i pe amândoi ghemuiți în spatele meterezelor prăbușite ale castelului Birse, urmărind mișcările celor două iscoade care țineau sub supraveghere casa lor de vânătoare.

– Nu sunt în uniformă, șopti Gavin.

– Probabil că sunt agenți ai Demos sau lacheii lor.

Tăcerea se lăsă după răspunsul succint al lui Alex.

Iscoadele făcuseră un mic foc care nu putea fi văzut dinspre casă. Un bărbat ședea pe pământ, cu spatele sprijinit de zid; celălalt supraveghea casa, dar nu cu foarte mare atenție. Era evident că nu se așteptau la necazuri. Calley făcuse o treabă bună. Lumini străluceau la toate ferestrele, dând impresia că locuitorii casei erau prezenți și încă nu se culcaseră.

Fuseseră trei iscoade, iar acum erau două. Nu-ți trebuia prea multă imaginație pentru a-ți da seama că al treilea individ plecase să-și anunțe șeful că frații Hepburn se ascundeau în casa lor de vânătoare. Dar dacă aceste iscoade aveau legături cu Demos, cine sau ce îi adusese acolo? Foster? Mahri? Profesorul?

Mintea lui tot revenea la coliba dărăpănată și la felul cum soldații îi așteptaseră pe Murray și pe conspiratorii lui. Soldații începuseră să tragă imediat. Și trăseseră ca să omoare. Cine îi informase despre Murray? Ar fi ucis-o soldații pe Mahri dacă aceasta s-ar fi arătat?

Cine era dușmanul, Demos sau colonelul Foster? Și a cui batistă era înfășurată în jurul insignei lui Mungo?

Batista părea să-i ardă o gaură în buzunar. O folosise pentru a șterge lacrimile de pe obrajii lui Mahri, iar energia malefică

pe care o emana practic îi fripsese degetele. Tot felul de sentimente năvăliseră în el, făcându-i stomacul să se urce în gât. Avu impresia unei aroganțe copleșitoare. Ce avea de făcut acum era să-și verifice bănuielile. Puterea lui paranormală avea tendința să-l conducă pe căi greșite. Voia să aibă o dovadă înainte să acționeze.

– Ești gata? își întrebă fratele.

Coborâră centimetru cu centimetru de pe cornișa unde se aflau până ajunseră la același nivel cu iscoadele.

– Banii sau viața! strigă Alex, ca și cum el și Gavin erau tâlhari la drumul mare.

Unul dintre bărbați își ridică arma, dar Gavin i-o zbură din mână. Totul se isprăvi în câteva minute. Adversarii erau mari și musculoși, însă neantrenați, așa că n-aveau cum să-i facă față unui agent bine pregătit al Serviciilor Secrete ale Maiestății Sale.

– Ce-o să faceți cu noi? întrebă unul dintre ei în timp ce Alex îi lega mâinile la spate.

– O să vă predăm colonelului Foster pentru a fi interogați, spuse el.

Era un drum de numai zece kilometri până la locuința lui Juliet, dar înaintară încet, deoarece o luară pe căi ocolite. Alex nu-și asuma riscul de a da peste niște agenți ai Demos, fiindcă acum era sigur că aceștia i-ar fi ucis. Ei puteau fi sacrificați ușor, dar nu și Mahri. Se convinsese că nu i-ar fi făcut rău, nu până când nu le dădea ce-și doreau.

Se gândea întruna la ea, la felul cum călărea ca un bărbat, cum părea să nu obosească niciodată. Avea un mare curaj și putea face față greutăților.

Atunci, de ce își făcea griji în privința ei de parcă era o cloșcă având un singur puișor?

„Nouă, celor din familia Scot, ne plac provocările." Așa era Mahri.

Dar cine era împreună cu ea în acea viziune? Îi spusese că tatăl ei murise de inimă rea, când era încă mică. Și asta fusese o minciună?

Vocea lui Gavin îi întrerupse șirul gândurilor.

– Sper că am făcut bine lăsându-le pe acele iscoade să plece.

– Nu erau agenți ai Demos, ci lachei, localnici angajați de al treilea om pentru a raporta venirile și plecările noastre.

Hotărâse că n-avea de ce să se împovăreze cu doi țărănoi neînsemnați, așa că, atunci când ajunseră în mijlocul sălbăticiei, le dăduse drumul. Avea să le ia foarte multă vreme să ajungă în cel mai apropiat cătun.

– Se văd lumini în față, spuse Gavin. Am ajuns.

Soarele tocmai începea să răsară la orizont când ei intrară în curte. Băgară caii în grajd și, după ce îi țesălară, se îndreptară spre ușa din spate.

Dugald ședea singur la masa din bucătărie, înfulecând un sendviș cu friptură.

– Serviți-vă, îi invită el arătându-le o farfurie cu sendvișuri.

– Unde sunt fetele? întrebă Alex.

– Se spală de praful care s-a pus pe ele în timpul călătoriei. Au mâncat deja, așa că e posibil să se ducă direct la culcare.

Alex era dezamăgit. Deși cu toții erau obosiți după epuizantul drum făcut în timpul nopții, Mahri îi promisese să-l aștepte.

– „O, nestatornicie, numele tău e femeie!" cită Gavin rânjind. A, iată-l pe Macduff. Alex, dacă vrei fidelitate, cel mai bine ar fi să-ți iei un câine.

– Cel mai bine ar fi să dormim bine și să mâncăm înainte de a-l înfrunta pe Foster, replică mohorât fratele său.

Într-o dispoziție foarte proastă, urcă scările, trânti ușa și se dezbrăcă repede, apoi își turnă pe cap și pe piept o carafă cu apă rece ca gheața. La castel existau servitori care făceau tot posibilul să-i asigure confortul. I-ar fi încălzit apă pentru baie, i-ar fi periat și călcat hainele, i-ar fi adus un sendviș pe o farfurie frumoasă și o halbă cu bere pentru ca îmbucăturile să-i alunece mai bine pe gâtlej. În Deeside, servitorii erau la fel de greu de găsit ca dinții unei găini. Cu toții visau să lucreze la Balmoral.

Tocmai se ștergea cu un prosop aspru când ușa se deschise, iar Mahri intră în cameră. Îi adusese un sendviș pe o farfurie

frumoasă și o halbă cu bere pentru ca îmbucăturile să-i alunece mai bine pe gâtlej. Un zâmbet lumină ochii lui Alex înainte ca buzele să apuce a se arcui.

Tânăra femeie se simți ametită de frumusețea lui: chipul dăltuit cu asprime, umerii largi, picioarele lungi și musculoase. Când el lăsă prosopul să cadă, trase adânc aer în piept. Râsul din ochii lui o făcu să lase farfuria și halba pe masă, apoi, ca o pisică, având supremă încredere în sine, se apropie de el. Ridicându-se în vârful picioarelor, își încolăci brațele în jurul gâtului său.

– Ți-am mai spus, Hepburn, nu mă șochez prea ușor. În ipostaza de Thomas Gordon am văzut totul. Nu dimensiunea sexului unui bărbat face să se înmoaie genunchii femeilor, ci capacitatea acestuia de a le purta de grijă. Să nu pierzi niciodată această calitate, Alex. Asta te face atât de special.

Ce începuse ca un superficial joc de cuvinte devenise altceva, ceva serios, ceva rostit din toată inima. El era un bărbat frumos pe dinăuntru și asta era ceea ce conta. Mintea lui, inima lui, cicatricele lui, mai ales cicatricele, îi stârneau dorința de a-i împărtăși poverile. El se învinovățea pentru moartea lui Mungo și, înainte de asta, pentru moartea colegilor care fuseseră spulberați de o bombă. „Știi câți dintre agenții recrutați de mine au avut parte de o moarte prematură?"

Ei doi semănau mult mai bine decât credea Alex. Și pe ea o îngrozea gândul să-și trimită tatăl și pe agenții lui la moarte. Nu putea, nu îndrăznea să aibă încredere în el. Misiunea lui declarată era să-i găsească pe toți membrii grupării Demos și să o distrugă de la rădăcină.

El îi simți neliniștea și o strânse la piept.

– Ce s-a întâmplat? Ce a făcut să-ți apară acea expresie pe chip?

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva. M-am îndrăgostit de tine, Alex Hepburn.

Cu toate că fiecare cuvânt era adevărat, declarația avu darul de a-l împiedica să-i mai pună întrebările pe care ea dorea să le evite.

– A fost atât de greu s-o spui? întrebă el cu blândețe.

În cazul în care continuau așa, Mahri avea să cedeze nervos și să izbucnească în hohote de plâns ca un bebeluș. Rosti cu cochetărie:

– Nu vrei să afli cum de m-am decis așa, deodată, că tu ești bărbatul care mi-e sortit?

– Poate. Bine. Da... cred.

Ochii lui se încrețeau la colțuri.

– Când am intrat în camera aceasta și te-am văzut în toată splendoarea ta nudă.

Izbucnind într-un hohot de râs uriaș, Alex o trase spre pat. Începură încet și ușor, ca și cum aveau tot timpul din lume, dar primejdia era omniprezentă. Faptul că știau că nu pot conta decât pe câteva ore furate schimbă într-o clipită felul lor de a face dragoste din tandru în pătimaș.

El îi smulse hainele de parcă luaseră foc. Îi depărtă picioarele, îngenunche între ele și le petrecu pe după talia lui. Îi plăcu la nebunie privirea ametită care apăru în ochii ei când trupurile li se contopiră și îl înnebuni de-a dreptul felul în care se încleștă de el, trăgându-l mai adânc în momentul pătrunderii. Fiecare cutremurare a trupului ei găsea răspuns în al lui.

Își dorea însă mai mult.

Gura lui găsi un sfârc întărit. Îl sărută, îl supse, apoi trecu la celălalt. Gura și mâinile lui nu erau blânde, dar răspundeau întocmai nevoilor lui Mahri. Tânăra femeie își înfipse dinții ascuțiți în umerii lui, iar unghiile îi zgâriară spinarea.

Ea nu putea respira. El nu putea trage aer în plămâni. Mișcările lor deveniră frenetice. Plăcerea se intensifică, rămase constantă, apoi crescu și mai mult. La sfârșit, epuizați, se prăbușiră pe saltea exact când razele soarelui se întinseră pe tot cerul, vestind începutul unei noi zile.

Alex nu se trezi până după-amiază târziu. Mahri se dusese în patul ei, dar asta nu era o surpriză. Ceilalți poate că aveau suspiciunile lor, dar Dugald n-ar fi admis ca mielușica lui să trăiască

fățiș în păcat. De fapt, nici Alex nu avea să tolereze asta mult timp. Cu prima ocazie urmau să se căsătorească, și astfel toată lumea avea să fie fericită.

Euforia lui nu dură mult. Coborând în bucătărie, constată că singura persoană trează era Gavin. Acesta se afla la masă și ungea cu unt o felie de pâine prăjită.

– Unde-s ceilalți? întrebă Alex.

– Sunt încă în pat, cu excepția lui Dugald. Supraveghează împrejurimile.

– I-am spus să intre în primul schimb de pază. Acum este rândul meu.

– Mă simt ca și cum, noaptea trecută, aș fi călărit o sută de kilometri, nu zece, mormăi Gavin căscând îndelung.

– E aproape jumătate din distanța de la apartamentul nostru din Piccadilly până în Richmond Park, și nu-mi amintesc să te fi auzit plângându-te de asta, replică sec fratele său.

– A, dar eu nu mă duc niciodată călare în Richmond, decât dacă am o fată frumoasă alături de mine. Ar trebui să încerci și tu uneori, Alex. Nimic nu se compară cu o femeie frumoasă pentru a-l face pe un bărbat să uite de toate necazurile.

Aceasta era o dispută pe care Alex o știa pierdută dinainte, așa că luă o felie de pâine, mușcă din ea și se duse să-l înlocuiască pe Dugald.

Îl găsi în grajd; barba nerasă îi umbrea bărbia și ridurile de îngrijorare de pe chip, dar încă se afla la datorie, încă mai cerceta drumul în căutarea unor semne de primejdie. Alex se simțea ca un școlar pus la colț. Firește că Mahri era încă în pat. Nu-l evita. Cu toții erau obosiți pentru că stătuseră treji întreaga noapte, iar ea avusese parte de o doză suplimentară de efort fizic.

După câteva ore, când ea tot nu coborî, intră la idei.

– Cred că a răcit, îi spuse Juliet. Nimic serios, dar i-am dat niște prafuri pentru că o durea capul.

Văzând că timpul trecea și Mahri nu dădea nici un semn, Gavin puse întrebarea care părea să-i preocupe pe toți:

– Despre ce-i vorba? Voi doi v-ați certat? Ce-ai făcut sau ce-ai zis de a supărat-o atât de tare?

Soarele apunea, iar ei se aflau în camera lui Alex, pregătindu-se de plecare. Alex era îmbrăcat în uniforma cam zdrențuită a unui căpitan din Garda Regală, uniformă pe care Dugald o purtase în tren. El fusese nevoit să-și arunce uniforma la Feughside Hotel. Gavin era îmbrăcat ca Gavin.

– Concentrează-te asupra a ceea ce avem de făcut, rosti el tăios în timp ce-și prindea eghiletul în partea stângă a pieptului.

– Te referi la tête-à-tête-ul cu colonelul Foster?

– Exact la asta mă refer, zise Alex și, înainte ca fratele lui să poată continua conversația, părăsi încăperea.

Mahri coborî să-și ia rămas-bun și să le ureze noroc. Era palidă, evita să-l privească pe Alex în ochi și nu se desprindea de lângă Juliet, iar asta îl făcu să nu se simtă deloc în largul lui. Oare își imagina el, sau punea ceva la cale? Era prea târziu ca să lămurească lucrurile. Avea încredere că pândarul avea s-o ferească de necazuri.

Reușise să schimbe câteva vorbe în particular cu Dugald.

– Să n-o lași să-ți scape din ochi, îi ceru el.

– Doar nu crezi că o să fugă?

– S-ar putea ca oamenii societății secrete s-o vâneze. Asta s-ar putea să fie ultima șansă să-mi spui. Ce are ea de își dorește Demos?

Expresia de pe chipul lui Dugald îi trădă chinul.

– Nu știu exact, dar e mai complicat decât bănuiești.

– Cum e complicat?

– Nu pot să mă întorc împotriva fetei.

Clocotind de resentimente, Alex urcă pe cal și îl îndemnă la galop. Gavin îl urmă.

Dugald nu părea să priceapă că, pentru el, Mahri era pe primul loc. Nu-i păsa absolut deloc de tabăra în care se plasa. El avea să fie mereu de partea ei și aștepta un răspuns echivalent.

Își dorea din suflet să n-o fi întâlnit.

Nu era adevărat. Dar era umilitor să recunoască faptul că Mahri putea să-l joace pe degete doar pentru că o iubea. În curând avea să-și dea seama cât de tare greșea. Dacă apuca să trăiască atât de mult.

Dumnezeule, nu putea decât să spere că știa ce face.

– De ce te grăbești în halul ăsta? Abia pot să țin pasul cu tine, îl dojeni Gavin, care îl ajunsese cu greu din urmă.

Alex încetini și spuse posomorât:

– Nu trebuie să vii cu mine dacă nu te simți în stare. Pot să mă descurc și singur.

– Să nu mă simt în stare? Niciodată nu m-am simțit mai bine. Tu ești cel care se comportă ca un nebun. Ce s-a întâmplat cu tine?

Teamă. Îndoială. Resentimente. „Ai încredere în instinctele tale, Alex."

– Nu mai avem prea mult timp, zise el. Asta s-a întâmplat cu mine.

– Te gândești la ordinul de a fi împușcați pe loc?

– Nimeni n-o să ne împuște, Gavin, decât dacă își primesc ordinele de la Demos.

– Și eu gândeam la fel. Foster va dori să ne prindă vii. Dacă el crede că suntem membri ai societății secrete, va încerca să ne facă să ne trădăm prietenii. De ce ne ducem să-l vedem, Alex?

– Pentru a lămuri câteva aspecte care mă frământă.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Gavin zise:

– Sunt băiat mare acum, Alex. Nu trebuie să mă protejezi. Suntem implicați amândoi în asta. Așa că spune-mi!

Alex suspină. Cu oarecare reținere, îi povesti despre suspiciunile sale; mirat, constată că i se luase o povară de pe umeri.

– Atunci, ce așteptăm? strigă Gavin. *En avant!*

– Tu ai fost mereu cel nesăbuit, oftă Alex clătinând din cap, dar râse și o luă pe urmele fratelui său.

Din cauza întunericului, le luă două ore să ajungă la castel. Ca și cum misiunea lor era de prioritate maximă, galopară spre ușa laterală a clădirii, fără nici o intenție de a se ascunde. În vreme

ce Gavin ținea frâiele cailor, Alex fugi în sus pe trepte și îi prezentă străjerului de serviciu o scrisoare.

– Din partea comandantului Durward pentru colonelul Foster, declară el scuipând cuvintele ca un ofițer al Gărzii. Trebuie să ne însoțească.

Se rugă la Dumnezeu ca Durward să fi vorbit serios când zisese că nu va sta la castel deoarece nu-l suporta pe Foster. Nu așteptă răspunsul, ci păși repede în umbra zidului pentru a-și feri chipul.

– De ce nu este Foster afară, căutându-ne? șopti Gavin din colțul gurii.

– Va trebui să-l întrebi pe el.

Colonelul apăru în capul treptelor, încheindu-și din mers nasturii de la tunică.

– Dorește comandantul Durward să stea de vorbă cu mine?

– Da, domnule colonel.

– Unde se află?

Îl privea clipind pe Alex, care se afla cu spatele la felinarul de pe perete.

– Pe aici, domnule colonel.

Fără să bănuiască nimic, Foster îi urmă spre rotonda unde Alex îl convinsese pe Mungo să-i ajute să scape.

– Nu văd nimic, mormăi el când păși înăuntru.

Se întoarse, și atunci Alex îl lovi cu pumnul său de fier în abdomenul proeminent. Colonelul icni, căzu în genunchi și începu să vomite.

– Acum, că am rezolvat *asta,* rosti Alex pe un ton agreabil, putem sta de vorbă. Când Foster își recăpătă controlul asupra respirației, urmă: Poți începe prin a-mi spune unde îl pot găsi pe domnul Ramsey. Îți amintești de domnul Ramsey, nu-i așa?

Colonelul îl amenință, fumegă, dar, una câte una, răspunse la toate întrebările. Nu era vreun laș. Nu-l deranja să încaseze o bătaie. Ce îl șocă fu convingerea lui Alex că societatea secretă încă era activă în zonă și punea la cale asasinarea reginei. Nimeni nu-l informase în privința asta.

În vreme ce rotițele minții începură să i se învârtească, își ridică privirea spre Alex și spuse, fără să facă vreun efort pentru a-și ascunde disprețul din voce:

– De ce nu i-ai dezvăluit lui Durward bănuielile tale? Că doar sunteți vechi amici din școală, nu-i așa?

– Nu ți-ai dat seama? Durward este puterea din spatele tronului. Acum, uite ce vreau să faci, replică Alex.

Mahri își struni calul și privi îndărăt. Sub ea, luminile din Ballater aproape că dispăruseră. Se afla pe partea cealaltă a râului, în drum spre casa bunicilor. Se corectă: Mile-End era casa ei acum. Gândul la tatăl ei o făcu să se oțelească. Nu-i mai putea acorda nici o șansă de a-și spăla păcatele, miza era prea mare. Sâmbătă, regina se întorcea în Deeside. Nu avea nici o îndoială că Demos o aștepta pentru a-și pune planul în aplicare.

Nu și dacă ea reușea să-i împiedice.

Își înăbuși un hohot de râs panicat. Dacă voia cu adevărat să-i oprească pe cei din Demos, tot ce trebuia să facă era să-i dea lui Alex informațiile care îi puteau trimite la spânzurătoare sau în spatele gratiilor pentru foarte mult timp.

Nu-i dorea nimănui să se confrunte cu alegerile pe care ea le avea de făcut.

După seara aceasta o să-și piardă toți prietenii. Îl înșelase pe Dugald știind că Alex îl pusese s-o spioneze. Îl înșelase pe Alex. Îl înșelase pe tatăl ei. Dintre ei trei, Dugald era singurul care avea s-o ierte, căci o cunoștea de când se născuse.

Nu fusese ușor să scape de el. Chiar și în somn, putea auzi orice zgomot, indiferent cât de mic. Așa că se prefăcuse a delira de febră. Iar în vreme ce el plecase s-o aducă pe domnișoara Napier, ea părăsise casa, ignorând lacrimile lui Juliet și avertismentele acesteia în privința unor consecințe cumplite.

Nu totul se petrecuse așa cum își dorise. Ca măsură de precauție, fie Alex, fie Dugald îi ascunseseră hainele băiețești, așa că era nevoită să poarte rochia deloc practică. Purta o beretă pe cap și își prinsese de pelerină prețioasa broșă cu cuarț fumuriu.

Nu era singură. Macduff apăruse de nicăieri și alerga în fața ei de parcă ar fi cunoscut drumul. Era bucuroasă de compania lui. Câinii nu puneau întrebări și nici nu căutau motive ascunse. Îșidăruiau necondiționat dragostea. Oare de ce îi dădeau lacrimile la acest gând?

Totul era tăcut, nimic nu mișca. Asta era însă o impresie falsă. Cineva crescut în Highlands, așa cum era ea, percepea altfel lucrurile. Hermelinele și viezurii se furișau din vizuinile lor ca să vâneze iepuri. Vulpile se strecurau în curțile fermelor pentru a căuta o pradă mai ușoară. Macduff știa asta. Ea putea auzi mârâitul surd care-i vibra în adâncul gâtului.

– Nu! rosti ea, și mârâitul încetă.

Se gândi la Alex și ceva în sufletul ei se trezi la viață. Era dispusă să facă un pact cu diavolul dacă asta l-ar fi salvat.

Ajunsese la clădirea în ruine care fusese cândva o capelă a cavalerilor templieri. O frântură de amintire îi apăru dintr-odată. Ea și Bruce, pe vremea când erau foarte mici, prefăcându-se că erau aspiranți la acest ordin, închipuindu-și că aveau de trecut teste care să le dovedească valoarea.

Viitorul se întindea în fața lor ca o panglică aurie de lumină.

Înfrigurată, se cutremură și ridică gluga pelerinei, dar o pelerină era inutilă în fața genului de frison care o cuprinsese.

Nu mai avea mult de mers.

Casa se afla în fața ei, însă chiar și ziua era greu de văzut, fiind ascunsă de pâlcurile dese de brazi scoțieni. Reprezenta paradisul oricărui copil – fără tuneluri ori pasaje secrete, dar cu încăperi care dădeau din una în alta și scări care se terminau în pereți de cărămidă, rezultatul generațiilor succesive care adăugaseră ceva sau remodelaseră interiorul potrivit gusturilor proprii. Era o casă cu adevărat urâtă, dar o iubea oricum.

– Ferește-te de vipere, îi spuse câinelui.

Era atentă la sunetele din jurul ei, iar faptul că patrupedul nu-i răspunse o făcu să se oprească.

– Macduff? șopti ea. Ochii ei cercetară prin întuneric, dar nu văzu decât umbre mișcându-se în beznă. Macduff? repetă cu voce abia auzită.

Zgomotul izbucni în jurul ei – răgetul unui leu, detunătura unei arme, înjurătura unui bărbat. Tăcerea care urmă o umplu de groază. Fiecare mușchi se încordă gata de acțiune. Vârî mâna în buzunarul pelerinei și scoase revolverul. Cu ochii mijiți, cu urechile ciulite, descălecă încet și rămase în așteptare, ezitând, indecisă. Degetul se îndoi pe trăgaci.

– Dacă mi-ai rănit câinele, rosti ea, vei plăti amarnic.

O umbră se mișcă în fața ei. Apăsă trăgaciul exact în clipa în care cineva o lovi din spate.

Cei doi frați se aflau cam la un kilometru și jumătate de Ballater când lătratul unui câine îi făcu să-și strunească bidiviii. Gavin cunoștea lătratul propriului câine și descălecă repede. Alex privi o clipă în jur. Nu dăduseră peste nici o patrulă. Nu existau paznici la poduri, pentru că Foster nu se aștepta la necazuri. Durward nu-i spusese colonelului despre întâlnirea lor din Aboyne. Comandantul credea că totul decurgea conform planului. Curând, avea să aibă parte de o deșteptare neplăcută. Întrebarea era: Unde naiba se afla el? Nimeni nu părea să știe.

– Macduff, unde ești? îl chemă Gavin încet. Unde ești, puiule?

Se auzi un plânset ca de copil, dar Macduff fu cel care se târî dintr-un tufiș. Gavin se lăsă pe vine.

– Ce e, băiete? E plin de sânge, constată el trecându-și mâinile peste blana patrupedului. Și are o crestătură aici, în vârful urechii. Trebuie să fi fost un glonț sau vreun prădător. Când Macduff îi linse fața, îl întrebă: Unde-i Mahri? I-am spus să aibă grijă de ea, pentru orice eventualitate, îi explică el lui Alex.

– Câinele tău înțelege engleza acum?

– Nu! Îmi înțelege gândurile. Sunt clarvăzător, pentru numele lui Dumnezeu! Alex, asta-i o treabă serioasă. Dacă Macduff se află aici, înseamnă că a urmărit-o pe Mahri.

– Iisuse Hristoase! Unde-i Dugald? El nu i-ar fi permis niciodată să plece din casă.

– E posibil să fi fost răpită sub amenințarea armei. Poate că amândoi au fost.

– Mi-aș paria și ultimul bănuț că Mahri a așteptat momentul potrivit pentru a-și lua tălpășița, iar în noaptea asta i-am oferit ocazia, replică Alex.

– Dar unde să se ducă?

– Foster ne-a spus atunci când ne-a indicat unde să-l găsim pe Ramsey. Îl vizitează pe profesorul Scot, care a închiriat Mile-End pentru lunile de vară.

Răspunsul amar fu urmat de o tăcere lungă. În cele din urmă, Gavin rosti:

– Asta ar explica multe. Cum fratele său nu răspunse, adăugă: Crezi că Foster va face așa cum a promis?

– Mă bazez pe asta.

– Și Durward?

– Nu-l subestimez. S-ar putea să se afle cu un pas în fața noastră.

– Se pare că va fi o petrecere pe cinste.

– O să fie o petrecere dată naibii, rosti Alex pe un ton aprig.

Capitolul 24

– Unde sunt listele pe care trebuia să le aduci?

Mahri încercă să înghită whisky-ul, dar se înecă și tuși. În cele din urmă, când își veni în fire, nu deschise imediat ochii, ci încercă să-și dea seama cu ajutorul simțurilor unde se află. Ferestrele erau închise. Un foc ardea în cămin. Lămpile erau aprinse. Mirosul deloc neplăcut al cărților vechi îi umplu nările. Se afla în bibliotecă și nu era singură.

– Tată! rosti ea deschizând larg ochii.

Doar trei săptămâni trecuseră de când îl văzuse ultima oară, și se gândi că schimbarea petrecută cu el era îngrijorătoare. Părea mai mic, mai bătrân și se deosebea ca noaptea de zi de profesorul distrat de altădată. Se vedea că era stăpânit de emoții puternice, însă asta nu fu o surpriză. Din punctul lui de vedere, Mahri era o trădătoare.

Bărbatul trânti pe birou paharul cu whisky pe jumătate plin și se aplecă din nou asupra ei. Respirația îi era șuierată, ochii îi ieșeau din orbite.

– Ai idee ce-ai făcut? Ăsta nu-i un joc, Mahri. Ne-ai pus viețile în primejdie. N-ai intenționat niciodată să-mi aduci acele liste, nu-i așa?

– Nu. Își duse o mână la ceafă, pentru a o masa, dar asta nu o ajută să-și aline durerea năprasnică. Pronunță cuvintele încet și răspicat: Mi-ai pierdut loialitatea și aprecierea atunci când te-ai decis s-o ucizi pe regină. N-am crezut niciodată că îți vei duce planul până la capăt, dar m-am înșelat.

– L-ai împușcat pe Ramsey.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Nu mi-ai dat de ales. Unde-i toată lumea?

– Oamenii patrulează prin zonă, așa că n-ai nici o cale de scăpare. Îl așteaptă pe comandant să sosească. Cineva s-a dus să-l aducă. Acum, că ești aici, ne așteptăm la necazuri. Ar fi trebuit să stai de-o parte. De ce te-ai întors?

– Pentru a te împiedica să atentezi din nou la viața reginei și pentru a te avertiza. Cred că Hepburn e pe urmele tale. Și cine este comandantul? N-ai mai pomenit niciodată de el.

El se așeză pe scaunul din spatele biroului și își împreună degetele.

– Comandantul are în grijă câteva celule. Noi suntem doar una dintre ele. Mahri, nu pricepi nimic? O să te ucidă pe tine și o să mă ucidă și pe mine. Nu ne-am îndeplinit misiunea. Nu, e mai rău de-atât. Vor crede că suntem amândoi implicați în asta, așa că ne vor ucide, dar nu înainte de a te tortura ca să le dai informațiile

dorite. Așa că te întreb din nou: Unde sunt listele pe care trebuia să le aduci? E singurul lucru care ne poate salva.

Încrederea care alimentase acțiunile lui Mahri începu să pălească. Tatăl ei nu era speriat. Era îngrozit. Și cine era comandantul? Din câte știa, tatăl ei era liderul acestei secțiuni a societății Demos. Nu ajunsese atât de departe pentru da înapoi acum. Dacă tatăl ei n-o putea ajuta, avea să negocieze cu acel comandant.

– Putem inventa o poveste pentru a explica întârzierea, spuse profesorul. O să zicem că Hepburn te-a silit să mergi cu el, iar când, în cele din urmă, ai reușit să evadezi, ai venit direct aici, la mine. Spune-mi doar unde ai ascuns listele și s-ar putea să scăpăm totuși din acest dezastru.

– Ascultă-mă, tată. Vocea ei tremura de emoție. Am venit să facem o înțelegere. Uită de comandant. Pleacă imediat din Deeside. Ia-ți oamenii cu tine, și aceste liste nu vor vedea niciodată lumina zilei.

El se lăsă pe spate și o privi de parcă era nebună.

– N-ai auzit nici un cuvânt din ce am spus? Nu mai există nici o cale de întoarcere. Chiar dacă aș putea face cum ai zis, noi suntem o singură celulă. Alții ne vor lua locul. Și Demos are o memorie bună. O să ne vâneze ca pe niște animale dăunătoare.

– Dacă mi se întâmplă ceva, acele liste vor fi transmise spionajului britanic, replică ea cu răceală. Cu ei să facă Demos o înțelegere.

Profesorul începu să râdă, dar era un râs căznit, aproape panicat.

– Draga mea copilă, n-ai nimic cu care să negociezi!

Era înspăimântat, înspăimântat de moarte, iar ea nu-l văzuse niciodată astfel, nici măcar atunci când Bruce plecase la război. Teama lui îi întinse nervii la maximum.

O scândură a dușumelei scârțâi de partea cealaltă a ușii bibliotecii. Profesorul își îndreptă trupul și înghiți o gură zdravănă de aer. Își duse un deget la buze, avertizând-o să păstreze tăcerea. Rosti cuvintele atât de încet, încât ea trebui să se încordeze pentru a le auzi.

– Pentru mine e prea târziu, dar nu și pentru tine. Dacă scapi cu viață din asta, nu te duce la autorități. Nu se poate avea încredere în ele. Găsește-l pe vânătorul de cerbi...

Când o altă scârțâitură se auzi chiar lângă ușă, bărbatul se ridică. Avea o armă în mână.

– Ascunde-te, Mahri, șopti el grăbit. Ușa secretă!

Indecizia o paraliza. Ușa secretă se afla în partea opusă a camerei și era făcută să arate ca o parte a lambriului. Nimeni nu și-ar fi putut da seama că se afla acolo dacă nu i-ar fi fost arătată. Dădea spre vechea scară a servitorilor și nimeni n-o mai folosise de ani de zile.

Așteptase prea mult. Ușa se deschidea. Tatăl ei o împinse sub birou. Tot ce putea vedea din acea poziție erau picioarele lui, dar îi putea simți tensiunea extremă. Doi bărbați intrară în încăpere. Profesorul se duse în fața biroului, pentru a o feri de privirea lor.

– Domnule comandant, spuse el, la fel de calm ca întotdeauna. A, ai venit și dumneata, Ramsey? Asta-i o surpriză. Am înțeles că doreai să întrerupi toate legăturile cu Demos până la finalizarea misiunii.

– Știm că ea se află aici, rosti o voce pe care Mahri n-o recunoscu deloc.

– Presupun că ai aflat asta de la Murray. Da, a fost aici, dar am lăsat-o să plece.

– Asta n-a fost foarte înțelept din partea dumitale, spuse străinul cu blândețe. Ramsey?

Era evident că Ramsey se uita prin încăpere, căutând-o pe ea, dar era o cercetare fugitivă. Nu avea unde să se ascundă, doar sub birou, iar Ramsey nu se gândi să se uite acolo.

– Nu-i aici, conchise el.

– Îmi pare rău că trebuie să se termine în felul acesta, domnule profesor, rosti comandantul.

Se auzi o salvă de împușcături. Mahri tresări, apoi se ghemui sub birou. Trupul tatălui se prăbușise inert în fața ei. Își duse o mână la gură pentru a-și acoperi scâncetele.

– Incendiați casa, ordonă străinul. Colonelul Foster n-are decât să creadă ce vrea. Fără îndoială va da vina pe frații Hepburn, iar asta ne convine de minune.

– Ea n-a plecat, domnule comandant, zise Ramsey. Murray ar fi știut dacă ar fi făcut-o. Cred că încă se mai ascunde undeva în casă.

– Găsiți-o, dar nu pierdeți prea mult timp căutând-o. Vreau ca toate dovezile prezenței noastre aici să dispară. Iar focul s-ar putea s-o scoată din casă.

– Și cum rămâne cu listele?

– Dacă sunt găsite, vor ajunge pe biroul meu. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru listele alea.

Tremurând terorizată, Mahri încercă să-și stăpânească lacrimile. Tatăl ei era mort, iar ea purta întreaga vină. Cum de se ajunsese la asta?

Pașii se retraseră, iar ușa se închise. Tânăra femeie era năucită de oroarea de a-și vedea părintele executat în fața ochilor – fiindcă asta fusese, o execuție.

Tatăl ei îl numise „comandant" pe bărbatul care ordonase execuția lui. Iar comandantul spusese că, dacă acele liste erau găsite, aveau să ajungă pe biroul lui. Însemna că era comandantul Durward, bărbatul în care Alex avea o încredere deplină. Numele lui Durward nu se aflase pe nici o listă.

Sunetul pașilor de pe hol o puse în mișcare. Luă revolverul tatălui ei și se duse rapid la ușa ascunsă. Nu fusese atinsă de atât de mult timp, încât abia reuși s-o deschidă. Scârțâi, gemu, dar, centimetru cu centimetru, se deschise, permițându-i să se furișeze în coridorul strâmt.

Când cineva intră în bibliotecă, ea încremeni, ținându-și respirația pe măsură ce pașii se apropiau. Nu închisese bine ușa. Bărbatul din încăpere părea să-și fi dat seama.

– Mahri, știu că ești aici.

Vocea lui Ramsey!

– Predă-te și îți promit că nu vei păți nimic.

Mahri acționă instinctiv, ridicând revolverul tatălui ei. Când ușa se deschise brusc, apăsă trăgaciul. Un trup căzu înainte, peste ea, și un val de sânge cald îi acoperi mâinile. N-avea timp de văicăreli. Ceilalți auziseră împușcătura și se grăbeau spre bibliotecă. Trase trupul inert pe scări și închise ușa trântind-o.

– Ramsey? se auzi cineva strigând. Ramsey, unde ești?

Firește, respectivul nu primi nici un răspuns, pentru că Ramsey zăcea mort la picioarele ei, iar ea îl ucisese. Când îl întâlnise prima dată păruse un tânăr plăcut, cu un viitor strălucit. Apoi, se combinase cu cine nu trebuia. Același lucru se întâmplase și cu tatăl ei.

– Lasă-l pe Ramsey! tună glasul autoritar al comandantului. Uită de fată. Incendiază casa imediat. Spune-le și celorlalți. Incendiați casa!

Își dori din toată inima ca Durward să fi fost cel care deschisese ușa ascunsă. Și-ar fi golit revolverul fără nici cea mai mică mustrare de conștiință în inima lui neagră.

Simți miros de covoare arzând, iar fumul începu să se insinueze pe scări prin crăpăturile din lambriuri. Era atât de întuneric, de parcă s-ar fi ascuns într-o groapă. Nu se putea ghida decât cu ajutorul pipăitului. Încotro trebuia să meargă?

Afară o așteptau inamicii. Aveau s-o împuște ca pe un câine turbat. Unde era Macduff? Ce-i făcuseră? Începu să tușească. Nu putea rămâne acolo. Trebuia să aleagă. Mai exista o ieșire, dacă era dispusă să riște.

Se ținu de balustradă și începu să urce scările.

Alex călărea nebunește. N-ar fi putut să alerge în halul acela dacă Macduff nu s-ar fi aflat în fața lui, ghidându-l. Amărăciunea pe care o simțise aflând că Mahri plecase la tatăl ei fusese înlocuită de o spaimă vecină cu panica. Ea se așteptase să fie primită cu brațele deschise, dar împușcarea câinelui îi zdrobise acea speranță. Gavin avea dreptate. Macduff n-ar fi părăsit-o dacă nu s-ar fi întâmplat ceva cumplit. Îi ducea la ea.

Mulțumită colonelului Foster, alături de el se afla o mică trupă formată din membri ai Gărzii. Cu toate acestea, colonelul nu-i exonerase de acuzații. Asta avea să se întâmple abia după ce se verifica teoria lui Alex. Între timp, ei se duceau la Mile-End pentru a-i aresta pe profesor și pe „oaspeții" săi și a-i aduce pentru audieri.

Un călăreț care apăru brusc în fața lui îl smulse din gânduri. Calul lui se cabră, aproape aruncându-l din șa.

– Nu trageți! Nu trageți!

Era vocea lui Dugald.

– Dugald? Lui Alex abia îi veni să-și creadă urechilor. Spune-mi, de unde vii?

– E o poveste lungă. Fata m-a păcălit, dar nu pentru mult timp. Știam că va veni aici.

Nu era timp de explicații. Macduff scheuna și alerga înainte și înapoi, ca și cum le-ar fi spus să se grăbească.

– Oamenii aceștia sunt înarmați și periculoși. N-o să ia prizonieri. Treaba noastră este s-o salvăm pe femeie, zise Alex.

– Uitați-vă acolo! strigă unul dintre soldați.

O strălucire roșie apăru deasupra unui pâlc de brazi scoțieni, chiar în fața lor.

– Diavolii au incendiat casa, țipă Dugald.

– Înainte! strigă Alex și se repezi urmat îndeaproape de ceilalți.

Le luă doar câteva minute să ajungă la casă, dar flăcările țâșneau deja printr-o parte a acoperișului. Limbi de foc erupseră printr-o fereastră de la parter.

Se răsfirară și se adăpostiră. Gloanțe zburau în toate direcțiile, însă nimeni nu trecu prin cordonul de soldați. Murray și oamenii lui erau depășiți numeric.

– Să ne rugăm lui Dumnezeu ca ea să nu fie înăuntru, spuse Gavin.

– Știm că e înăuntru, replică Alex posomorât. Uită-te la câinele tău. Macduff era pe burtă și se târa centimetru cu centimetru spre

casă, iar sunetele care ieșeau din gâtlejul lui semănau cu plânsul unui copil. Dă-mi pelerina ta, Gavin, îi ceru.

– Doar nu intri acolo!

– Trebuie.

– Atunci, vin cu tine.

Alex clătină din cap.

– Uiți profeția pe care mi-a făcut-o bunica McEcheran. Profeția făcută *mie,* nu ție, Gavin.

Fratele său nu-l contrazise. Alex își puse pelerina lui Gavin pe umeri și se îndreptă în zigzag spre spatele casei, unde flăcările păreau mai puțin violente.

Acolo dădu nas în nas cu Murray.

Mahri nu putea vedea nimic în acel tunel întunecat și se temu că avea să se sufoce. Ce o făcu să meargă mai departe fu profeția din globul de cristal al țigăncii. „Vei trece prin foc, dar focul nu te va arde." Nu. Focul nu avea s-o ardă. Va muri din cauza inhalării fumului.

Avusese un plan când pornise în sus pe scări. Ce plan? Nu-și putea aminti decât că trebuia să ajungă în vechea sufragerie. Gânduri ciudate îi treceau prin minte. Ar fi trebuit s-o plătească pe țigancă pentru profeția ei. Iubea această casă bătrână, cu toate ciudățeniile ei. Nu mai era nici o speranță. Nu putea merge mai departe. Unde era ușa spre sufragerie? Pipăi lambriurile cu mâinile. Măcar de-ar fi reușit să ajungă acolo...

– O să-ți smulg inima, scuipă Murray și se repezi spre el cu un pumnal în mână, silindu-l pe Alex să dea îndărăt.

– Ți-ai folosit toate gloanțele. Nu vă învață nimic la școala de trădători?

Astea fiind zise, Alex îl împușcă pe Murray în genunchi.

Bărbatul se prăbuși urlând, iar Alex îi luă cuțitul. Cu mâna liberă, îl înșfăcă pe Murray de păr și îi dădu capul pe spate.

– Ai o singură șansă să-mi răspunzi la întrebare și, dacă voi crede că minți, o să-ți tai gâtul. Ai priceput? Când Murray dădu din cap, rosti: Unde-i fata? Unde-i fiica profesorului?

– Nu știu.

Cuțitul făcu o mică incizie, iar picături de sânge apărură de sub piele.

– Ultima șansă, spuse Alex.

Expresia lui calmă, pe fundalul ploii de resturi arzânde, îl îngrozi pe Murray.

– Am crezut că era undeva în casă, dar am căutat-o și n-am găsit-o, gemu el pipăindu-și genunchiul. Probabil că e tot acolo sau se ascunde pe undeva pe-afară.

Dacă s-ar fi ascuns afară, Macduff ar fi găsit-o. Așa că încă era în casă.

– Unde ai văzut-o ultima oară? întrebă Alex cu asprime.

– În bibliotecă.

– Și unde-i biblioteca?

– Deasupra ușii de la intrare.

– Dacă mă minți, o să mă întorc și o să-ți trag fără întârziere un glonț între ochi.

Murray nu mai avu putere să urle. Se întinse pe pământ, zvârcolindu-se și scâncind.

Alex intră în casă. Pereții lambrisați începeau să se umfle. Dintr-o clipă în alta, aveau să se aprindă. Nu-și dădu răgaz să se gândească la ce făcea. Instinctul preluase conducerea. Își acoperi capul cu pelerina lui Gavin și se repezi spre scări.

Dușumeaua era atât de fierbinte, încât simțea căldura prin tălpile cizmelor. Se gândi în treacăt că nu fusese aprins doar un foc, ci mai multe, în diverse locuri din casă.

Când intră în bibliotecă, focul tocmai se domolise puțin. Inima aproape că încetă să-i mai bată în clipa în care văzu trupul unui bărbat în fața biroului. Se gândi că probabil era tatăl lui Mahri. Se apropie de el și văzu că fusese împușcat mortal. Oare încercase s-o protejeze pe Mahri? Atunci, unde era ea?

– Mahri? strigă, însă nimeni nu răspunse.

Se lăsă în genunchi, își scoase o mănușă și atinse gâtul profesorului, nu ca să verifice dacă mai avea puls, ci pentru a-și da seama de cât timp murise. Încă era cald. Contactul cu trupul defunctului îl făcu să simtă un val de sentimente puternice. Teamă. Durere. Oroare. Dragoste. Mai presus de toate, dragoste pentru fiica lui. Iar când aceste emoții copleșitoare începură să pălească, apăru o imagine nouă: o ușă ascunsă.

Alex știa cum era cu ușile secrete. Erau multe astfel de ascunzători în reședința de vară a reginei. Servitorii dispăreau în pereți ca niște spirite. Doamne ferește ca unul dintre oaspeții Maiestății Sale să dea nas în nas cu un lacheu.

Dacă ultimul lucru la care se gândise profesorul fusese o ușă secretă, probabil că era important. Alex o găsi în câteva clipe. Era sânge pe dușumea și pe o placă a lambriului.

Frica îi încleștă gâtul. Al cui era sângele? Găsi mânerul ascuns și trase de el cu toată puterea. O placă ieși trasă de mâinile lui, apoi o alta. Fumul țâșni prin deschizătură făcându-l să tușească. Cu toate acestea, speranța începu să-i revină. Găsise intrarea ascunsă spre o scară a servitorilor.

Chiar în fața ușii văzu un alt cadavru. Ronald Ramsey. Haina și cămașa bărbatului mort erau îmbibate cu sânge. O urmă stacojie ducea în sus pe scări. Când privi în jos, toate speranțele dispărură. Focul prindea viață, tăindu-i retragerea.

– Mahri! strigă el luând-o pe urmele dârei de sânge.

O găsi la etajul de deasupra, cu fustele ridicate pentru a-și acoperi gura și nasul. Vreme de o clipă în care inima îi stătu în loc, se gândi că o pierduse, dar, când se lăsă pe vine și o cuprinse în brațe, ea se agăță de el precum maimuțica pe care o avusese cândva.

– Am știut că o să vii după mine, spuse ea îngropându-și capul la pieptul lui.

Alex își îngădui un moment de slăbiciune, o singură clipă în care să-i savureze prezența, apoi nu se mai gândi decât la cum să iasă amândoi de-acolo. Își scoase pelerina lui Gavin și o puse pe capul și pe umerii ei.

– Ce faci?

– O să fugim. Trebuie să coborâm scările înainte să cadă casa peste noi.

– Nu, spuse ea desprinzându-se din brațele lui.

– Mai avem o șansă. Chiar în clipa în care pronunță cuvintele, se îndoi că aveau să reușească. Amintește-ți profeția: „Vei trece prin foc..."

– Da, dar nu e nevoie s-o luăm pe unde e mai greu. Prinzându-l de braț, îl îndemnă: Vino după mine. Știu o altă cale.

În primul moment vru să se opună, dar două argumente îl făcură s-o urmeze. Primul era că focul se răspândea rapid, așa că n-ar fi reușit să ajungă la baza scărilor. Al doilea era profeția. „Ai încredere în intuiția ta", îi spusese bunica lui, iar intuiția îi zicea să n-o piardă pe Mahri din vedere. Prin urmare, se târî de-a bușilea în spatele ei până ajunseră pe un palier.

– Împinge ușa, îi ceru tânăra femeie.

El se ridică și o împinse cu putere. Valul de aer curat îi făcu să se simtă mai bine. Amândoi inspirară adânc și tușiră pentru a-și curăța plămânii. Flăcările încă nu ajunseseră în această parte a casei. De îndată ce trecură de ușă, Alex o închise pentru a ține fumul la distanță și o ajută pe Mahri să se ridice în picioare.

– Dumnezeu mi-e martor că n-o să mai fumez niciodată vreo țigară sau vreun trabuc, oftă el.

O privire rapidă aruncată prin încăpere îi spuse că fusese folosită pentru a depozita mobilă veche. Nu existau lambriuri aici, însă fumul începea să pătrundă printre scândurile dușumelei. Imediat aveau să-și facă apariția și flăcările.

– Roagă-te cum nu te-ai rugat niciodată ca liftul să mai funcționeze, murmură ea.

– Ce anume?

– Liftul. Deschise ușa unui dulap și răsuflă ușurată. Încă e aici, slavă Domnului! Este un lift cu care se aducea mâncarea fierbinte din vechea bucătărie în vechea sufragerie. După ce a fost construită noua bucătărie, liftul n-a mai fost folosit. Ideea este că vechea bucătărie a devenit magazia grădinarului. Ei n-o să se aștepte să ieșim pe-acolo. Intră. E singura noastră speranță.

– Coboară tu prima.

– O, nu! Nu plec fără tine. Uite, e loc pentru amândoi. În afară de asta, nu știu dacă pot manevra lanțul.

Bucăți de tencuială căzură pe ei, iar dintr-o altă parte a casei se auzi o explozie estompată. Alex o ridică pe Mahri, o împinse în lift și se târî lângă ea.

– Acum arată-mi cum funcționează blestemăția asta.

Mai târziu avea să reflecteze că fuseseră salvați de zidurile de piatră care înconjurau liftul. De asemenea, degetele lui nu se mișcaseră niciodată mai repede decât atunci când trăsese de lanțul ruginit pentru a coborî. Chiar și așa, avu senzația că se coceau într-un cuptor. Când mecanismul se opri, împinse ușa cu ambele picioare; trăgând-o pe Mahri în brațele sale, țâșni ca o săgeată și făcu un salt printr-un zid de flăcări în aerul rece al nopții.

Mahri zăcea în iarbă, uitându-se la Alex.

– Arăți ca un coșar, spuse ea respirând greu.

– Ar trebui să te vezi pe tine! Casa asta e întortocheată ca un vis urât.

– A fost paradisul oricărui copil, spuse ea izbutind un zâmbet chinuit. Rezultatul toanelor mai multor generații din familia mea. Atingându-i cu mâna tăietura de pe obraz, murmură: Ramsey și comandantul Durward l-au ucis pe tata.

– Și tu l-ai împușcat pe Ramsey.

– Știi de Durward?

– Știu.

Mahri își înghiți suspinul înțepenit în gât.

– Da, l-am ucis pe Ramsey. N-am avut de ales. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Nimic nu s-a petrecut așa cum am sperat. Am vrut să fac o înțelegere cu ei. Probabil că îmi pierdusem mințile. Nu erau interesați de listele pe care le furasem. Nu aveau de gând să renunțe și să plece.

– Te rog sa taci! Cu ochii arzând, o privi sfredelitor. Crezi că îmi pasă de asta? Unde îți sunt mănușile? Uită-te la mâinile tale, zise el răsucindu-i palmele. O să te doară ca naiba într-o oră,

două. Chiar n-ai minte, femeie? Ar fi trebuit să-ți ții mănușile pe mâini.

Mahri l-ar fi ocărât cu limba ei ascuțită dacă el nu i-ar fi ridicat mâinile la buzele sale și nu le-ar fi sărutat cu venerație.

Din umbre ieșiră soldații, care-i escortau pe prizonieri, apoi Gavin și Dugald. Alex se ridică și se îndepărtă.

– Unde te duci? strigă ea.

– Mai am de încheiat niște socoteli, rosti el enigmatic.

– Durward?

– Da, Durward. Vorbim mai târziu.

Mahri dădu să se ridice pentru a-l însoți, însă Dugald îngenunche lângă ea bombănind, iar Macduff se apucă să-i lingă urechea. Alături de soldați, priviră cu toții cum se prăbușea casa.

Alex îl găsi pe Murray sprijinit de un copac, sub paza unui oștean.

– Unde s-a dus Durward? întrebă el.

Neprimind răspuns, ridică revolverul. Murray înțelese că era hotărât să tragă și răspunse repede:

– S-a dus acasă la el, la Cove. Urma să ne întâlnim acolo.

– Dacă încearcă s-o șteargă, împușcă-l în celălalt genunchi, îi ordonă Alex soldatului, după care încălecă și porni spre nord.

Capitolul 25

Alex își domoli goana furioasă când auzi ropot de copite în urma lui.

– Alex, strigă Gavin, așteaptă-mă! Când ajunse lângă el, rosti printre gâfâieli: Mahri spune că te duci după Durward.

– N-o să-l ucid, dacă la asta te gândești.

– Eram mai îngrijorat să nu te ucidă el. De aia am adus doi soldați cu mine.

– Asta n-o să se întâmple.

– De unde știi?

– O să vrea să stăm de vorbă. Să-mi spună cât e de deștept.

Se gândi la batista în care fusese înfășurată insigna lui Mungo și la aroganța copleșitoare pe care o simțise la atingerea ei. Nu era însă vorba de aroganță, ci de ceva mai grav. „Hybris[1]" i-ar fi zis bunica lui.

– Găsește-l pe Foster și spune-i că voi fi la Cove. Ia-i pe soldați cu tine.

– Dar de unde știi că Durward va fi la Cove? S-ar putea afla oriunde, la Ballater, la castel...

– Nu, n-a trecut pe lângă noi când veneam. Nu se poate duce decât spre nord. În afară de asta, Murray mi-a spus.

– O să se ascundă?

Alex râse scurt, cu amărăciune.

– Mă îndoiesc. Bărbații de felul lui nu se ascund. Se regrupează, plănuiesc cum să iasă dintr-o situație imposibilă. Acum, du-te! Și zi-i lui Foster unde să mă găsească.

Îl auzi pe Gavin înjurând mânios în spatele lui, dar ropotul copitelor scăzu în intensitate; curând, Alex se îndreptă singur spre Cove. Asta era tot ce rămăsese din vastul domeniu din Deeside pe care îl stăpânise cândva măreața familie Durward, această căsuță situată pe câțiva acri de teren. Necazul lor fusese că nu luptaseră niciodată de partea învingătorilor. Era o poveste pe care comandantul o spunea adesea cu patos, ca și cum istoria străveche ar fi avut o însemnătate decisivă. Mult mai important era modul în care i se fasonase lui caracterul.

Cu toate că se aflau la aproape doi kilometri distanță, în acest peisaj pustiu de landă și munți, casele Mile-End și Cove erau practic vecine. Însă Durward nu locuia acolo. Era o relicvă care îi aducea aminte de moștenirea lui, și nu suporta să se despartă de ea. Râsese de această fantezie.

Alex râsese împreună cu el. Acum nu-i mai venea să râdă. Omul pe care îl admirase și îl respectase, un om în care avusese

[1] Mândrie nemăsurată a unui individ, supraapreciere a forțelor și libertății sale în confruntarea cu destinul (considerate surse ale tragicului în teatrul antic) (n.tr.)

încredere deplină, căruia își încredințase viața lui și pe cele ale camarazilor săi îl umplea de o furie ucigașă.

Trebuia să și-o stăpânească însă. Avea întrebări de pus și dorea răspunsuri. Dacă Durward scăpa nepedepsit, prea multe vieți aveau să fie în primejdie. Ar fi fost liber să reducă la tăcere pe oricine îndrăznise să i se opună, și mai ales pe Mahri, care-i distrusese planurile.

În vreme ce se apropia de casă, Alex nu se gândea la nici un subterfugiu. Știa foarte bine că Durward îl aștepta pe Murray să-i dea raportul. Apariția lui era posibil să-l descumpănească, dar voia să știe precis cât de multe aflase subordonatul său și dacă putea face față situației sau era cazul să fugă.

Cove era cuibărită într-o mică depresiune între landă și o stâncă. Din acest loc era imposibil de văzut focul care pusese la pământ Mile-End. Dar mirosul de fum se simțea în aer, iar un vecin curios ar fi urcat cu siguranță panta ca să vadă despre ce era vorba. Nu se zărea însă nici urmă de vecin curios, ci doar o lumină strălucind la o fereastră de la parter.

După ce își priponi calul, Alex se îndreptă cu îndrăzneală spre ușa din față și bătu cu ciocănelul. Durward deschise imediat. Avea o armă în mână. Uniforma vizitatorului păru să-l deruteze, dar ținu pistolul îndreptat spre el.

– Alex, tu ești?

– Am venit să vă dau raportul, domnule comandant, spuse Alex anevoie.

Arăta de parcă era pe punctul de a se prăbuși, iar acesta nu era doar un șiretlic menit a îndepărta suspiciunile comandantului. Trăise o noapte de iad care nu se terminase încă.

– Intră, intră și spune-mi ce s-a întâmplat.

Cu toate că vocea lui Durward era îngrijorată, țeava armei rămase îndreptată spre pieptul lui Alex.

Intrară într-un salonaș în care se aflau două fotolii confortabile din piele, iar un mic foc ardea în șemineu. Cu toate că nu era nimic pretențios, lui Alex îi aminti de unul dintre cluburile pentru gentlemeni de pe lângă Whitehall.

Se așeză în fotoliul indicat și curând avea în mână un pahar cu whisky. Comandantul, remarcă Alex, nu turnase whisky și pentru el, ci îl fixa în continuare cu pistolul.

– Cum de ai știut unde să mă găsești? îl întrebă pe un ton agreabil.

Alex își dădu seama că nu se putea preface că nu știa nimic despre incendiu. Era acoperit cu cenușă albă, iar hainele îi miroseau puternic a fum. În afară de asta, își alesese altă acoperire – aceea a agentului loial care nu putea crede că șeful lui e un trădător.

– Ai pomenit de casa asta, dar Murray mi-a spus unde să te găsesc. Nu știu dacă mai trăiește, era într-o stare foarte proastă când am plecat. Se aplecă ușor în față, cu o atitudine deloc amenințătoare, și spuse cu glas răgușit: Domnule comandant, nu știu ce se petrece, dar știu că trebuie să te ascunzi imediat. Soldații cutreieră dealurile în căutarea dumitale. Atingându-și uniforma, preciză: Mă socotesc a fi unul dintre ei. Acesta-i motivul pentru care nu m-au arestat.

– Alex, ești foarte surescitat. Amintește-ți că ești agent. Acum, relatează-mi succint ce s-a petrecut în noaptea asta.

Alex avea povestea gata pregătită, dar lăsă multe lucruri nespuse și improviză acolo unde crezu că îi era de ajutor. Îi povesti comandantului cum se dusese la Mile-End în speranța că va găsi acolo agenți Demos, dar, când ajunsese acolo, era deja prea târziu. Casa era cuprinsă de flăcări, iar între soldați și cei din Demos izbucnise o luptă aprigă.

– Era și o femeie acolo, adăugă el. Fiica profesorului Scot. Am crezut că era de partea noastră, dar abia a așteptat momentul să scape de noi.

– De partea noastră? întrebă comandantul ridicând încet o sprânceană.

– A mea și a fratelui meu.

– Aha, înțeleg.

– A scăpat din incendiu, însă e arestată. Îmi propune o înțelegere – o listă cu agenții Demos în schimbul eliberării ei.

Comandantul păru să se topească în spătarul fotoliului.

– Listele nu sunt importante, spuse el. Vezi tu, Alex, numele meu nu se află pe ele.

– Poftim? făcu mirat tânărul.

– Și cine o s-o creadă pe fiica profesorului Scot? E una dintre ei, un agent al Demos.

– Dar... despre ce e vorba, domnule comandant?

– Problema ta este că ai prea multă încredere în ceilalți, râse Durward. Ăsta a fost marele tău defect. Vezi tu, eu am scris acele liste și i le-am trimis de la Windsor profesorului Scot. Documentele conțin numele persoanelor care ar putea fi interesate de cauza noastră, precum și ale simpatizanților care ne susțin financiar. El urma să-i abordeze pe acești oameni și să-i primească în Demos. Fiica lui, unul dintre curierii noștri, trebuia să-i ducă acele liste, dar, după cum s-a dovedit, s-a hotărât să le folosească în scopuri proprii.

Alex avu nevoie de toată voința sa pentru a nu țâșni din fotoliu și a nu-l strânge de gât, însă comandantul îl învățase valoarea disciplinei, așa că își respectă planul.

– Nu se poate să fii dumneata puterea din spatele grupării Demos! Nu poți fi dumneata! exclamă el prefăcându-se șocat.

– Te asigur că eu sunt. Doamne, dacă ai putea să vezi ce față ai! Gândește-te ce bine plasat sunt. Pot să circul liber între Windsor, Whitehall și Balmoral. Am toate informațiile de la ministrul de Interne. Toate problemele de securitate legate de regină ajung pe biroul meu. Nimic nu mă poate atinge, nimic.

Totul se citea pe chipul comandantului, aroganța, hybrisul, sentimentul copleșitor al superiorității, iar Alex simți că i se întorcea stomacul pe dos. Jocul nu se terminase însă. Mai avea câteva mutări de făcut.

– Dar cum se poate? replică el clătinând din cap. Știai că, la recepție, a fost o dublură în locul reginei. Știai că exista un trădător. De ce nu i-ai avertizat pe cei din Demos? Dacă erai membru al grupării, de ce i-ai lăsat să continue atacul și să se pună în primejdie?

Amuzat, Durward se ridică, menținându-și privirea și arma ațintite asupra lui Alex, se îndreptă spre masa pe care se afla sticla și își turnă o porție de whisky. După ce se așeză din nou în fotoliu, rosti pe un ton afabil:

– Dragul meu băiat, era prea riscant pentru mine să intervin. Mă aflam la Windsor, îți amintești? Iar acesta era spectacolul lor. Trebuia să las evenimentele să-și urmeze cursul. Dacă agenții Demos reușeau s-o ucidă pe regina falsă, bravo lor, dar trebuie să pricepi că aveam mâinile legate.

– Când ai aflat că au dat greș?

– O, profesorul Scot mi-a trimis o telegramă în dimineața următoare, iar eu am plecat aproape imediat spre Balmoral.

– Și te-ai împotmolit în Aberdeen din cauza inundației.

– Exact. Durward sorbi încet din băutură în timp ce Alex își întindea mușchii amorțiți.

– Săraca femeie, oftă el pe un ton compătimitor. Vorbesc despre fiica profesorului. Ea crede că acele liste conțin informații de maximă importanță care ar putea fi letale pentru prietenii ei din Demos.

– Are parțial dreptate, dar, din moment ce numele meu nu e acolo, n-am de ce să mă tem.

– Și cum rămâne cu oamenii ale căror nume se află pe acele liste? Nici ei n-au de ce să se teamă?

– Vine o vreme când trebuie să-ți reduci pierderile, zise Durward ridicând din umeri. În cazul meu, tocmai a venit.

Alex trebui să se uite în altă parte pentru a-și ascunde dezgustul care i se citea în ochi. Își strânse umerii și își lăsă brațele să atârne între picioarele desfăcute. Când fu sigur că privirea îi redevenise neutră, și-o ridică spre celălalt.

– Am avut suspiciunile mele. Începusem să cred că Demos avea un prieten puternic la Balmoral. M-am gândit că s-ar putea să fie Foster.

– Foster? chicoti Durward. Clovnul ăla? Aproape că mă simt insultat.

– Totuși, nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că nu putea fi colonelul. Trebuia să fie cineva care se întorsese în Deeside după inundație.

Comandantul nu mai zâmbea acum.

– Și cum ți-ai dat seama de asta?

– Mahri, fata. Cu toate că l-a împușcat pe Ramsey și a împiedicat atentatul la viața reginei, a lui Mungo de fapt, nu i-a stârnit interesul lui Foster. Nu știa cât de importantă era. Ea era doar femeia care trăsese în Ramsey. Îi aruncă un zâmbet strâmb, de parcă regreta că trebuia să-i atragă atenția superiorului său asupra câtorva aspecte discutabile: Prima bănuială am avut-o când am scăpat cu trenul. Santinelele aflate la datorie ne-au lăsat să trecem fără nici un incident. Noi nu i-am fi putut dovedi prea ușor dacă încercau să ne oprească, iar dumneata nu doreai asta. După cum știi, desigur, agenții Demos ne așteptau la Aboyne. O voiau pe Mahri, dar nu ca s-o ucidă. Ar fi putut s-o omoare în gară. În loc de asta, ei au răpit-o. Și de-aici încolo, lucrurile devin interesante. O trupă de soldați îi aștepta pe Murray și pe mardeiașii lui și trăgeau fără discriminare. Nu le păsa pe cine ucid.

– Interesant, rosti comandantul.

– Da, nu-i așa? Iată ce-am înțeles din asta. În acel moment, Demos primea ordine de la profesor, care, desigur, dorea să-și protejeze fiica. Soldații primeau ordine de la dumneata, iar dumneata, firește, voiai ca ea să fie ucisă.

– Nu din răutate. Nu pentru că listele ar fi fost importante. Fata devenise o problemă, dar, evident, nu puteam să-i spun tatălui ei asta.

– Firește că nu puteai. Probabil că ai ezitat să-i contramandezi ordinele. La urma urmelor, în acel moment el era liderul Demos din Deeside. Mă îndoiesc că membrii celulei sale aveau măcar habar de existența dumitale.

– Par vreun prost? Evident că nu știau. Durward se ridică. Uitându-se cu atenție la Alex, se îndreptă spre fereastră. O privire iute în grădină păru să-l liniștească, după care se întoarse

la locul lui. Ce spuneai? rosti el distrat, de parcă ar fi fost gazda unui dineu.

– După acel fiasco, ai știut că trebuie să preiei frâiele Demos. Oricum se bazau mai mult pe mercenari. Le-ai făcut o ofertă mai bună, iar de atunci i-ai avut la cheremul dumitale.

– Unde vrei să ajungi? se burzului comandantul.

– Nu i-ai desființat, iar asta a fost o greșeală serioasă. Au dat greș cu tentativa de asasinare a reginei. După ce apele s-au retras, ar fi trebuit să plece. Dar au rămas. De ce?

– Tu să-mi spui.

Alex își întinse mâinile.

– Bănuiesc – și e doar o bănuială – că o persoană la curent cu detaliile le-a spus că prima tentativă fusese o farsă, dar că regina se întorcea în Deeside, așa că puteau încerca din nou.

Nici un mușchi nu se clinti pe chipul comandantului, nici o tresărire nu-i trădă gândurile.

– Nu ai decât argumente circumstanțiale, nu poți dovedi nimic. Orice probă ar fi existat s-a făcut scrum azi-noapte, când a fost incendiată casa profesorului Scot. Sprâncenele lui stufoase se împreunară. De unde ai știut despre acea casă? De unde ai știut că voi fi acolo?

– S-ar putea spune că am aflat de la colonelul Foster. Vezi dumneata, eu și el am avut o conversație îndelungată mai devreme în seara asta. Scuza mea este că eram fugar și aveam preocupări mai importante decât Ramsey.

– Despre ce vorbești?

– Despre adresa unde locuia Ramsey când venea în Deeside. Îți poți imagina ce șoc am avut când Foster mi-a spus că el stătea la profesorul Scot, la Mile-End. Mahri Scot. Profesorul Scot. Nu putea fi o coincidență. Cum Durward nu făcu nici un comentariu, Alex adăugă: Neglijența dumitale a fost o altă greșeală serioasă, de-a dreptul uimitoare. După întâlnirea noastră de la Aboyne, m-am așteptat ca soldații să vină după noi. În schimb, au fost doar doi țărani. Asta mi-a spus că era pe cale să se întâmple ceva important, ceva care necesita serviciile Gărzii Regale.

În seara asta, colonelul Foster mi-a explicat. Regina nu sosește sâmbătă dimineață, așa cum au informat ziarele. Asta a fost praf în ochii dușmanilor ei. Va veni cu trenul, în zori, și va fi condusă de Garda Regală la castel, fără să știe nimeni. Cred că a fost ideea dumitale, fiindcă ai sarcina de a-i asigura paza. Dar dumneata și Demos aveți alte planuri pentru regină, nu-i așa, domnule comandant?

Privirea lui Durward se îndreptă spre ceas, iar Alex continuă pe același ton monoton, lipsit de orice amenințare:

– Nu m-am așteptat să te găsesc la Mile-End. Profesorul Scot era cel cu care voiam să stau de vorbă. Am salvat-o pe Mahri, care ne-a spus că ai fost acolo și că, la ordinul dumitale, Ramsey i-a împușcat mortal părintele. Mi-e teamă că totul s-a sfârșit pentru dumneata.

Comandantul îi studie atent chipul.

– N-o să poți dovedi niciodată nimic, iar cuvântul acelei cățele va fi luat în râs în sala de judecată, dacă se va ajunge până acolo.

– N-a mai rămas mult timp, zise Alex ignorându-i provocarea. Spune-mi unde ați pus bomba, și nu te voi ucide.

Un rânjet batjocoritor arcui buza superioară a lui Durward. Se ridică brusc în picioare, iar degetul lui se îndoi pe trăgaciul revolverului.

– Bomba? Nu-mi amintesc să fi zis ceva de vreo bombă.

– N-ai zis. Eu mi-am dat seama. Îți amintești poate că erai mentorul meu la șah, atunci când am intrat în clubul universității. Un lucru m-ai învățat bine – să-mi cunosc adversarul și să-i anticipez mișcările. Așa că m-am întrebat ce-aș face dacă aș fi în locul dumitale. Odată ce regina coboară din tren la Ballater, va fi înconjurată de soldați. Cei din Demos au pierdut avantajul surprizei și sunt prea puțini. Dacă e s-o asasinați pe regină, va fi acum sau niciodată.

– Nu știi despre ce vorbești.

– Nu, zău? Cu Dickens cum a fost?

– N-am avut nimic de-a face cu asta. Ramsey s-a panicat și l-a ucis.

– Și Mungo?

– Ce-i de spus? Și el devenise o problemă. Dar n-am avut nici un amestec în moartea lui.

– Pentru ce Dumnezeu mi-ai dat insigna lui?

– Pentru că... pentru că ați fost prieteni. M-am gândit că tu ar trebui s-o ai.

Cu fruntea plecată, Alex își lăsă încă o dată brațele să atârne între picioarele desfăcute.

– Sunt copleșit, domnule comandant. Sub exteriorul dumitale aspru bate o inimă de aur. Dar știu cum stau lucrurile, adăugă el clătinând din cap. Fac pariu că atunci când eram capturat, insigna lui Mungo avea să fie găsită în posesia mea, iar toată lumea avea să creadă că eu îl ucisesem. Își ridică privirea și îl văzu pe Durward uitându-se iarăși la ceas. Chicotind, observă: Ceasul dumitale o ia precis înainte. Vezi...

În acel moment, o explozie asurzitoare zgâlțâi ferestrele. Alex, care se așteptase la asta, vârî mâna în cizmă și apucă pumnalul pe care i-l luase cândva lui Mahri. Cu o mișcare rapidă, dintr-o rotire a încheieturii, împlântă lama în brațul lui Durward, care scăpă pistolul pe dușumea. Alex îl lovi cu piciorul, trimițându-l cât mai departe.

Strâmbându-se de durere, Durward șuieră printre dinți:

– E terminată. Prețioasa ta Maiestate e terminată.

Toată furia pe care Alex și-o reținuse cu îndârjire dădu în clocot. Smulse pumnalul din brațul celuilalt și-i apăsă vârful lamei pe gâtul robust.

– Iarăși greșești, spuse el. Colonelul Foster a dat un telefon. Regina a coborât din tren la Aboyne. Nu s-a aflat în preajma acelei bombe.

– Minți!

– Vei afla curând că nu mint, la fel cum toată lumea va afla curând ce ucigaș diabolic ești.

– Sunt patriot! strigă comandantul.

– Patriot! Colonelul Foster este de două ori mai patriot decât dumneata. O, da, e un clovn, dar asta pentru că l-ai ridiculizat

întotdeauna. Ai fi putut să faci ceva din el. Însă nu-ți stă în fire, nu? Ești ca un leu care-și mănâncă puii dacă îi stau în cale. Trăgând aer în piept, urmă: Dumneata ești responsabil pentru moartea prietenilor mei. Dumneata ai pus bomba pentru a-i arunca în aer, da, și pe mine odată cu ei.

– N-ar fi trebuit să te recrutez niciodată. Ai fost mereu prea deștept pentru binele tău!

– Dumneata i-ai ucis pe Mungo și pe Ariel, nu-i așa?

Vocea lui Alex se înălță cu câteva octave.

– Nu pe Mungo! N-am avut nimic de-a face cu asta.

– Dar ai omorât-o pe Ariel.

– Îmi cunoștea identitatea. Nu era în stare să păstreze un secret, o știi prea bine.

– Și în seara asta ai fi ucis-o pe Mahri. De fapt, ai fi ars-o de vie.

– Ce altceva puteam să fac? Ne-ar fi trădat.

Rânjetul lui Durward se frânse când Alex dădu la o parte pumnalul și îi trase un pumn în gură. Comandantul știa însă să se apere. Își ridică iute genunchiul, lovindu-și adversarul în vintre, iar Alex se dădu îndărăt clătinându-se. Durward căzu peste el și se alese cu un cot în falcă. Se rostogoliră pe dușumea, lovindu-se, îmbrâncindu-se, trăgând unul de celălalt într-o luptă brutală pentru supremație. Doar unul din ei avea să supraviețuiască. Nici unul nu auzi zgomotul făcut de copitele cailor și nici pașii care alergau pe alee.

Ușa se deschise dintr-o smucitură, iar colonelul Foster intră urmat de câțiva soldați. Fu nevoie de doi oameni pentru a-i despărți.

Respirația lui Durward era anevoioasă, dar el vorbi primul.

– Domnule colonel Foster, îți cer să-l arestezi pe acest om. A încercat să mă ucidă.

Își strânse brațul rănit atrăgând atenția tuturor asupra sângelui care trecuse prin haină.

– Îmi pare rău că n-a reușit! replică aspru Foster. Întorcându-se către Alex, îi spuse: Ai avut dreptate, iar eu am greșit. Era o bombă

la gară, în sala de așteptare a reginei. N-a fost vreme să găsim pe cineva care să știe cum s-o dezamorseze, așa că am pus-o într-un vagon vechi aflat pe niște șine izolate și am așteptat explozia. Presupun că asta am auzit adineauri.

– S-ar putea să mai fie și alte bombe, opină Alex.

Tonul lui Foster deveni puțin rigid.

– Domnule Hepburn, nu sunt prost. Regina va rămâne la Aboyne până efectuăm o percheziție minuțioasă.

– Îmi cer scuze, domnule colonel, spuse Alex cu un zâmbet spășit. Nu sugeram că nu-ți faci treaba.

– Bine, bine, regina e în siguranță, asta-i tot ce contează. Este o micuță lady care te așteaptă afară. N-aș vrea s-o las să aștepte, la ce temperament vulcanic are.

Alex nici nu ieși bine pe ușă că Mahri se aruncă în brațele lui. Își îngădui doar o îmbrățișare scurtă, cât să se asigure că era teafăr, apoi se lansă într-un șir de blesteme în gaelică.

– Sunt cuvinte de dragoste în gaelică, le explică el militarilor aflați în preajmă.

Soldații izbucniră în râs și se întoarseră unii spre alții vorbind fluent în gaelică.

Durward, flancat de două gărzi, ieși din casă. Când ajunseră lângă Alex, comandantul se opri și-i spuse:

– N-o să se ajungă niciodată la proces, să știi.

– Mă întreb cine o să ajungă primii la dumneata, ei sau noi? replică nepăsător Alex, amintindu-și cum murise Ariel.

După ce soldații se îndepărtară împreună cu prizonierul lor, Mahri îl cercetă cu mare atenție pe Alex. Înainte ca Foster și oamenii lui să năvălească în casă, ea tremurase terorizată. Acum, după ce văzuse că Alex stătea pe picioarele lui, teroarea se evaporase, lăsând în urmă o enervare teribilă.

– Sângerezi, îl certă ea.

– Mi-a curs doar sânge din nas, bombăni el ștergându-și nasul cu mâneca.

– Putea să fie mult mai rău.

Alex ridică din umeri și îndură dojana, deoarece ea avea acea privire îngrijorată pe care el o îndrăgea atât de mult.

– Comandantul a încasat-o și mai și, remarcă într-un târziu.

Clătinându-se pe picioare, se gândi că Durward dăduse tot ce avea mai bun și că nu peste mult timp avea să simtă fiecare lovitură.

– Sprijină-te de mine, măcar până ajungem la un cal, zise Mahri petrecându-și brațul pe după talia lui.

Îl cocoloșea, iar Alex se bucura pe deplin de această experiență. Dorind să profite de înduioșarea ei, se mișcă și mai anevoios și își puse un braț pe umerii ei.

– Poți să-ți ștergi zâmbetul ăla de pe față, Hepburn, îl mustră ea. Ce ai făcut în noaptea asta a fost o prostie. Nu era nevoie să te duci după Durward. Ar fi trebuit să-i trimiți pe soldați.

– O, nu. Durward se pricepe de minune la vorbe. Este un mincinos aproape la fel de bun ca tine. I-ar fi făcut foarte repede pe soldați să-i ciugulească din palmă. Și, continuă el curmându-i următorul reproș, tu cum îndrăznești să deschizi gura? Ai plecat fără să spui o vorbă nimănui și, din cauza ta, aproape că ne-am prăjit amândoi.

Avea să-i spună ceva important. Ce anume? Alex îi ridică bărbia, iar ochii ei, strălucind de lacrimi, îl priviră cu duioșie.

– Mahri, rosti el cu seriozitate, dacă te consolează puțin, să știi că tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să te salveze. Durward a fost cel care a decis că ai devenit o problemă și că trebuie să te sacrifice. A fost vina lui de la început până la sfârșit.

Chipul ei păru să se îndepărteze, iar Alex se clătină. Auzea voci. A lui Gavin? A lui Dugald? Mâini blânde îl ajutară să încalece. Străbătu ca prin ceață drumul până la Ballater.

Se opriră la cel mai apropiat han și îl băgară în pat, dar el începu să se agite când încercară s-o trimită pe Mahri de-acolo. Dormi cu întreruperi, dar, ori de câte ori se trezea, ea era acolo pentru a-i da apă de băut sau pentru a-i șterge fruntea cu o pânză rece.

Dorea s-o sărute, să facă dragoste cu ea, dar abia avea suficientă energie pentru a-și înălța capul de pe pernă.

Data următoare când se trezi, Mahri era în pat, ghemuită lângă el. Soarele strălucea prin fereastră, iar de afară se auzeau zgomotele făcute de oamenii care trebăluiau pe lângă han.

Mintea lui era limpede precum cristalul.

– Mahri, o chemă. Mahri! Când ea deschise pleoapele și se uită în ochii lui, urmă: Listele? Nu sunt importante. Lucrurile pe care le conțin nu le-ar atrage respectivilor decât o palmă peste încheietura mâinii. Și poate o amendă usturătoare. Dar nimeni n-o să fie spânzurat pentru că se află pe listele alea.

– Vrei să i le dau colonelului Foster?

– Nu. Vreau să mi le dai mie. Vreau să ai încredere în mine așa cum am avut eu în tine, noaptea trecută.

Avea un ochi vânăt, nasul însângerat și câte o zgârietură pe fiecare obraz. Mahri înghiți un nod și trase aer în piept înainte de a-i răspunde:

– Nu înțeleg, vrei să am încredere în tine pentru că m-ai urmat pe niște scări care ardeau și te-ai urcat într-un lift în care ne-am fi putut coace amândoi ca doi pui pregătiți pentru masa de duminică?

– Asta-i ideea pe scurt.

– De ce ai făcut-o?

– Știi de ce. Pentru că te iubesc.

Ea îl sărută încet și cu grijă pe buze.

– Mai târziu, îți promit că o să vorbim mai târziu, după ce mă fac frumoasă.

Alex admira femeile frumoase. Care bărbat nu le admira? Se gândi că Mahri era mai presus de frumusețe, Mahri cu părul pârlit, cu nasul negru de funingine și cu mirosul de fum încă lipit de pielea ei.

Ceva se mișcă în adâncul sufletului său; zâmbi, în ciuda faptul că îl durea falca.

– Da, vorbim mai târziu. Acum, du-te și te spală, femeie.

Capitolul 26

Regina era instalată în siguranță la castel. Murray nu spunea nimic, doar că totul era o greșeală cumplită, iar el, pur și simplu, se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Comandantul nici măcar nu deschisese gura.

Mahri asculta cu jumătate de ureche conversația din jurul ei. Rămăseseră la hotel, iar Juliet sosise pentru a le fi alături prietenilor ei și pentru a afla ce se petrecuse. În plus, stabilimentul era deținut de fostul pretendent al lui Juliet și nimeni nu dori să-l întoarcă din drum pe domnul Steele când acesta se duse să se asigure că aveau tot ce le era de trebuință pentru a se simți confortabil. Doar tânăra femeie se purtă mai rezervat cu el.

Tocmai își luaseră micul dejun și ședeau într-un colțișor liniștit din hol. Alex trebui să povestească din nou întâlnirea sa cu Durward și să răspundă la întrebările puse de ceilalți. Mintea lui Mahri era preocupată de listele pe care promisese să i le dea.

Își închipuise că avea o bază de negociere, dar Alex zisese că listele nu valorau nimic. Nu asta crezuse tatăl ei. „Unde sunt listele pe care trebuia să mi le aduci?" Fusese înnebunit de frică. Mahri nu-și dăduse seama atunci că nu pentru el se temea, ci pentru ea. În ultimele lui clipe, o împinsese sub birou și se postase în fața ei pentru a o ascunde vederii. Până în ziua morții nu avea să uite asta.

Profesorul Scot știuse că era terminat, dar se gândise numai la ea. Avea remușcări cumplite că se îndoise vreodată de el. În același timp, gestul lui lipsit de egoism o făcuse să se simtă la fel de prețioasă ca un porțelan rar și la fel de fragilă. Trebuia să-l fi iubit mai mult.

N-avea să facă aceeași greșeală cu Alex.

O ușoară atingere pe gât o făcu să-și îndrepte privirile spre el.

– A sosit vremea, îi spuse.

Era timpul să-l ducă acolo unde ascunsese listele. Povestea pe care i-o zisese tatălui ei, că le dăduse avocatului cu instrucțiunea de a le preda autorităților dacă Demos lovea din nou, era pură invenție de la început până la sfârșit. Chiar nu era făcută să fie spion sau agent al Serviciilor Secrete. Nimeni nu o luase în serios.

– Sunt gata.

Doi cai erau deja înșeuați și îi așteptau. Mahri, fără să stea pe gânduri, sări în spinarea unuia din ei. Călărea ca un bărbat, cu fustele prinse sus pentru a avea libertate de mișcare. Doi soldați din garda Maiestății Sale țineau frâiele. Se aflau acolo pentru că Alex îi ceruse colonelului Foster permisiunea de a traversa podul ca să intre pe domeniul Balmoral. Securitatea castelului și a împrejurimilor era atât de drastică, încât nimeni nu putea veni sau pleca fără un permis de liberă trecere.

Intrară traversând podul privat al reginei și străbătură aleea spre sala de bal sub ochii soldaților în tunici verzi, apoi o luară pe cărarea urmată de Mahri în seara în care îl împușcase pe Ramsey. Soarele îi lumina chipul, sufla o adiere ușoară, iar mirosul brazilor se simțea greu în aer. Se uită la Alex și îi văzu ochii îngrijorați.

– Mă gândeam la ceva, spuse el. Nu trebuie să faci asta, Mahri. Foster nu știe de existența listelor sau, în orice caz, nu mi-a pomenit de ele.

– Da, dar tu știi, și asta-i tot ce contează.

Râse ca și cum o mare povară îi fusese ridicată de pe umeri.

Cu un zâmbet, Alex rămase puțin în spate, lăsând-o să deschidă drumul.

Tânăra femeie își amintea goana nebună pe această potecă, după ce îl împușcase pe Ramsey, cum o duruseră mușchii și cât de anevoie respirase. Alex o urmărise și atunci. Se întrebă cum s-ar fi terminat toate astea dacă el n-ar fi prins-o.

S-ar fi găsit unul pe celălalt. Cumva, undeva, s-ar fi găsit.

Ajunseră la zidul din piatră în care ea ascunsese sacul și rochia purtată la recepție. Alex o ajută să scoată piatra care camufla

ascunzătoarea, însă dinăuntru țâșni un torent de apă. Sacul era ud leoarcă.

– Inundația a ajuns până aici, zise ea cu glas slab scoțând din sac un maldăr de pânză îmbibat cu apă. Asta a fost rochia pe care am purtat-o în seara aceea.

În cele din urmă, găsi ceea ce pricinuise atât de multe necazuri: listele pe care nu i le dusese tatălui ei.

Alex i le luă. Cu cea mai mare grijă, separă cele două pagini cu nume. Hârtia era atât de udă, încât i se rupse în mâini, iar cuvintele erau de neînțeles.

Se uitară unul la altul și izbucniră în râs.

Mai târziu în seara aceea, când Mahri intră în dormitorul ei, Alex o urmă îndeaproape.

– Ce-i cu Juliet? se interesă ea. Drăguțul domn Steele nu știa cum să-i mai facă pe plac. E clar că-i topit după ea. Am crezut că și ea îl iubește, dar a stat îmbufnată tot timpul cinei.

Alex își îngădui plăcerea de a-i dezmierda părul. Mahri își tăiase vârfurile arse fără nici o grijă pentru aspect și arăta ca și cum degetele unui bărbat ar fi trecut posesiv prin pletele ei. „Degetele mele", gândi el zâmbind.

Cu sprâncenele ridicate, ea se întoarse ca să-l privească.

– Juliet, spuse el încercând să-și amintească întrebarea.

– Și domnul Steele, proprietarul acestui hotel. Am crezut că ea îl iubea și se certaseră.

– Nu. Nu cred asta. Juliet pe Gavin îl vrea. E îndrăgostită de el de ani de zile.

– Ești sigur?

– Foarte.

– Gavin știe?

– Nu. El o privește pe Juliet ca pe o soră sau ca pe o verișoară, iar pe celelalte femei le ia în glumă.

– Hm, s-ar putea să ai dreptate. Amintindu-și acea unică ocazie când Gavin încercase să flirteze cu ea, observă: Măcar fratele tău acceptă cu grație un refuz. În sfârșit, femeile sunt atrase

de el ca moliile de flacără, admițând că doamnele pe care le-am văzut în acest hotel merită deranjul. Nu știu cum suportă asta.

– Nu este ușor, dar se descurcă, răspunse el pe un ton serios. O prinse de încheietură și o trase lângă el, pe pat. Hai să uităm de Gavin și de femeile lui. Am ceva important să-ți spun, ceva ce vreau să afli înainte să ne căsătorim.

Așteptă o clipă, gândindu-se că ea avea să-i critice siguranța de sine, dar, când îi văzu ochii mari și încrezători, știu că totul avea să meargă perfect.

– Ce anume? întrebă ea cu blândețe.

– Uite cum stau lucrurile. Când toată lumea mi-a pus întrebări despre Durward, cum de am fost atât de sigur că el conducea Demos, le-am dat motive pe care le puteau accepta.

– Bănuiala că o persoană de la castel era agent dublu?

– Da. Dar ceea ce m-a convins cu adevărat a fost o batistă pe care Durward mi-a dat-o. Ți-am zis că am unele aptitudini de vrăjitor. Ei bine, în batista lui Durward era impregnat caracterul lui. Atunci am știut că era un diavol cu inima neagră.

– Ești vrăjitor? râse ea. Așa cum mătușa domnișoarei Napier e vrăjitoare? Ai mai zis asta. Poți să citești mințile oamenilor?

– Nu.

– Poți să faci profeții?

– Nu.

– Dar bunica ta putea să facă profeții, nu-i așa? Îmi amintesc că mi-ai spus asta.

– Ei bine, da, ea era mult mai puternică decât voi fi eu vreodată.

Ochii ei erau luminați de amuzament.

– Atunci, dacă ești vrăjitor, ce poți să faci?

– Eu... ei bine... simt lucruri. Am... Se întrerupse. Nu iei asta în serios, nu-i așa?

– Ba da, firește, murmură Mahri încolăcindu-și brațele pe după gâtul lui. Și eu sunt puțin vrăjitoare. Nu zic că sunt infailibilă, dar și eu pot face profeții.

– Nu te opri. Spune-mi ce vezi.

– O să ne căsătorim cu prima ocazie, îl informă ea printre sărutări. O să avem copii, mulți, și vom avea grijă ca ei să știe că îi iubim. Nu pot vedea unde vom locui pentru că nu este important atâta vreme cât suntem împreună. Și vom avea un câine exact ca Macduff. E cu adevărat uimitor. Dacă n-aș ști, aș crede că a fost unul dintre noi, știi tu...

Alex îi acoperi gura cu mâna și o țintui pe saltea cu greutatea trupului său.

– Tu ești una dintre acele vrăjitoare care pot vedea în viitor. Eu, pe de altă parte, nu pot vedea mai departe de câteva minute. Nu. Hai să zicem o oră.

– Și ce vezi? se interesă ea cu ochii scânteind.

– O să-ți arăt, spuse el.

Mai târziu, ultimele ei cuvinte înainte de a se cufunda în somn fură:

– Chiar că ești vrăjitor. Cine ar fi crezut?

– Vrăjitoareo, rosti el sărutând-o tandru.